

ஈழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை

1989 நவம்பர் முதல்
ஜீனியர் விகடன் இதழில் வெளிவந்து
அதிர்வுகளை உண்டாக்கிய தொடர்

எஸ்.எம்.கோபாலரத்தினம்

ஈழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை

எஸ்.எம்.கோபாலரத்தினம்

முழு பதிப்பு

ஈழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை என்ற நூல் எழுதியவர் எஸ்.எம்.கோபாலரத்தினம். இவர் ஒரு புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர். இந்நூல் ஈழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு சிறைக்கான கதை. இது ஒரு சிறைக்கான கதை. இது ஒரு சிறைக்கான கதை.

—மார்ச் 1971

தோழமை வெளியீடு

ஸ்ரீமதாயுத
புராண சம்பந்திட்டு

◆ ஈழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை ◆
எஸ்.எம்.கோபாலரத்தினம் ◆ முதற் பதிப்பு : ஜூலை 2007
◆ தோழமை வெளியீடு, 5டி., பொன்னம்பலம் சாலை,
கே.கே.நகர், சென்னை-78. கைபேசி: 9444302967. ◆ ஒளி
அச்சு, வடிவமைப்பு: அடவி வரைகலை, சென்னை-78.
பேசி: 24742886. ◆ அட்டை : விஜயன் ◆ அச்சு : ஜோதி
எண்டர்பிரைசஸ், சென்னை-5. ◆ பக்கங்கள்: 152.

◆ விலை : ரூ. 80/-

தமிழ்நாடு அரசுப் பதிப்புரிமை அலுவலகம், சென்னை

பதிப்பாளர் : கு. பூபதி

□ Ezha Mannil Or Inthiyach Sirai □ S.M.Gopalarathinam
□ First Edition: July 2007 □ Published by Thozhamai
Veliyeedu, 5-D, Ponnambalam Salai, K.K.Nagar, Chennai-
78. Mobile: 09444302967 □ Layout: Adavai Graphics, Ph:
24742886 □ Cover: Vijayan □ Printed at Jothy Enterprises
□ Pages: 152.
□ Price : Rs.80/-

தமிழ்நாடு அரசுப் பதிப்புரிமை அலுவலகம், சென்னை

இந்திய அமைதிப்படையின்
நடவடிக்கையால்
பலியானவர்களுக்கும்
பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும்...

புதிதாயிற்று உலகம்
புதிதாயிற்று உலகம்
புதிதாயிற்று உலகம்
புதிதாயிற்று உலகம்

அணிந்துரை அமிழ்ந்து கிடக்கும் பனிப்பாறையின் வெளிதெரி நுனி

திரு.எஸ்.எம். கோபாலரத்தீனத்தின்
நினைவுப் பதிகைக்கான ஒரு சிந்தனை

பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

இது ஒரு சுவாரசியமான சிறு நூல். 1987ஆம் வருட இறுதியிலும் 1988ஆம் வருடத் தொடக்கத்திலும் இலங்கையாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த, உணர்திறன் மிக்க ஒரு பத்திரிகையாளருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை எடுத்துரைக்கின்றது.

கோபுவை எனக்குக் கடந்த நாற்பது வருடங்களாகத் தெரியும். சிமிட்டும் கண்களும், சிரிக்கும் முகமும் சிந்தனையைக் கிளறும் கருத்தும் அவரது ஆளுமையின் இயல்புகள்.

இன்று அவர் தமிழ்ப் பத்திரிக்கை உலகின் மூத்த தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர்களுள் ஒருவராக, இன்றுள்ள மூத்தவர்களுக்கு மூத்தவராக இருப்பவர். தேசிய மட்டப் பத்திரிகைகளில் கடமையாற்றியவரெனினும், பிரதேசப் பத்திரிகை உருவாக்கத்திலே தான் இவர் பெருந்தடம் பதித்தவர். ஈழநாடு, ஈழமுரசு என யாழ்ப்பாணத்திலும், இன்று தினக்கதிரில் மட்டக்களப்பிலும் ஆசிரியப் பொறுப்பு உடையவர்.

தமிழில் நாம் பத்திரிகையாளருக்கும் (Journalist) எழுத்தாளருக்கும் (Writer) அதிகம் வேறுபாடு காட்டுவதில்லை. ஒருவரே இரண்டு நிலையிலும் தென்படலாம். (கைலாசபதி ஒரு நல்ல உதாரணம்) ஆனால் பத்திரிகையாளர் (Journalist) என்பவர் எழுத்தாளரிலிருந்து சற்று வித்தியாசப்பட்டவர். பத்திரிகைகளின் (இதழ்களின்) தேவைகளை மனங் கொண்டவராய் வாசக நுகர்வைப் புரிந்தவராய் பத்திரிகையின்

எழுத்துத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்பவராக அதனைத் தொழில் முறையாகக் கொண்டவராக விளங்குபவர்.

சிறிது காலத்துக்கு முன் சில பத்திரிகையாள நண்பர்கள் தங்களை உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் என்று அழைத்துக் கொண்டனர். அந்தப் பெயரில் ஒரு சங்கமும் இருந்தது. இத்தகையோரின் அறிவுவீச்சு அகலமானதாக, சிலவற்றில் ஆழமானதாக இருக்கும். தொடர்பாடல் எழுத்துக்கு (Communicative Writing) இவர்கள் எழுத்துக்கள் உதாரணமாயிருக்கும். அத்தகைய நமது இலங்கைத் தமிழ் பத்திரிகையாளர்களுள் கோபுவுக்கு மிகவும் மதிப்பார்ந்த இடம் உண்டு.

வி.கே.பி.நாதன், கே.பி.ஹரன், கே.வி.எஸ்.வாஸ், எஸ்.டி.சிவநாயகம், இராஜ அரியரத்தினம் என நீண்டு செல்லும் பட்டியலில்-இவர்களுக்குப் பின் வரும் எஸ்.எம். கோபால ரத்தினத்துக்கு ஓர் இடமுண்டு.

அப்படியான கோபுவின் எழுத்து இது. எனவே இது கட்டாயம் வாசிக்கப்படும், விரும்பி வாசிக்கப்படும்.

இந்த நிலையிலேதான், இந்தப் புத்தகத்தின் விடயம் பற்றி ஒரு சிறிதேனும் கூறவேண்டிய அத்தியாவசியம் ஏற்படுகிறது. இது நடந்த நாட்களில் பிரஜைகளின் குழு போன்ற நிறுவனங்களில் எனது தொழிற்பாடும் இருந்தது.

1986இல் அவற்றைவிட்டு ஒதுங்கி, அகதி நிவாரண வேலைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினேன். 1987 பிற்பகுதியில் சென்னைப் பல்கலைக்கழக வருகைப் பேராசிரியராகச் சென்று விட்டேன். இந்த விவரணத்தல் வரும் ஒருவர் பேராசிரியராகச் சென்று விட்டேன். இந்த விவரணத்தில் வரும் ஒருவர் (திரு.க.முருகமூர்த்தி) எனது முக்கிய நண்பர்களில் ஒருவர். எனது பிரஜைகள் குழுக் காலச் செயற்பாடுகளுக்கு நிறைய உதவியவர். அவருக்கு இந்நிலை ஏற்பட்டதும் அவருக்கு உதவ நான் முயன்றேன். எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

இப்போது ஏறத்தாழ கடந்த பத்து வருடங்களாக நான் இந்தச் சமூக அரசியல் ஈடுபாடுகளிலிருந்து முற்றிலும் ஒதுங்கி புலமை ஈடுபாட்டிலேயே கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளேன். அந்த நிலையையே தொடர்ந்து பேணவும் விரும்புகிறேன். ஆனால், மீன் நீரைப்பற்றிய நினைவில்லாமல் வாழ முடியாது. வாழவும் கூடாது.

அந்த மனநிலை நின்று ஒரு முக்கிய குறிப்பினைப் பதிவு செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். 1987 ஒக்ரோபர் முதல் 1990 பிப்ரவரி வரை இலங்கையிலிருந்த அமைதிப்படை பற்றி வாத விவாதங்கள் நிறைய உண்டு. வரலாற்றின் தவிர்க்க முடியாத சுருதிக் குலைவுகளில் ஒன்றாக அது அமைந்த விட்டது.

இன்று ஒரு தசாப்தத்தின் பின்னர் மீளத் திரும்பிப் பார்க்கும் பொழுது இந்த நாடகத்தில் (இலங்கையின் இனக்குழும நெருக்கடி) இந்தியாவுக்கு ஒரு நிச்சயமான முக்கிய வகிபாகம் உண்டு என்பது புறக்கணிக்கப்படக் கூடாத ஒரு உண்மை என்பது புலனாக்கப்பட்டுள்ளது. இதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். இதை இதற்கு மேல் அழுத்திக் கூறுகூது என்பது 'காகம் கறுப்பு' என்பது போல ஆகிவிடும் (என்கிறார் ஒரு நண்பர்).

பழைய அனுபவங்களை மறந்தும், விட்டும், உறவுகளைப் பலப்படுத்தல் வேண்டும். அந்தத் தேவையை இந்த நூல் உணர்த்தட்டும்.

கா.சிவத்தம்பி
27.07.2000

75 அகவை நிறைவு காணும் மூத்த பத்திரிகையாளர் கோபு

சி.பெருமாள்,

உதவிஆசிரியர், உதயன்

3.10.2005

முன்னோடிப் பத்திரிகையாளர்களில் மூத்த பத்திரிகையாளர் ஒருவர் எம்முடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்றால் அது எஸ்.எம்.கோபலரத்தினம் அவர்களையே சுட்டி நிற்கும். இவர் இன்றுள்ள மூத்த பத்திரிகையாளர்களுக்குள் மூத்தவர்.

எஸ்.எம்.ஜி. அவர்கள், வீரகேசரியில் தொடங்கி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, காலக்கதிர், செய்திக்கதிர், ஈழநாதம், தினக்கதிர் (மட்டக்களப்பு), சுடரொளி ஆகிய பத்திரிகைகளில் பணியாற்றியுள்ளார். பத்திரிகையையே தன் வாழ்வாக்கிக் கொண்ட கோபு, பத்திரிகைப் பணியில் ஐம்பத்திரண்டு ஆண்டுகளைக் கடந்து, உடல் சற்றுத் தளர்ந்த போதிலும் இன்றும் உளம் தளராமல் உற்சாகத்துடன் தொடர்ந்து பத்திரிகைப் பணியாற்றி வருகிறார். இன்று (03.10.2005) கோபு தமது எழுபத்திஐந்து வயதை நிறைவு செய்து பவளவிழாக் காண்கிறார்.

யாழ்ப்பாணம், சுன்னாகத்திலிருந்து ஈழகேசரி என்ற வாரப் பத்திரிகை கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக வெளிவந்து இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் சிறந்த தலைவர்களையும் உருவாக்கிப் பெயர் பெற்றது.

இதன்பின் 1959ஆம் ஆண்டில் ஈழநாடு வாரப்பத்திரிகையாகத் தொடங்கப்பெற்ற போது, அதைத்தினப் பத்திரிகையாக்க வேண்டுமென்ற சிந்தனையே அதைத் தொடங்கிய தங்கராசா- சண்முகரத்தினம் என்ற அபூர்வ சகோதரர்களிடமிருந்தது.

ஈழகேசரியின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பழம்பெரும் பத்திரிகையாளர். இராஜ அரியரத்தினம் ஈழநாடு வாரப்பத்திரிகை தொடங்கியதும் ஆசிரியராகப் பொருத்தமாகப் பொறுப்பேற்றிருந்தார்.

ஈழநாடு தினப்பத்திரிகையாக வெளிவர வேண்டும் என ஆவல் கொண்டிருந்த தங்கராசா வீரகேசரியில் பதவிப்போட்டி காரணமாக திருஹரன் வெளியேறி விட்டார் என்ற செய்தி கிடைத்ததும் அவரை ஈழநாடு நிர்வாக ஆசிரியராக இணைத்துக் கொண்டார்.

1960இன் நடுப்பகுதியில் வீரகேசரி ஊழியர் வேலை நிறுத்தமும், அதனைத் தொடர்ந்து நிர்வாகம் கதவடைப்புச் செய்ததும் கோபு என்ற கோபாலரத்தினமும், ஈழநாடுவில் வந்து சேர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது. கோபுவின் இளமையும், துடிப்பும், திறமையும் ஈழநாடு இதழுக்கு உரமானது. ஈழநாடு தினப்பத்திரிகையை உருவாக்கி வளர்த்தார்.

ஈழநாடு பத்திரிகையைக் கட்டியெழுப்பிய பெருமையில் பெரும் பகுதி கோபுவையே சாரும். கோபு உணவை மறந்து, உறக்கத்தை மறந்து சில சமயங்களில் தன் வீட்டையே மறந்து, ஈழநாடு பத்திரிகைக்காக உழைத்தவர். அரசியல் மற்றும் சமூக இடர்ப்பாடுகளையெல்லாம் தைரியமாக ஊடறுத்து பத்திரிகையின் இலட்சியத்துக்காக உழைத்தவர். தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்தவர். தமிழ் மக்களை விடுதலைக்காகத் தட்டி எழுப்பியதிலும் கோபுவுக்குப் பெரும்பங்குண்டு. தமிழீழத்தின் முதல் தினப்பத்திரிகையாளர் கோபு என்பதே சரி.

கோபுவிடம் பத்திரிகைப் பயிற்சி பெற்றவர்கள் பலர் இன்று மேலைநாடுகளிலும் நமது நாட்டிலும் பத்திரிகைத் துறையில் துலங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கோபுவின் அரை நூற்றாண்டுப் பத்திரிகைப் பணியைப் பாராட்டி நமது தமிழ்த் தேசியத் தலைவர் மேதகு. வே.பிரபாகரன் அவர்கள் கடந்த வருடம் 2004 ஜூன் மாதம் 4ஆம் திகதி தேசியச் சின்னம் பொறித்த தங்கப் பதக்கம் வழங்கிப் பாராட்டியதுடன் விருந்துமளித்துக் கௌரவித்தார்.

கோபு இதழியலாளராக மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. ஸ்ரீ ரங்கன் என்ற பெயரில் பல சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். எஸ்.எம்.ஜி., பாலரத்தினம், ஊர்சுற்றி எனப் பலபெயர்களில் எழுதுகிறார். திரை விமர்சனம், இசை விமர்சனம், நூல் விமர்சனம் என்று ஆய்வுத்துறைகளும் அரசியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும், பொதுக்கட்டுரைகளும் ஆயிரக் கணக்கில் எழுதியுள்ளார். இவை அவருக்கு கைவந்தவையாகும். ஈழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை, அந்த ஒரு உயிர்தானா உயிர், பத்திரிகைப் பணியில் அரை நூற்றாண்டு ஆகிய நூல்களையும் இவர் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

03.10.1930 யாழ்ப்பாணம், கன்னாதிட்டியில் பிறந்து, பெருமாள் கோயிலடியில் வளர்ந்து வாழ்ந்த திரு .கோபலரத்தினம் தமது ஆரம்பக்

கல்வியை சேணிய தெரு சன்மார்க்க போதனா துவிபாஷா பாடசாலையிலும் பின்னர் இராமகிருஷ்ணமிஷன் யாழ் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியிலும் கற்றார். மட்டக்களப்பு இராமகிருஷ்ணமிஷன், சிவானந்தா வித்தியாலயத்திலும் சில மாதங்கள் உயர் வகுப்பில் படித்தார். சுவாமி நடராஜானந்தா யாழ்ப்பாணம் வந்த சமயங்களில் தொண்டு செய்யும் பாக்கியமும் பெற்றார்.

2002, 2004ஆம் ஆண்டுகளில் ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், லண்டன் முதலிய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் சென்று திரும்பிய கோபு அங்கு எழுத்தாளர் சங்கங்களின் வரவேற்பையும் பெற்றார். கடந்த வருடம் ஜேர்மன் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் இவருக்கு அளித்த வரவேற்புசாரத்தில் ஊடகச் செல்வர் என்ற பட்டமும் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

அரை நூற்றாண்டுக்கு மேல் பத்திரிகையையே வாழ்வாக்கிக் கொண்டிருந்த போதிலும் சொத்து எதுவும் தேடாதவர். தாம் வண்ணை பெருமாள் கோவில் நிலத்தில் கட்டியிருந்த சிறிய வீடு கூட, வீதி விஸ்தரிப்பு காரணமாக இடித்துத்தள்ளியதில் கட்டடப் பொருள்களும் வீட்டிலிருந்து பொருள்களும் எந்த இழப்பீடுமின்றி கண்ணில் படாமலேயே போய் விட்டதென்பது கோபுவுக்குள்ள கவலை. பத்திரிகைத்துறையில் பல வாரிசுகளை உருவாக்கிவிட்ட கோபுவின் வாரிசுகளுக்கு முகவரியில்லாமல் செய்யப்பட்டுவிட்டது என்பது அவரது தீராத கவலை.

என் உரை

வணக்கம்.

அமைதி காப்பதற்காகவும் அல்லல்படும் ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு ஆறுதலளிக்கவுமென வந்த இந்திய இராணுவம் ஆக்கிரமிப்புப் படையாக மாறிய பின் ஈழமண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை அமைந்தது.

இச்சிறையில் நூற்றுக்கணக்கானோர் அடைக்கப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த 'ஈழமுரசு' பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த நானும் இந்திய இராணுவத்தினால் கைது செய்யப்பட்டு "இந்தியச் சிறையில்" அடைக்கப்பட்டேன். சரியாக இரண்டு மாதங்கள் (அறுபத்திரண்டு நாட்கள்) இந்திய இராணுவத்தின் சிறையிலிருந்தேன். இச்சிறை வாசத்தின் போது யான் பெற்ற அனுபவம், அங்கு கண்டு கேட்டுப் பெற்றவைகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சிறைக்குள் எழுதுவதற்குப் பேனாவோ, எழுதும் தாள்களோ கிடைக்கவில்லை. நான் கைது செய்யப்பட்ட சமயத்திலிருந்து சிறையிலிருந்து விடுதலையாகும் வரை நடந்த நிகழ்வுகள், சிறையில் நான் சந்தித்தவர்கள், அவர்களிடமிருந்து கேட்டறிந்தவை அனைத்தையும் மூளையின் ஒரு பகுதியில் பதிவு செய்து வைத்துக் கொண்டேன்.

பண்டிதர் நேருமுதல் இந்தியத் தலைவர்கள் பலரும் சிறையிலிருந்த போது எழுதியவைகள் உலகப் புகழ்பெற்ற நூல்களாக இலக்கியங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. நான் என்ன அரசியல் தலைவனா?

விடுதலையானதும் என்னை என் மனைவி அவசரமாகக் கொழும்புக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அங்கு எனது விடுதலைக்குப் பல வழிகளிலும் முயற்சி செய்த என் அருமை நண்பன் காமினி நவரத்தினாவைச் சந்தித்தேன். அவர் என்னிடம் ஐநூறு எழுதும் தாள்களைக் கொடுத்து சிறை அனுபவங்களைக் கட்டுரையாக எழுதும் படியும் தேவைப்பட்டால் மேலும் தாள்கள் எடுத்துத் தருவதாகவும் சொன்னார். தமது அலுவலகத்திலேயே இருந்து எழுதும் படியும் சொன்னார். கோட்டை

கனல்ரோவில் 23ஆம் இலக்கக் கட்டிடத்திலுள்ள “சந்தேச நியூஸ் ஏஜன்சி” அலுவலகம் என் போன்ற பல பத்திரிகையாளர்களுக்கும் அலுவலக மாகவும் ஆலோசனைக் கூடமாகவும் சந்திக்குமிடமாகவும் இருந்தது.

அந்த அலுவலகத்தில் இக்கட்டுரையை எழுத ஆரம்பித்து பின்னர் என்மீது அளவற்ற அன்பும் பாசமும் நேசமும் கொண்டிருந்த கொழும்பு திருமதி நல்ல திருவின் இல்லத்திலும் முல்லேரியாவில் எனது உடன் பிறந்த அண்ணன் அருள்பிரகாசம் வீட்டிலுமாக எழுதி முடித்தேன்.

யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் தம்பி சர்வேந்திராவும் நானுமாக சில தினங்கள் அமர்ந்து இக்கட்டுரையை மறுபரிசீலனை செய்து வெட்டியும் கொத்தியும் சேர்த்தும் உருப்படியாக்கினோம். பின்னர் தட்டச்சில் பொறித்து நண்பர் செட்டியார் அச்சகம் இரா.சங்கரின் பார்வைக்குக் கொடுத்தேன். இப்பிரதிகளை மூன்று தொகுப்புகளாக அழகாகக் கட்டிக் (பைன்டிங்) கொடுத்தார். முதல் பிரதியுடன் என்னைப் பற்றி டைம்ஸ் ஒப் இந்தியா மற்றும் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த செய்திகளின் பத்திரிகைகளும் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை (Amesty International) என்னைப் பற்றி விசாரித்து காமினி நவரத்தினாவுக்கு எழுதிய கடிதம் ஆகியவைகளையும் இணைந்திருந்தார்.

1989ஆம் ஆண்டு மனைவியும் நானும் தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்றபோது இக்கட்டுரைத் தொகுப்புக்களையும் கொண்டுபோயிருந்தேன். சென்னையில் அன்பன் ஏ.எஸ்.பன்னீர் செல்வத்தை சந்தித்த போது இக்கட்டுரையை நூலுருவில் வெளியிட வேண்டுமென்றும் நல்ல நம்பிக்கையான ஒரு பதிப்பகத்திடம் இதை ஒப்படைக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டேன்.

முதலில் என்னுடன் வாங்க என்று கூறி கட்டுரைத் தொகுப்புடன் பன்னீர் செல்வம் என்னைக் கூட்டிச் சென்றார். ஆனந்த விகடன் அலுவலகத்தில் துணை ஆசிரியர் ராவைச் சந்தித்தோம். ஜூனியர் விகடனில் இக்கட்டுரையை முதலில் தொடர்ந்து பிரசுரிக்கலாம் என்று ராவ் கேட்டார். பின்னர் விகடன் இணையாசிரியர் மதனுடனும் சந்தித்து கட்டுரையை நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்ற எனது விருப்பத்தைச் சொன்னேன். முதலில் ஜூனியர் விகடனில் வெளிவரட்டும், பின்னர் நீங்கள் நூலாக வெளியிடலாம் என்று சொன்னார்கள். சம்மதித்தேன். இரண்டு தினங்களின் பின் வந்து சந்திக்கும்படி சொல்லி கட்டுரையை வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

நாடு திரும்புவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டு இரண்டு தினங்களின் பின் ராவைச் சந்தித்தேன். ஐயாயிரம் ரூபாய் கட்டுரை வெளியிடுவதற்குச் சன்மானமாகத் தந்தார். விகடனின் சன்மானம்! இதுவே என் படைப்புக்கு ஒரே நேரத்தில் கிடைத்த முதல் பெரிய தொகை.

1989ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்திலிருந்து 1990ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் வரை ஆறு மாதங்கள் இக்கட்டுரை ஜூனியர் விகடனில் தொடராக வெளிவந்து வாசகர்களின் வரவேற்பையும் பாராட்டையும் பெற்றது.

பின்னர் 1990ஆம் ஆண்டு தமிழ் நாட்டுக்கு நாங்கள் சென்றபோது மற்றும் இரண்டு கட்டுரைத் தொகுப்புக்களையும் கொண்டு சென்றிருந்தேன். ஜூனியர் விகடனில் கட்டுரையின் பல பகுதிகள் இடம் பெற்றிருக்க வில்லை. மீண்டும் நூல் வெளியிடும் யோசனையுடன் நண்பர் யாழ்வாணன் சண்முகநாதனை சென்னை ஆழ்வார் திருநகரில் 1991ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் வாரத்தில் சந்தித்தேன். பதிப்பகம் பற்றி விசாரித்தபோது எழுத்தாளர் செ.யோகநாதனிடம் இதை நான் ஒப்படைக்கலாமென்று யாழ்வாணனும் மகன் சுதாகரும் சொன்னார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அரசு அதிபர் யோகேந்திரா துரைசுவாமி மாவட்டச் செயலாளரும் தகுதிவாய்ந்த அதிகாரியாகவுமிருந்த போது, அவருக்கு உதவியாளராகச் சில விஷயங்களில் செயற்பட்ட யோகநாதனுக்கும் எனக்கும் சில சமயங்களில் முறுகல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி யாழ்வாணனிடம் நினைவூட்ட நான் முற்பட்ட போது “அதெல்லாம் பழைய விஷயங்கள். அதை மறந்துவிட்டு யோகநாதனைச் சந்தியுங்கள்” என்று சொல்லி மகன் சுதாகரையும் என்னுடன் அனுப்பி வைத்தார். யோகநாதனைச் சந்தித்தோம். பத்து மணிக்கு மேல் தியாகராய நகரில் தமிழோசைப் பதிப்பகத்துக்கு வருமாறு அவர் சொன்னார்.

சொன்னபடி பதிப்பகத்துக்குப் போனேன். அங்கு உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன், சுப.வீரபாண்டியன், பழனிபாரதி, செ.யோகநாதன், ராதேயன் ஆகியோருடன் பதிப்பக உரிமையாளர் தி.கிள்ளிவளவன், அவரது மனைவி ஆண்டாள் ஆகியோரைச் சந்தித்தேன். பழைய நண்பர்கள் காசி ஆனந்தன், ராதேயன் ஆகியோருடன் நாட்டு நிலைமை பற்றிப் பேசினேன்.

பின்னர் எனது நூல் வெளியீடு பற்றிப் பேசிய போது நல்ல முறையில் வெளியிட்டுத் தருவதாக கிள்ளிவளவன் சொன்னார். எல்லாம் யோகநாதன் செய்து தருவார் என்று கிள்ளிவளவன் சொன்னபோது யோகநாதனுக்கும் அந்த அச்சகத்தில் உரிமை இருப்பதாகவே தோன்றியது. ஒரு மாதத்திற்குள் புத்தக வேலை தொடங்குமென்று கிள்ளிவளவனும் யோகநாதனும் சொன்னார்கள்.

இதன் பின் மனைவியும் நானும் திருச்செந்தூர் திரும்பினோம். திருச்செந்தூரில் நாங்கள் 1990ஆம் ஆண்டு முதல் ஒரு வீடு வாடகைக்கு எடுத்துத் தங்கியிருந்தோம். திருச்செந்தூரிலிருந்து சென்னைக்குச் செல்வதற்கு பதினான்கு பதினைந்து மணிநேரம் பயணம் செய்ய வேண்டும்.

இரண்டு மாதம் கழித்து மீண்டும் நான் சென்னை சென்று பதிப்பகத்தில் கிள்ளிவளவனைச் சந்தித்தேன். அச்சகத்தில் தொழிலாளர் பிரச்சினை செய்வதாகவும், இதைத் தீர்த்து வைத்து விரைவில் புத்தக வேலைகள் தொடங்குவதாகவும் சொன்னார். மீண்டும் ஒரு தடவை வேறு அலுவலகச் சென்னை சென்ற போதும் கிள்ளிவளவனையும் பழனிபாரதியையும் சந்தித்தேன். அப்போதும் வேலை தொடங்கவில்லை. யோகநாதனைச் சந்திக்க முடியவில்லை.

பின்னர் மே மாத இறுதியில் ராஜீவ் கொலை செய்யப்பட்டார். நாங்கள் எங்கும் அச்சமின்றி நடமாட முடியாத நிலை. சில மாதங்களுக்குப் பின் மீண்டும் பதிப்பகம் சென்றேன். கிள்ளிவளவன், ஆண்டாள், யோகநாதன் ஆகியோரைச் சந்திக்க முடியவில்லை. இப்படிப் பல தடவைகள் சென்றும் யாரையும் சந்திக்க முடியவில்லை. பழனிபாரதியை இரண்டு தடவைகள் சந்தித்தேன். அவர் எனது நிலைக்காக இரக்கப்பட்டார். எப்படியும் பிரதியைத் தேடி எடுத்துத் தருவதாகச் சொன்னார். நானும் “பிச்சை வேண்டாம் நாயைப்பிடி” என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். புத்தகம் போடாவிட்டாலும் பரவாயில்லை எனது பிரதி கிடைத்தால் போது மென்றேன். செ.யோகநாதனுக்குப் பல இடங்களிலும் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ள எடுத்து முயற்சி வெற்றியளிக்கவில்லை. கடிதங்கள் கிள்ளிவளவனுக்கும், யோகநாதனுக்கும் எழுதி ஓய்ந்துவிட்டேன். மீண்டும் பதிப்பகம் சென்றபோது பழனிபாரதியையும் பார்க்க முடியவில்லை. அவர் தமிழோசையிலிருந்து தப்பி தமிழ் சினிமாவுக்குள் புகுந்து கொண்டார். ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாக அந்தப் பிரதியைப் பெறுவதற்காக எடுத்த முயற்சிகள் வீணாகிப் போயின. பதிப்பகத்தில் நான் எழுதி வைத்த தகவல்களுக்கும் பதில் வரவில்லை. களைத்து ஓய்ந்து இனி அந்தப் பிரதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் இழந்து அதைக் கைவிட்டேன்! இது ஜூனியர் விகடனில் வெளிவந்ததுடன் நினைவிலுள்ள ஒரு சிலவற்றை சேர்த்துள்ளேன்! யோகநாதனுக்கு நன்றி!

இன்றுவரை நான் யோகநாதனை மீண்டும் சந்திக்கவும் முடியவில்லை! சந்தித்துத்தான் என்ன பயன்?

மூன்றாவது பிரதி பாரிசிலிருந்து என் அருமைத் தம்பி குகநாதன் தமது பாரிஸ் ஈழநாடு பத்திரிக்கையில் வெளியிடக்கேட்டுத் தபாலில்

பகுதிபகுதியாக அனுப்பிவைத்தேன். இதில் ஒரு பகுதி தபாலில் தொலைந்துவிட்டது. 1992ஆம் ஆண்டில் பாரிஸ் ஈழநாடு பத்திரிகையில் இக்கட்டுரை தொடராக வெளிவந்து ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் தமிழ் வாசகர்களின் பாராட்டையும் வரவேற்பையும் பெற்றது.

இந்தச் சமயத்தில் தபாலில் ஒரு சிறிய புத்தகம் திருச்செந்தூரிலிருந்தபோது வந்தது. வேறு ஒரு கட்டுரைத் தொடருக்கு எழுதியதில் ஒரு பகுதியை தம்பி குகநாதன் எடுத்து “முடிவில்லாப் பயணம்” என்ற தலைப்பில் புத்தகமாக வெளியிட்டு அனுப்பியிருந்தார். என் மீது கொண்டிருக்கும் பாசத்தினாலும் பரிவினாலும் தம்பி குகநாதன் இவ்வரும் பணியைச் செய்திருந்தார். இதுவே எனது பெயரில் வெளிவந்த முதல் நூல். ஒரேயொரு பிரதிதான் கிடைத்தது. பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன்.

“ஈழமண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை” என்ற எனது இக்கட்டுரையை நூலாக வெளியிடும் முயற்சிகடந்த சிலபல வருடங்களாகத் தொடர்ந்து இன்றுதான் வெற்றிகரமாக நிறைவேறியிருக்கிறது.

எனது படைப்புகளில் ஒன்று, என்னைப் படைத்த எனது தாயார் பிறந்த மட்டக்களப்பு மண்ணிலிருந்து (எனது தாயார் பிறந்தது பாண்டிருப்பு கிராமத்தில்) வெளிவர வேண்டுமென்பது இயற்கையின் நியதியோ! இறைவனின் கட்டளையோ!

இப்பொழுது “ஈழமண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை” என்ற இந்த அனுபவக்கட்டுரைத் தொடர் நூலுருவில் வெளிவருவதற்கு எதைப் பற்றியுமே பேசாமல் கட்டுரையை அச்சகத்தில் கொடுங்கள். புத்தகம் அடியுங்கள் என்று ஒரே வார்த்தையில் சொன்ன அன்பர் மனோராஞ்சன் ராஜசிங்கம் அவர்களுக்கு எப்படி நன்றி தெரிவிப்பதென்று தெரியாமல் தவிக்கிறேன். புத்தகம் போடுங்கள் என்று சொன்னது மட்டுமல்லாது அட்டைப்படம் இப்படிப் போட வேண்டும், அட்டையில் உங்கள் அழகான படம் (நான் அழகாக இல்லாவிட்டாலும்) போட்டு உங்களைப் பற்றி வெளியிடவேண்டு; எங்கள் படப்பிடிப்பாளரைக் கொண்டு புதிதாக ஒரு படம் நல்லபடியாக எடுக்க வேண்டும் என்று ஆலோசனைகளையும் கூறி ஊக்குவித்தவர் அன்பர் மனோ! அட்டையில் உள்ள புகைப்படத்தை எடுத்த றுஷாங்கனுக்கும் எனது நன்றி.

இந்நூல் வெளிவரும் இச்சமயத்தில் வண்ணை ஸ்ரீ வேங்கடேச வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலிலும் நல்லூர் மூத்த விநாயகர் கோயிலிலும் மாலையில் கம்ப இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய காப்பியக் கதைகளை வசனத்தில் ஒரு வித இராகத்தில் படித்து மற்றவர்களை மகிழ்வித்தவர் எனது

தந்தையார் சி.முத்துக்குமாருப்பத்தர். எனக்கு ஏழெட்டு வயதாக இருந்த போதே அதே இராகத்தில் மூன்று நான்கு பக்கங்களை அதே கோயில்களிலேயே என்னையும் படிக்கச் செய்து வளர்த்தார். அவரை நினைத்து நன்றி கூற வேண்டியது எனது தலையாய கடமையல்லவா! அவர் எனக்காகச் செய்த தியாகங்கள் நிறையவே!

பத்து மாதங்கள் பக்கத்தே மகிழ்ந்த 'வீரகேசரி' பத்திரிகையைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டு மகிழ்ந்த "திருவாய்மொழி" சி.வெங்கடாசலம் செட்டியார், பின்னர் அவரைக் கதாநாயகனாக வைத்து நான் எழுதிய "தறி" என்ற சிறுகதை அதே வீரகேசரியில் வெளிவந்த பின் என்னிடம் வந்து தங்கிய போதெல்லாம் பாராட்டி என்னை ஆசீர்வதிக்கத் தவறியதில்லை.

ஏழுமருடங்கள் உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் எனக்கு கல்வி ஊட்டி யோகாசனமும் தோட்டச் செய்கை முதலியவைகளிலும் நாட்டம் கொள்ளச் செய்து என்னையும் ஒரு மனிதனாக்க முயன்று அதில் ஓரளவு திருப்தியும் பெற்ற மனிதர் என் குருநாதர் து.சீனிவாசகம் மாஸ்டர். என் குருநாதருக்கும் அக்கா தையல் முத்தம்மாள் சீனிவாசகம் அவர்களுக்கும் இச்சமயம் என் நன்றியை காணிக்கையாக்குகின்றேன். நான் பத்திரிகைத்துறைக்கு வருவதற்கு மூலகாரணமாக இருந்த எனது பால்ய நண்பர்களான பிரபல வர்த்தகர் என்.கே.மயில்வாகனம், கே.ஸி. பத்மநாபன், டைப்பிஸ்ட் தியாகராஜா, ஓவியர் வி.கனகலிங்கம் ஆகியோருக்கும் கோவணத்துடன் திரிந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரையும் அதே பாசமும் நேசமும் வைத்திருக்கும் என் அருமை நண்பன் நா.பூரீரங்க நாதனுக்கும் எனது நன்றிகள்.

1951ஆம் ஆண்டில் நான் முதன் முதலில் மட்டக்களப்பு வந்த சமயத்தில் ஏற்பட்ட நட்பு இன்றுவரை குன்றாது உரிமையுடன் பழகும் இரா.பத்மநாதன், இன்று எனது நலனில் அக்கறையும் ஆர்வமும் செலுத்தி வரும் பத்திரிகையாளர் அன்பர் இரா.துரைரத்னம் ஜீ.நடேசன், உதயகுமார், சரிநிகர் சிவகுமார், விக்கி ஆகியோருக்கும் வி.சு.கதிர்காமத்தம்பி, பா.வேணுகோபால், அரியம் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எனது குடும்பத்தில் ஒருவராகவே சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் உதவிசெய்து அன்பு செலுத்தும் தம்பி சேரன், தம்பி பாரிஸ் ஈழநாடு எஸ்.எஸ். குகநாதன் ஆகியோருக்கும், பத்திரிகைத்துறையில் என் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்த பல்கலைவேந்தர் சில்லையூர் செல்வராசன் வீரகேசரி கே.வி.எஸ்.வாஸ்.ஆர் வெங்கட்ராமன், வி.பி.ஆதித்தன் ஆகியோருக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கலாநிதி,மௌனகுரு, சித்திரலேகா நட்புறவு யாழ்ப்பாணத்தில் தொடங்கி சில ஆண்டுகள் உறங்கிய பின், மீண்டும் மட்டக்களப்பில் துளிர்ந்திருக்கிறது. பெருமையுடன் தொடரும் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி. எனக்கு எஸ்.டி.சிவநாயகம் நினைவு விருது வழங்குவதற்குத் தேர்வு செய்த கிழக்கு இலங்கை பத்திரிகையாளர் சங்கத்தின் நிர்வாகிகளுக்கும் நான் என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இக்கட்டுரை ஜூனியர் விகடனில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த போதே திருச்சியிலிருக்கும் நண்பன் சசிபாரதி சபாரெத்தினம் சில இதழ்களை தவறவிட்டாலும், மிகுதியை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பி வைத்து தமது அன்பையும் அக்கறையையும் வெளிப்படுத்தினார். அவருக்கும் எனது நன்றி. நினைவில் நிறைந்த அரசியலார் சிலர் என்ற தலைப்பில் சுமார் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் ஈழநாடு வார மலரில் 1985ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலிருந்து ஆகஸ்ட் மாதம் வரை (செய்திக் கதிர் தொடங்கும் வரை) வெளிவந்தது. பெரும்பாலும் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களைப் பற்றி இக்கட்டுரையில் எழுதியிருந்தேன். நல்லமுறையில் முக்கியத்துவம் கொடுத்து இக்கட்டுரைகள் வெளியிடப்படாத போதிலும் க.சி. குலரத்தினம், ச.அம்பிகைபாகன் போன்ற ஆசிரியர்களால் இக்கட்டுரைகள் விதந்து போற்றப்பட்டன. பிற்காலத்தில் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், அரசியல்வாதிகள் பற்றி ஆராயவிரும்பும் அரசியல் மாணவர்களுக்கு இக்கட்டுரைகள் ஒரு வழிகாட்டியாக அமையக்கூடும். இக்கட்டுரைகள் மட்டுமல்ல எனது இதரபடைப்புகளில் எதுவுமே இப்போது என்னிடம் இல்லை. இவற்றில் சிலவற்றையாவது எடுத்து நூலுருவில் வெளியிடவேண்டும் என்பது எனது நீண்டகால ஆசை.

“ஈழமண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை” என்னும் இந்நூலுக்கு மக்கள் கொடுக்கும் ஆதரவைப் பொறுத்து எனது இந்த படைப்புக்களையும் தேடி எடுத்து நூலுருவில் வெளியிட முடியுமென்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. தம்பி குகநாதன் பாரிசில் வெளியிட்ட “எனது முடிவில்லாப் பயணத்தில்” என்ற கட்டுரை நூலின் இரண்டாம் பதிப்பை இங்கு வெளியிடவும் நினைக்கின்றேன்.

எனது இந்த எண்ணங்கள் யாவும் நிறைவேறுவதற்கு வாசக அன்பர்களாகிய மக்களின் அன்பும் ஆதரவுமே தேவை. இவை அபரிமிதமாக கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கிருக்கிறது.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது! ஓய்வே இல்லாதவர்.

ஜெர்மனியிலிருந்து நாடு திரும்பிய அவரிடம் தொலைபேசியில் கேட்டபோது மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தார். நீண்ட காலஉறவை மறக்கவில்லை.

இந்நூலை தாயகத் தமிழ் மண்ணில் வெளியிட பின்னின்று எல்லா முயற்சிகளும் எடுத்தவர் என் இனியநண்பர் சூரியதீபன் என்ற பா.செயப்பிரகாசம் 2002 ஒக்ரோபர் 18 முதல் 22 வரை யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற “மானுடத்தின் தமிழ்க் கூடல் மாநாட்டில்” எங்கள் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை எங்கள் தோழமை தொடருகிறது. நூல் வெளியிடவும் பிழை திருத்தி சரிபார்த்தும் உதவிய அவருக்கு என் நன்றிகள்.

எழுத்தை ஓர் ஆயுதமாக, தோள்மீது கை போட்டுப் பேசும் உற்ற தோழனாக பாவித்து அவ்வாறான படைப்புக்களை மட்டுமே அச்சிட்டு வழங்குகிற தோழமை வெளியீடு எனது இந்நூலையும் வெளியிட முன்வந்தமைக்கு என் நன்றி.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நான் சிறைப்பட்ட நாளிலிருந்து என் மனைவி தன்னந்தனியாக வைராக்கியத்துடன் எனது உடல் நலனுக்காகவும் விடுதலைக்காகவும் நடத்திய பேராட்டங்களும் தியாகங்களும் அளப்பரியது. அமரராகிவிட்ட அவளுக்கு எப்படி நான் நன்றி சொல்லப்போகின்றேன்.

வணக்கம்.

எஸ்.எம்.கோபாலரத்தினம் (கோபு)

1

இந்திய அமைதிப்படையைச் சேர்ந்த இராணுவத்தினர் ஈழமுரசு அலுவத்திலிருந்த அச்சுயந்திரத்துக்கு குண்டு வைத்து தகர்த்த தகவல் கிடைத்ததும் அதிர்ந்து போனேன்!

மறுநாள் பத்திரிகையில் தலைப்புச் செய்தியாக எதைப் போடுவது என்று தீர்மானித்து அந்தச் செய்தியை எழுதி அச்சுக்கோர்க்கக் கொடுத்து விட்டோம். பொருத்தமான தலைப்பு எழுதிக் கொடுத்தாகிவிட்டது. முதல் பக்கத்தில் வேறு எந்த செய்திகளைப் போடுவது என்றும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டோம். இனிப்பக்கம் எப்படி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கான 'டம்மி' யும் தாயாரித்துக் கொடுத்து விட்டோம். இனி அச்சுப் பகுதியினர்தமது வேலையை நாங்கள் சொன்னபடி ஒழுங்காக செய்து அழகாகப்பக்கம் போட்டு விடுவார்கள் என்று நாம் திருப்தி யடைந்தோம்.

இந்த வேலைகளையெல்லாம் முடித்தபின் எங்கள் துணை ஆசிரியர் சர்வேந்திராவும் நானும் யாழ்ப்பாணத்தின் புதிதாகக் கருமேகங்கள் திரண்டு வருவது பற்றியும் இதன் விளைவுகள் எப்படியிருக்கும் என்பது பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். கடந்த சுவார் இரண்டு மாதங்கள் நாட்டில் நிலவிய அமைதி குலைந்து விட்டது. இனி என்ன நடக்கும்? இலங்கையில் அமைதி காக்கவென வந்த இந்தியப் படைகள் இனி என்ன செய்யப்போகின்றன?

சர்வேந்திராவும் நானும் இதே கேள்விகளையே திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். மணி இரவு பதினொன்றைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. சர்வேந்திராவின் வீடு தொலைவில் இருக்கிறது. அச்சுப் பகுதியில் இரவு வேலை செய்து கொண்டிருந்த வர்களும் தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் மூன்று

நான்கு மைல்களாவது போக வேண்டும். அன்றிரவு இருந்த சூழ் நிலையில் இந்தியத் துருப்புக்கள் எந்த நேரம் எங்கே வருவார்களோ என்ன செய்வார்களோ? என்ற அச்சமும் ஐயமும் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது.

எனது வீடு அலுவலகத்திலிருந்து கால்மைல்தூரம் கூட இல்லை.

“நீங்கள் எல்லோரும் வேலைமுடித்து அலுவலகத்திலேயே அன்றிரவு தங்கி நில்லுங்கள். நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்” என்று சந்வேந்திராவிடமும் அச்சகப்பகுதி மணியத்திடமும் சொன்னேன். அவர்களும் சம்மதித்தார்கள். நான் புறப்பட்டேன். “பக்கங்களைக் கவனமாகப் புரூப் (மெய்ப்பு) பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நாமெல்லோரும் ஒரு தொல்லையுமில்லாமல் சுகமாக இருந்தால் நாளைக் காலை சந்திப்போம்” என்று சொல்லிவிட்டு மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்து எனது சைக்கிளில் வீடு திரும்பினேன்.

நாட்டிலேற்பட்டுள்ள நிலைமையைச் சிந்தித்துக் கொண்டு என்மனைவி எனக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தாள். உணவருந்தியபின் இனி என்ன நடக்கப் போகிறது; பொழுது விடிந்ததும் என்னென்ன செய்திகள் காதில் விழப்போகின்றனவோ? இந்தச் சிந்தனையுடன் தூங்கிவிட்டேன்.

1987ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் பத்தாம் திகதி சனிக்கிழமை அதிகாலை ஐந்து மணி. யாழ்ப்பாண நகரில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இரண்டு குண்டுகள் வெடித்தன. குண்டு வெடிக்கும் முழுக்கம் சில மாதங்களாக ஓய்ந்திருந்த சமயத்தில் இந்தக் குண்டுகள் வெடித்த சத்தம் நகரைக் கலக்கி விட்டது. ஈழ முரசு பத்திரிகை அலுவலகத்தில் குண்டு வெடித்ததாகத் தகவல் எட்டியது; நான் அங்கு விரைந்தேன்.

உலகில் அடக்கு முறைக்கு எதிராகவும் மனித உரிமைகளுக்காகவும் ஜனநாயகத்துக்காவும் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்துக்காகவும் குரல் கொடுக்கும் ஆசியாவின் மிகப் பெரிய ஜனநாயக நாடு என்று கூறிக் கொள்ளும் இந்தியாவிலிருந்து ஈழத்தில் தமிழ் மக்களைப் பாதுகாக்கவும், அமைதியை நிலை நாட்டவும் டில்லி அனுப்பியிருந்த இந்திய அமைதிப்படையினர் ‘ஈழமுரசு’ பத்திரிகையின் அச்சு யந்திரத்தையும் அச்சகப் பகுதியையும் குண்டு வைத்துத் தகர்த்திருந்தனர்.

இரண்டாவது குண்டு ஈழமுரசு அலுவலகத்துக்கு சற்றே தூரத்தில் நகரின் வர்த்தகப் பகுதியிலுள்ள முரசொலி பத்திரிகையின் அச்சுயந்திரத்தைத் தகர்த்திருந்தது.

குண்டு வெடிப்புச் சத்தம் கேட்டு ஈழமுரசு அலுவலகத்துக்கு நான் சென்ற போது கட்டிடத்தின் முன்னால் மக்கள் கூடிநின்று சம்பவம் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டு நின்றனர். சிலர் குண்டு வெடித்த அச்சகப் பகுதிக்குள் நுழைந்து பார்வையிட டுனைந்து கொண்டிருந்தனர். அச்சகப் பகுதிக்குள் கூடி நின்றவர்களில் பெரும்பாலானோர் வேடிக்கை பார்க்கவே திரண்டிருந்தனர்.

நேற்றி இரவு அங்கிருந்து புறப்படும்போது சர்வேந்திராவிடம் நான் பிரியாவிடை சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டது தான் மனதில் திரும்பத்திரும்ப வந்து கொண்டு இருந்தது. நேற்றிரவு அலுவலகத்தில் தங்கியிருந்தவர்களுக்கு என்ன நடந்தது?

ஈழமுரசு அலுவலகத்தோடு இணைந்தபடியுள்ள வீட்டின் சொந்தக்காரர் மயில்வாகனம் அமிர்தலிங்கம். இவர் தமிழர் நிதியம் என்றொரு நிதிநிறுவனத்தை ஆரம்பித்து நடத்தினார். ஈழமுரசு பத்திரிகையை ஆரம்பித்து நடத்தியவரும் இவரே. அவரைத் தேடினேன். காணவில்லை. ஈழமுரசு ஆசிரியர் பகுதியில் வாரப் பதிப்புக்குப் பொறுப்பாக இருந்த ராதேயன், அலுவலகம் முன் திரண்டிருந்த கூட்டத்தில் ஒருவராக அலுவலக வாயிலில் நின்று உள்ளே நுழைய முயன்ற கூட்டத்தைத் தடுத்து அவர்களின் விசாரிப்புகளுக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டதும் அருகே வந்து “இராத்திரி தங்கியிருந்த சர்வேந்திராவையும் மற்றவர்களையும் இந்தியன் ஆமி கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டது” என்றார்.

குண்டு வெடித்த போது அவர்கள் உள்ளேயிருந்தார்களா? அவர்களுக்குக் காயம் ஏதுமில்லையே? என்று நான் கேட்டேன். “அவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போனபின்தான் குண்டு வைத்தாங்கள்” என்று ராதேயன் பதிலளித்து விட்டு நீங்களும் கொஞ்ச நாளைக்கு வெளியே திரியாமல் தலைமறைவாயிருங்கள் என்று எனக்கு யோசனை சொன்னார்.

எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே நடந்துவிட்டது. இனி என்ன என்று சிந்தித்தபடியே வீடு திரும்பினேன்.

2

1987ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் இருபத்தைந்தாம் தேதி புதன் கிழமை அதிகாலை ஆறு மணிகட ஆகவில்லை...

எனது வீட்டு வாசலில் ஒரு வாகனம் நிறுத்தப்படும் ஓசை கேட்டது.

முன்னறையில் நான் கண்களை மூடிப்படுக்கை யிலிருந்த போதும் வழமைபோல் முதல்நாள் சம்பவங்களை இராமீட்டும், அடுத்துச் செய்ய வேண்டியவை பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டு கிடந்தேன்.

வாகனம் ஒன்று வந்து வாசலில் நின்ற ஓசை கேட்டதும், ஊரடங்கு நேரம் தளர்த்தப்படுவதற்கு இன்னும் சிறிது நேரம் இருப்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் எனது மனைவி தெருக்கதவைத் திறந்தாள்.

இந்திய அமைதிப்படையின் ஜீப் வண்டியொன்று நின்றிருந்தது. முன்னறைக் கதவைச் சற்று விலக்கிப் படுக்கை யிலிருந்தபடியே நானும் அதைப் பார்த்தேன்.

“இந்தியன் ஆமிக்காரர்கள் வந்து நிற்கிறார்கள்... எழும்புங்கோ...” என்று சற்று மெதுவான குரலில் கூறியபடியே மனைவி என அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

எதிர்பார்க்கப்பட்டவர்கள்தான்.. ஆனாலும் இவ்வளவு விரைவாகக் காலையிலேயே வருவார்கள் என்று நினைக்கவில்லை. நான் எழுந்து வெளியே வந்தேன். முதல் நாள் சந்தித்த அந்த சீக்கிய இராணுவ இளைஞர் டிரைவர் ஆசனத்தில் இருந்தார். ஜீப் வண்டியிலிருந்த மற்றும் இரு இராணுவச் சிப்பாய்கள் கீழே இறங்கி நின்றார்கள். மற்றும் இரு சிப்பாய்கள் எனது வீட்டுக் கதவருகே நின்றனர்.

டிரைவர் ஆசனத்திலிருந்த காப்டன் சிங் என்னைக் கண்டதும், செல்வாதன் என ஒருவர் இருக்கிறாரா? என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டார்.

“அப்படி ஒருவர் இங்கே இல்லை... என்றேன். வீட்டில் யார் இருக்கிறார்கள்...? எல்லேரையும் வெளியே வரச் சொல்லுங்கள்” என்றார் காப்டன் சிங்.

எனது பிள்ளைகள் இருவரும் மருமகனும் வெளியே வந்தனர்.

காப்டன் சிங் ஆசனத்திலிருந்து கீழே இறங்கினார். என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு அந்த வீதியிலுள்ள வீடுகள் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றிலுள்ளவர்கள் பற்றி விசாரித்தார். பதில் சொன்னேன்.

செல்வாதன் என்பவர் இந்த வீதியில் இருப்பதாகத் தங்களுக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறதென்று கூறிய காப்டன் சிங், சரி பார்ப்போம் என்று சொல்லிவிட்டுச் சிப்பாய்களுடன் ஜீப்பில் ஏறிச் சென்றுவிட்டார்.

மனைவி, பிள்ளைகள் முகத்திலே இனம் தெரியாத பீதி.

“சரி உங்கள் வேலைகளைக் கவனியுங்கள்...” என்று சொல்லி விட்டு நான் கிணற்றடிப்பக்கம் போனேன். கால்மணிநேரம் கூட ஆகியிருக்காது.

“மீண்டும் அவர்கள் வந்து நிற்கிறார்கள்” என்று மனைவி வந்து சொன்னார்.

நான் வெளியே வந்தேன். அதே ஜீப் வண்டி... அதே காப்டன் சிங். என் பெயர் அந்த காப்டனுக்குப் பரிச்சயமாகிவிட்டது.

மிஸ்டர் கோபாலரட்ணம்.. இங்கே விஜயநாதன் இருக்கிறானாம். ஆள் எங்கே...? காப்டன் சிங் கேள்வி இது.

சரியான தகவல் கிடைத்து வந்திருக்கிறான். இனி எதையும் மறைக்க முடியாது.

“விஜயநாதன் வேறொரு இடத்திலிருக்கிறான். நான் போய்க் கூட்டிக் கொண்டு வருகிறேன்..” என்று பதிலளித்தேன்.

“எங்கே தூரமோ...? ஜீப்பில் போகலாமே ?” காப்டன் சிங் கேட்டார்.

“அங்கே பெண் பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பீதியடையக் கூடும். நானே போய்ச் சில நிமிடங்களுக்குள்ளேயே அழைத்து வருகிறேன்...” என்று சொன்னேன். அவரும் சம்மதித்தார்.

எனது வீட்டிலிருந்து சற்று தூரத்திலுள்ள ஒரு வீட்டில் விஜயநாதன் முதல் நாள் தங்கியிருந்தான். இதற்கு முன் மூன்று நாங்கு நாட்கள் என்னிடம் வந்து தங்கியிருந்தான். விஜயநாதன் ஈழமுரசு அலுவலகத்தில் அச்சுயந்திரப் பகுதியில் பணியாற்றியவன். இவன் ஒரு முந்திரிக் கொட்டை மாதிரி! (இவனைப் பற்றி பின்னர் விளக்கமாகக் கூறுகின்றேன்.)

விரைந்து விஜயநாதன் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றேன். கிணற்றடியில் குளித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனை அவசரமாக அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்.

உனக்கு செல்வநாதனைத் தெரியுமா? என்று காப்டன் சிங் அவனைக் கேட்டார். தெரியாது.. என்று விஜயநாதன் பதிலளித்தான். உனக்கு தெரியும்.. ஜீப்பில் ஏறு என்று கூறிய காப்டன், விஜயநாதனைக் கூட்டிச் சென்றார்.

மனைவி முணுமுணுத்தாள். இந்த விஜயநாதன் சொல்வழி கேட்காமல் திரிந்து சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான் என்பது அவளது முணுமுணுப்பு! இதில் உண்மை இல்லாமலில்லை.

விஜயநாதனைத் தேடி நேராக காப்டன் சிங் என் வீட்டுக்கு வந்ததற்கு யாரோ தகவல் கொடுத்ததே காரணம். இனி என்னையும் நேராகவே தேடி வரலாம்.

இனியும் நேரத்தை வீணாக்கக் கூடாது. கிணற்றடிக்குச் சென்று நாங்கு வாளிகூடக் குளித்திருக்கமாட்டேன்.

மீண்டும் மனைவி கிணற்றடிக்கு வந்து “இரண்டு ஆமிக் காரர்கள் வந்து நிற்கிறார்கள்...” என்று சொன்னாள். அவள் முகம் பேயறைந்தது மாதிரி வெளிறிப் போயிருந்தது. பிள்ளைகளும் கவலையோடு நின்றனர்.

“ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம்... எதுவும் நடக்காது. என்னைக் கூட்டிச் சென்றாலும் விரைவில் விட்டு விடுவார்கள்” என்று ஆறுதல் கூறியபடியே முன் விறாந்தைக்கு வந்தேன். இரண்டு சிப்பாய்களில் ஒருவர் தமிழர் டிரஸ் பண்ணிக் கொண்டு இருந்தார். வாங்க என்றார் அந்தச் சிப்பாய். மற்றவரோ ஜல்தி... ஜல்தி... என்றார்.

வேட்டி சட்டையை அவசரமாக அணிந்து கொண்டு வெளியே வந்தேன். எனது வீட்டிலிருந்து சில யார் (கஜம்) தூரத்தில் ஒழுங்குகையைத் தாண்டிக் கன்னாதிட்டி வீதியில் காப்டன் சிங் ஜீப்பிலிருந்தார். நான் ஜீப் வண்டியை அணுகியதும் “இந்த விஜயநாதன் யார்? எங்கே என்ன வேலை செய்வன்?” என்று காப்டன் சிங் கேட்டார்.

விஜயநாதனைக் கூட்டிச் சென்ற சிறிது நேரத்திற்குள் வந்து என்னிடம் இந்தக் கேள்வி கேட்டதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“ஈழமுரசு’ அலுவலகத்தில் மெஷின் பைண்டராகப் பணியாற்றி வந்தவன் விஜயநாதன்..” என்றேன். பின்னர் ஒரு துண்டுக் கடுதாசியை பாக்கெட்டிலிருந்து வெளியே எடுத்தார்.

“செல்வரட்ணம் என்பவர் யார்?” என்றார். “அவர் ஈழமுரசு ஜெனரல் மேனேஜர்...” என்றேன். (இவரைத்தான் செல்வநாதன் என்று அதிகாலையில் தேடி வந்தார்கள்)

பின்னர் அந்தக் கடுதாசியை எனக்குக் காண்பித்து விட்டு பெயர்களை வாசித்தார்.

செல்வரத்தினம், பஷீர், காக்கா, ராதேயன், கந்தையா, வேல்சாமி.. என்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பெயர்கள் எழுதப் பட்டிருந்தன.

ஆனால், அதில் என் பெயர் எழுதப்படவில்லை.

இதற்கிடையில் விஜயநாதன் தான் எல்.ரி.ரி.ஈ. (L.T.T.E.-விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம்)யைச் சேர்ந்தவன் என்று ஒப்புக் கொண்டு விட்டதாகவும் இப்போது குமாரும் விஜயநாதனும் தமது முகாமில் பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் காப்டன் சிங் சொன்னார்.

விஜயநாதன் முதல் நாள் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்த குமார் என்ற இளைஞரையும் காப்டன் சிங் கூட்டிச் சென்றிருக்கிறார். இந்தக் குமாரும் ஈழமுரசு அலுவலகத்தில் பைண்டராகப் பணியாற்றி வந்தவர். அச்சுக்கோப்பாளராக பணியாற்றிய ஓர் இளம் பெண்ணையே இந்தக் குமார் மணம்-செய்துமிருந்தார். இந்தப் பெண்ணும் மற்றும் இவர்களின் உறவு முறையான மற்றோர் இளம் பெண்ணும் (அவரும் அச்சுக் கோப்பாளர்) அந்த வீட்டிலிருந்ததால் தான் ராணுவம் அங்கு செல்வதைத் தவிர்த்து, நான் சென்று முதலில் விஜயநாதனைக் கூட்டி வந்திருந்தேன்.

இப்போது குமாரையும் விஜயநாதனுடன் சேர்த்து இந்திய இராணுவம் கைது செய்து வைத்திருக்கிறது. காப்டன் சிங் கையில் வைத்திருக்கும் துண்டுக் கடுதாசியில் விஜயநாதனின் பெயர் இருக்கவில்லை.

விஜயநாதன் தன்னை ஒரு எல்.ரி.ரி.ஈ. என்று ஒப்புக் கொண்டுள்ளதாக காப்டன் சிங் கூறியதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. அரைமணி நேரத்திற்குள் அவன், இப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டான்.

விஜயநாதன் ஈழமுரசு அலுவலகத்தில் மெஷின் மைண்ட்ராகப் பணியாற்றியதுதான் எனக்குத் தெரியும். அவன் எல்.ரி.ரி.ஈ.யில் (விடுதலைப்புலிகள்) இருந்தானா என்பது பற்றி எனக்குத் தெரியாது.

“குமாரை ஏன் பிடித்தீர்கள்? அவனுக்குக் கண்பார்வை மோசமாயிற்றே” என்று சொன்னேன்.

“குமாரும் விஜயநாதனுடன் சம்பந்தப்பட்டவன் தான்” என்று கூறிய காப்டன் சிங் “நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்..? எப்படி விஜயநாதனைத் தெரியும்...?” என்று கேட்டார்.

விஜயநாதன் ஏதாவது உளறியிருக்கலாம் தகவல் கொடுத்தவர்களும் என்னைத் தவிர்த்திருக்கமாட்டார்கள்.

விஜயநாதனையும் குமாரையும் விடுவிக்க வேண்டும். என்னைப் பற்றி உண்மைகளைச் சொல்வதன் மூலம் நான் சந்தேகங்களைத் தெளிவுபடுத்த முடியும். இவை தவிர அமைதிப் படையின் சிறைக்குள் என்ன நிகழ்கின்றன என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எனக்கே உரித்தான பத்திரிகைத்தனம்.

இந்த முடிவுடன் “நான் ஈழமுரசு பத்திரிகையின் ஆசிரியர்” என்றேன். கையில் வைத்திருந்த துண்டுக் கடுதாசியிலிருந்து பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு “இவர்களைச் சந்திக்க முடியுமா..?” என்று காப்டன் கேட்டார்.

இப்போதுள்ள நிலையில் இவர்களை எங்கேயென்று தேடமுடியும் என்று பதிலளித்த நான், “இதில் குறிப்பிட்டிருக்கும் பேர்வழிகளில் சிலர் ஈழமுரசு பத்திரிகை அலுவலகத்தில் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே பணியாற்றி வருபவர்கள்.. இவர்களுக்கும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்துக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை...” என்று கூறினேன்.

சரி நீங்கள் என்னுடன் வாருங்கள்... உங்கள் உதவியிருந்தால் நல்லது.. என்று கூறியபடியே என்னை ஜீப் வண்டியில் ஏறச் சொன்னார்.

அதாவது காலை ஒன்பது மணியளவில் இந்திய அமைதிப் படையின் ஜீப் வண்டி ஈழமுரசு பிரதம ஆசிரியர் எஸ்.எம்.கோபால ரத்தினம் என்கிற என்னை ஏற்றிக் கொண்டு சென்றது.

கன்னாதிட்டி வீதி, கஸ்தூரியார் வீதி, ஸ்ரான்லி வீதி வழியாக ஆரிய குளம் சந்தியில் சிலகாலம் இயங்கிய உதயன் பல்பொருள் அங்காடி என்ற விடுதலைப்புலிகளின் நியாயவிலைக் கடையை ஜீப் வண்டி சென்றடைந்தது. இப்போது இந்தக் கட்டடம் இந்திய

அமைதிப்படையின் ஒரு முகாமாக இருந்தது. ஜீப்பிலிருந்து காப்டனும் நானும் மற்றும் நான்கு ஜவான்களும் இறங்கினோம்.

முகாமிலிருந்த மற்ற ஜவான்கள் சிலரும் என்னைக் கண்டதும் முன்னே வந்தனர். உதயம் கடை அமைந்திருந்த கண்ணாடி அறைக்குள் காப்டன் சிங் என்னைக் கூட்டிச் சென்றார்.

அங்கே வெறும் நிலத்தில் விஜயநாதன் ஒருபுறத்திலும் குமார் மறுபுறத்திலும் உட்கார்ந்திருந்தனர். சில ஜவான்கள் அந்த அறையின் வாயிலில் நின்றனர்.

இரண்டொருவர் அறையினுள்ளே நின்றனர். என்னைக் கண்டதும் இருவர் கண்களும் நீரை உகுத்தன. என்னை அவர்கள் முன் கூட்டிச் சென்ற காப்டன் சிங் விஜயநாதனிடம்

“செல்வரத்தினத்தின் வீடு தெரியுமா?” என்று கேட்டார். தெரியாது என்று அவன் பதிலளித்தான். “உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும்... செல்வரத்தினத்தின் வீடு எங்கே இருக்கிறது?” என்று மறுபடியும் கேட்டார்.

“சண்டிலிப்பாயில்தான் அவர் வீடு இருக்கிறது. ஆனால் எனக்குத் தெரியாது. நான் அங்கு போகவில்லை” என்று விஜயநாதன் சொன்னான். சண்டிலிப்பாயில் செல்வரத்தினம் வீட்டுக்கு என்னையும் என் மனைவியையும் விஜயநாதன் சுமார் ஒருமாதத்துக்கு முன்புதான் கூட்டிப் போயிருந்தான். ஒரு நாள் அங்கு தங்கியிருந்து திரும்பினோம். விஜயநாதன் தெரியாது என்று சொன்ன பின் இந்த உண்மையை நான் சொல்லியிருந்தால் எப்படியிருந்திருக்கும்?

அறைக்குள்ளிருந்து என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு காப்டன் சிங் மாடிக்குச் சென்றார். இச்சமயம் கீழே நின்ற சிப்பாய்கள் சிலரும் படிகளில் நின்றவர்களும் மாடியில் நின்ற பலரும் என்னை ஒருவிதமாக முறைத்துப் பார்த்தனர். இதைக் கவனித்த காப்டன் சிங் இந்தியில் அவர்களுக்கு ஏதோ சொன்னார். குஷ்வந்த் சிங் என்ற பெயரை இரண்டு மூன்று தடவை அவர் உச்சரித்தார். அவர் கூறியதிலிருந்து இவர் குஷ்வந்த் சிங் போன்ற ஒரு பத்திரிகையாளர்; அவரை மற்றவர்கள் போல் நடத்தக்கூடாது என்று அறிவுறுத்தியதாகத் தோன்றியது (குஷ்வந்த் சிங் ‘இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீக்லி ஆஃப் இண்டியா’ பத்திரிகையின் முன்னாள் பிரதம ஆசிரியர்). எங்களைச் சூழ்ந்து வந்த சிப்பாய்களும் கடுகடுவென்று வைத்துக் கொண்டு இருந்த முகங்களைத் திடீரென மாற்றிக் கொண்டனர். எங்களை விட்டு அவர்கள் அகன்று சென்றனர்.

மேல்மாடியில் ஒரு மேஜையில் தொலைபேசி இருந்தது. அதன் அருகே இரண்டு நாற்காலிகள் இருந்தன. என்னை நாற்காலியில் அமரச் சொன்னவடன் தானும் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்ட காப்டன் சிங், “தமிழர் தனிநாடு கேட்பதிலோ, அதற்காக போராடுவதிலோ தவறு ஏதும் இல்லை. தனிநாட்டுப் போராட்டம் வெற்றிபெற வேண்டுமானால் இந்தியாவின் உதவியையும் ஆதரவையும் தமிழர்கள் பெறுவதற்குப் பதிலாக, இந்திய அமைதிப்படையைத் தாக்குவதன் மூலம் எப்படி தமது கோரிக்கையில் வெற்றி பெற முடியும்? இந்தியா பெரிய யானையைப் போன்றது. புலி போன்றது. ஒரு கொசு யானைக்குப் பின்னால் நின்று சொரிந்தால் இந்தியா சும்மா இருக்க முடியுமா? ஐந்தாறு டாங்கிகளைச் சேதப்படுத்தி, சில சிப்பாய்களையும் நீங்கள் கொலை செய்திருக்கலாம். இந்தியா நினைத்தால் வடமாகாணம் முழுவதையும் டாங்கிகளால் எல்லை அமைத்துவிட முடியும். ஒரு சில டாங்கிகள் சேதமாவது இந்தியாவுக்குத் தூசுக்குச் சமம்” என்று கூறியவர். எதிரே நாகவிகாரை இருந்து இப்போது வெறும் தரையாகக் காட்சியளிக்கும் இடத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி “நாங்கள் ஒரு கணிசமான அளவு வீரர்களை இங்கு வீணாக இழந்து விட்டோம்” என்று கவலையுடன் கூறினார்.

அந்த நாகவிகாரை நிலத்தில்தான் முப்பத்திரண்டு சீக்கிய சிப்பாய்களின் சடலங்களைச் சில தினங்களுக்கு முன்னர் புலிகள் கொண்டு வந்து போட்டிருந்தனர் என்பது நான் கேட்டறிந்த செய்தி.

இதன் பின் சிலரின் பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருந்த அந்த சிறு துண்டுக் கடுதாசியை மீண்டும் எடுத்தார். அந்தப் பெயர்களுடன் எனது பெயர் ஏன் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார். செல்வரத்தினத்தையும், பஷீக்காக்காவையுமே முக்கியமாகக் கேட்டார்.

எனக்குப் புகைத்தல் தேவைப்பட்டது. “நீங்கள் புகைப்பதில்லையா?” என்று காப்டனிடம் கேட்டேன்.

சுட்டு விரலினால் தனது தலைப்பாகையைச் சுட்டிக் காட்டியபடி சீக்கியன் புகைக்கமாட்டான் என்று பதிலளித்தார். (சீக்கிய சிப்பாய்கள் சிலர் இவர் போல் இல்லை என்பதைப் பின்னர் சொல்கிறேன்). “உங்களுக்கு சிகரெட் தேவைப்படுகிறது” என்று கூறியபடியே அங்கிருந்த ஜவான்களிடம் “சிகரெட் இருக்கிறதா” என்று கேட்டார்.

ஒருவரிடமும் சிகரெட் இருக்கவில்லை. ஒரு ஜவான் சில பீடிகளைக் கொண்டு வந்து வைத்தார். ஒரு பீடியை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மீதியைக் கொடுத்துவிட்டேன்.

சிறிது நேரம் சென்றதும் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்த காப்டன் சிங், ஜீப் வண்டியில் மீண்டும் ஏறி அமர்ந்தார். என்னை ஏற்றிக் கொண்டார். நான்கு ஜவான்களும் ஏறிக் கொண்டனர்.

தாம் பெருமாள் கோயில் பகுதிக்குச் செல்வதாகவும், நான் மீண்டும் ஒரு தடவை வீட்டுக்குச் சென்று வீட்டிலுள்ளவர்கள் பயப்படத் தேவையில்லை என்று ஆறுதல் கூறித் திரும்பலாமென்றும் காப்டன் சொன்னார்.

பெருமாள் கோயிலுக்கு முன்பாக மணிக்கூட்டுவீதியில் ஜீப் வண்டி நின்றது. நான் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி வீட்டை நோக்கிச் சென்றேன். என்னை இரண்டு ஜவான்கள் பின்தொடர்ந்தனர்.

ஜீப்பிலிருந்த சிங் “வேண்டாம்... அவரைப் பின்தொடர்ந்து காவல் காக்கத் தேவையில்லை. அவர் வீட்டுக்குச் சென்று திரும்பிவிடுவார்” என்று கட்டளையிட்டார்.

வீட்டுக்குச் சென்ற நான் என்னை காப்டன் சிங் நல்ல முறையில் நடத்துவதை எடுத்துச் சொல்லி, ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாமென்றும் மூன்று தினங்களுக்குள் திரும்பிவிடுவேன் என்றும் மனைவிக்கு சொல்லிவிட்டு அருகே உள்ள கடையில் ஒரு பாக்கெட் சிகரெட் வாங்கிக் கொண்டு ஜீப் வண்டியில் மீண்டும் ஏறிக் கொண்டேன்.

ஜீப் வண்டி யாழ் புகையிரத நிலையத்தை நோக்கிச் சென்றது. புகையிரத நிலையம் இப்போது இந்திய அமைதிப்படைபிரதான முகாம்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது.

அதில் முன்பாக சுவர்ணம் பப்ளிசிற்றீஸ் என்ற நண்பர் அருமைரெத்தினத்தின் அச்சுக்கூட மாடிக் கட்டடமும் இந்திய இராணுவ முகாமாக மாறியிருந்தது. இங்கிருந்துதான் நண்பர் அருமை ரெத்தினத்தை ஆசிரியராகக் கொண்டு யுகசக்தி என்ற வாரமலர் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தது. இந்திய இராணுவம் வடபகுதியில் கால் வைத்ததுமே இது நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. இந்தக் கட்டடத்தின் முன் ஜீப் வண்டி நின்றது.

அங்கிருந்த ஜவான்களில் ஒருவரைக் கூப்பிட்டு இந்தியில் ஏதோ கூறிய காப்டன் என்னை இறங்கி அந்த ஜவானுடன் போய்ச் சிறிது நேரம் தங்கியிருக்கும் படியும், தாம் விரைவில் வந்து விடுவதாகவும் கூறிச் சென்றார்.

அச்சக்கூடத்தின் மேல்மாடிக்குக் கூட்டிச் சென்ற அந்த ஜவான் நாற்காலி ஒன்று எடுத்துவந்து என்னை உட்காரும்படி கூறிவிட்டு தரையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த ஜவான்களின் படுக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

ஜவான்கள் சிலர் அங்குமிங்கும் போய் வந்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு ஜவான் எனக்கு சாயா கொண்டு வந்து கொடுத்தார். பாக்கெட்டிலிருந்த சிகரெட்டை எடுத்து நீட்டினேன்.

இரண்டொருவர் சிகரெட் புகைத்தனர். பிரபாகரனின் புகைப்படம் வெளிவந்திருந்த 'ஃப்ரண்ட் லைன்' சஞ்சிகையின் பிரதியொன்று அங்கு கிடந்தது. ஒரு ஜவான் அதை எடுத்து என்னிடம் பிரபாகரனின் புகைப்படத்தைக் காட்டினார். பிரபாகரன் என்று சொன்னேன். மற்றொரு ஜவான் சஞ்சிகையை வாங்கிக் கொண்டு பேச்சை மாற்றிக் கொண்டார்.

மாடியில் ஜன்னலோரம் உட்கார்ந்திருந்த நான் அச்சகத்தின் நிலையை நோட்டம் விட்டேன். அச்செழுத்துகள் உள்ள அறைப் பெட்டிகள் சுவரோடு ஒதுக்கமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. மேலே ஒரு மூலையில் பழைய பத்திரிகைகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. கீழே ஜவான்களின் படுக்கை, அடுத்த அறையில் பத்திரிகைகள் துண்டுக் கடுதாசிகள் மற்றும் பொருட்கள் குப்பையாகக் குவிக்கப் பட்டிருந்தன.

இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னர்தான் நண்பர் அருமைரெத்தினம் வீட்டுக்குவந்து மாலைப் பத்திரிகை ஒன்று வெளியிடுவது பற்றியும், இதற்கு இந்திய அமைதிப்படையிடம் அனுமதி கேட்பது பற்றியும், தனது அச்சக்கூடத்தை மீண்டும் தாம் எப்படி எடுத்துக் கொள்வது என்பது பற்றியும் என்னுடன் கலந்து பேசிக் கொண்டிருந்த நிகழ்ச்சியும் நினைவுக்கு வந்தன....

இதே அச்சகத்தில் ஒருமாதத்திதுக்கு முன்பு ஒருநாள் ஈழமுரசு பத்திரிகையின் ஒரு இதழை வெளியிடுவதற்குப் பகல் முழுக்கச் செலவிட்டும் முடியாமல் இரவும் தொடர்ந்து வேலை செய்ததும், இரவில் திடீரெனப் பலத்த மழை இடிமின்னலுடன் அடித்ததையும், மின்சாரத் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டபின் மழையில் நனைந்தபடியே குமார் அவர் மனைவி மற்றும் ஒரு பெண்ணுமாக நாங்கள் சென்றதும் வழியில் உஷா நடராஜா வீட்டுப்பக்கம் அந்த மழையிலும் ஒரு வீடு தீச்சுவாலை கக்கியபடி எரிந்து கொண்டிருந்ததும், திரைப்படம் போல் எனது மனத்திரையில் நினைவுகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

இப்படிச் சிந்தனைகளுடன் அங்கு அமர்ந்திருந்தேன். நண்பகலுக்கு மேலாகிக் கொண்டிருந்தது. ஜவான் ஒருவர் தட்டில் பருப்பும் கையில் நான்கைந்து சப்பாத்திகளுமாக வந்து என்னைச் சாப்பிடும்படி வற்புறுத்தினார்.

ஒரே ஒரு சப்பாத்தி மட்டும் எடுத்துப் பருப்புடன் சாப்பிட்டேன். இதுதான் அடுத்த இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிரதான உணவாக இருக்கப் போகிறது என்பதை அன்றே அறிந்திருந்தால் இன்னும் இரண்டு சப்பாத்திகளைக் கூடுதலாக உண்டிருப்பேன்!

நீண்டநேரத்திற்குப் பின் காப்டன் சிங் வந்தார். நான் கீழே இறங்கி வந்ததும் “உங்களை நன்கு கவனித்தார்களா? சாப்பிடுவதற்கு ஏதாவது தந்தார்களா?” என்று கேட்டார். பின்னர் ஜீப்பில் ஏறிக் கொள்ளச் சொன்னார். நான் ஏறியதும் ஜீப் வண்டி புறப்பட்டது. இதே சமயம் ஆஸ்பத்திரி வீதி வழியாக ஸ்டேஷனுக்கு ராணுவ ஜீப் வண்டிகள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. இந்தியில் ஏதோ சொன்ன படியே காப்டன் கீழே இறங்கினார். ஜவான்களும் அவசரமாகக் கீழே இறங்கிக் கொண்டார்கள். என்னை ஆசனத்திலிருந்து இறங்கி வண்டிக்குள் இருக்கும்படி கூறினர்.

இந்திய இராணுவ வாகனங்கள் மிக வேகமாகப் புகையிரத நிலையத் தலைமை முகாமை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு ஜீப் வண்டியை சீக்கிய அதிகாரி செலுத்தி வந்தார். கீழே இறங்கி நின்ற காப்டன் சிங் ‘சல்யூட்’ அடித்தார்.

ஜீப்பில் வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த போதிலும் அந்தச் சீக்கிய அதிகாரி “டோன்ட் டேக்கிம் இன்சைட் த போர்ட்” (கோட்டைக்குள் அவரை அழைத்துச் செல்ல வேண்டாம்) என்று கூறிச் சென்றார். யெஸ் சார் என்று காப்டன் பதிலளித்தார். ஜவான்களும் சல்யூட் அடித்து முடித்தனர். வாகனங்கள் யாவும் கடந்து சென்றபின் மீண்டும் ஜீப் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

‘டோன் டேக்கிம் இன்சைட் த ஃபோர்ட்’ என்ற அந்த உயர் இராணுவ அதிகாரியின் வார்த்தைகளை காப்டன் சிங் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டே எதற்காக அங்கே கொண்டு செல்ல வேண்டாம் என்று கூறினார் என யோசித்தபடியே ஜீப்பைச் செலுத்தினார். ஜீப் ஆஸ்பத்திரி வீதி, கஸ்தூரியார் வீதி வழியாக வினசர் தியேட்டர் சந்திலுள்ள பெட்ரோல் நிலையத்தில் வந்து நின்றது. அந்த பெட்ரோல் நிலையமும் இந்திய அமைதிப்படையின் சிறிய இராணுவ அலுவலகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

என்னையும் ஒரு நாற்காலியில் அமரச் சொன்ன காப்டன் சிங் மீண்டும் கோட்டைக்குள் கொண்டு செல்லாதே என அந்த ராணுவ அதிகாரி கூறிய வார்த்தையை முணுமுணுத்தபடியே இருந்தார். தொலைபேசியில் யாருடனோ தொடர்புகொண்டு இந்தியல் பேசினார். பின்னர் “சமூகத்தில் சில வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு பொறுப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. இவர்களுக்குச் சமூகம் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள், வைத்தியர்கள், பாதுகாப்புச் சேவையினர், பத்திரிகையாளர் ஆகியோர் சமூகத்தில் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். சமூகத்தில் பொறுப்புள்ளவர்கள்..” என்று கூறிய காப்டன்சிங் “நீங்க ஒரு பத்திரிகையாளராய் இருப்பதால் தான் உங்களுக்கு இவ்வளவு மதிப்பு கொடுக்கிறோம். ஒரு பிஸினஸ் மேனாக இருந்தால், அவரை வேறுவிதமாக கவனிப்போம்” என்று புதிய தொனியில் பேசினார்.

“நாம் வழியில் சந்தித்த அதிகாரி உங்களைக் கோட்டைக்கு அனுப்ப வேண்டாம் என்றார். ஆனால் உங்களைக் கோட்டைக்கு அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறது. அங்கு உங்களுக்கு ஒரு சங்கடமும் இருக்காது பயப்படாதீர்கள்! கௌரவமாக நடத்துவார்கள். மூன்று மணி நேரங்களுக்குள்ளாகவே உங்களைச் சில சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் கேட்டுவிட்டு அனுப்பிவிடுவார்கள். சில சமயம் இந்த விசாரணைகளுடன் வேறு வேலைகளும் இருப்பதால், ஒரு நாள் கூடுதலாக வைத்திருக்கக்கூடும்...” என்றார் காப்டன் சிங். “சில பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக கோட்டைக்குள் ஒரு பகுதிக்குள் கொண்டு செல்லும்போது உங்கள் கண்களைச் சிறிது நேரம் துணியினால் மறைத்துக் கட்டுவார்கள். அதைப் பற்றியெல்லாம் ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம்” என்று ஆறுதல் வார்த்தை சொன்னார்.

“நீங்கள் இன்னும் சாப்பிடவில்லை. உங்களை எனது ஜவான்கள் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் செல்வார்கள். நீங்கள் சாப்பிட்டு வந்ததும் உங்களை அவர்கள் கோட்டைக்குக் கூட்டிச் செல்வார்கள்...” “நீங்கள் அங்கு வரமாட்டீர்களா?” எனது கேள்வி.

“இல்லை... ஆனால் பின்னர் அல்லது நாளை உங்களைப் பற்றி அங்கே நான் விசாரித்து அறிந்து கொள்வேன்..” காப்டன் சிங்கின் பதில் இது.

விஜயநாதன், குமார் ஆகியோரது நிலை என்ன? என்னை விசாரணைக்க கொண்டு செல்லும்போது அவர்கள் தேவைதானா? என்று நான் கேட்டதும், சிறிது நேரம் யோசித்த காப்டன்சிங் அவர்கள் இருவரையும் விடுதலை செய்துவிடுகிறேன்.. என்றார்.

பின்னர் என்னையும் ஜவான்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு உதயம் பல்பொருள் அங்காடி முகாமுக்குள் சென்றார்.

அங்குள்ள ஜவான்களிடம் இந்தியில் ஏதோ சொல்லிவிட்டு குமாரை இப்போதே விடுதலை செய்வதாகவும் இன்னும் ஒரு மணிநேரத்திற்குள் விஜயநாதனையும் விடுதலை செய்வதாகவும் சிங் சொன்னார். குமாரின் மனைவி ஞானேஸ்வரியும், விஜயநாதனின் தந்தையும் வந்து அங்கு நின்றனர். குமாரைக் கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி ஞானேஸ்வரியிடம் கூறிவிட்டு ஒரு மணிநேரத்திற்குள் விஜயநாதனைக் கூட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்று விஜயநாதனின் தகப்பனாரிடம் தெரிவித்துக் கொண்டு மீண்டும் ஜீப்பில் ஏறினேன்.

இந்த விஜயநாதனைப் பற்றி சிறிது விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும்.

3

விஜயநாதன் 'ஈழமுரசு' பத்திரிகை அலுவலகத்தில் உதவி மெஷின் மைண்ட்ராகப் பணியாற்றி வந்தவன். எனக்கும் அவனுக்கும் அதிகத் தொடர்பு இருக்கவில்லை. மெஷின் மைண்டர் வேலைதானென்றாலும் அதைத்த விர வேறு எல்லா வேலைகளிலும் அவன் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வான். எதிலும் முந்திக் கொட்டை மாதிரி முந்திக் கொண்டு அதிகப்பிரசங்கித்தனமாக சவாரி செய்வதில் அலாதிப்பிரியம். அசட்டுத் துணிச்சலும் அதிகம்.

இந்துக் கல்லூரி அகதி முகாம் முன் வந்து விழுந்த ஷெல் ஒருவரைப் படுகாயப்படுத்தி வீதியில் கிடத்திவிட்டது. உடனே அவரை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்ல எவருமே முன்வரவில்லை. ஊரடங்கு உத்தரவும் அமுலுக்கு வரும் நேரம்; விஜயநாதன் மோட்டார் வாளை எப்படி எடுத்தான், எப்படி காயமடைந்தவரைத் தூக்கி வேனில் ஏற்றினான், ஆஸ்பத்திரிக்கு எப்படி எடுத்துச் சென்று அனுமதித்தான் என்று சொல்லமுடியாது. கணப்பொழுதில் இவற்றைச் செய்து முடித்தான்.

கொக்குவில் பிரம்படி என்ற இடத்தில் இந்திய இராணுவம் கண்மூடித்தனமாகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தும், டாங்கிகளில் வந்து பீரங்கித் தாக்குதல் நடத்தி டாங்கியால் மக்களை நசித்தும் பலரைப் பலியெடுத்துவிட்டு அங்கிருந்து சென்றதும், அந்த இடத்துக்கு மோட்டார் வேனில் சென்று சடலங்களை ஏற்றி ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்வதில் துணிவுடன் இயங்கியவர்களில் விஜயநாதனும் ஒருவன்.

விஜயநாதனுக்கும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தினருக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் தங்களுக்கும் தொடர்பும் உறவும்

இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளும் மோகம் சில இளவட்டங்களுக்கு மட்டுமல்ல வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கும் இருந்தது. விஜயநாதனுக்கு இது மிகச் சலபமாக இருந்ததற்கு ஈழமுரசு அலுவலகத்துக்குப் புலிகளின் சில பிரமுகர்கள் வருகை தருவது வசதியாயிற்று. செல்வரத்தினம் புலிகள் இயக்கத்தில் ஒரு முக்கியப்பிரமுகர் எனத் தெரிய வந்தது. இவர்தான் பின்னர் ஈழமுரசு அலுவலகத்தில் பொது முகாமையாளர். செல்வரத்தினம் அலுவலகத்தில் அதிக நேரம் இருக்கமாட்டார். ஆனால் எந்த வேலையையும் அவர்தீர்மானித்தால் அதைச் செயல்படுத்தத் தவறினால் அவருக்குக் கோபம் வரும். வேறு ஒருவரிடம் ஒப்படைத்த வேலையை அவர் சரிவரச் செய்யாவிட்டால் மற்றொருவர் முன்வந்து சரிவர நிறைவேற்றிவிட்டால் செல்வரத்தினத்தின் பாராட்டுக் கிடைக்கும்.

விஜயநாதன் இதைச் சரிவரத் தெரிந்து கொண்டான். ஈழமுரசு அச்சகப் பகுதி இந்திய அமைதிப்படையினரால் அக்டோபர் பத்தாம் தேதி அதிகாலை குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்ட பின்னர் பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிடுவதா இல்லையா என்ற கேள்வி எழுந்தது. பத்திரிகையில் வெளிவரும் செய்தி மற்றும் சகலவிதமான பொறுப்பையும் ஏற்றிருந்த பஷீர் காக்கா, அக்டோபர் ஒன்பதாம் தேதி பிற்பகலின் பின் பத்திரிகையுடன் தொடர்பு வைக்காதமையினால் பத்திரிகையை தொடர்ந்து வெளியிடும் பொறுப்பை நிர்வாகம் தீர்மானிக்கட்டும் என்றிருந்தேன். மறுநாள் செல்வரத்தினம் என்னிடம் வந்து பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிட வேண்டும் என்றார். இதனால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளை அவருக்கு எடுத்துக் கூறிச் சம்மதம் தெரிவித்து வேலையைத் தொடங்கினோம். ஊழியர்கள் வரவு மிக மிகக் குறைவு. ஆசிரியர் பகுதியைப் பொறுத்தவரையில் எவர் வந்தாலும் வரா விட்டாலும் ஆசிரிய பகுதியின் பொறுப்பு நிறைவேற்றப்படும் என்பது செல்வரத்தினத்துக்கும் தெரியும்.

பத்திரிகை அடிப்பதற்கான தாள்கள் கொண்டு வருவது, பத்திரிகை விநியோகிப்பது முதலிய வேலைகளைச் செய்வதற்கும் உடனுக்குடன் தேவையானவற்றை கவனிக்கவும் பொறுப்பான உத்தியோகத்தர்கள் எவரும் வரவில்லை. வந்தவர்களும் கூட எதையும் பொறுப்பெடுத்துத் துணிந்து வெளியே சென்று நிறைவேற்றுவதற்குத் தயங்கினார்கள்.

இந்த வேலைக்கு விஜயநாதன் துணிந்து முன் நின்றான். அச்சக்கோப்பவர்களின் வீடுகளுக்கு சென்று கூட்டிவருவதும்

விஜயநாதனின் வேலை. செல்வரத்தினத்துக்கு உதவியாளர் மாதிரி செயல்பட்டான். மெஷின் மானேஜராகப் பதவி உயர்வு பெற்ற மாதிரி சகல உதவியையும் தலையில் சுமந்து கொண்டான் விஜயநாதன்.

அக்டோபர் பத்தாம் தேதிக்குப்பின் இருபத்திரண்டாம் தேதி வரை யாழ் நகரிலேயே இடம் மாற்றி ஈழமுரசு அச்சாகி வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. வேலையாட்களைக் கொண்டு வருவது, பத்திரிகை விநியோகிப்பது முதல் சகல போக்குவரத்துச் சேவைகளும் விஜயநாதனிடம் இருந்தது.

யாழ் நகரை இந்தியப்படை முற்றுகையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அக்டோபர் இருபத்திரண்டாம் தேதி மாலை செல்வரத்தினம் என்னிடம் வந்து நீங்கள் இங்கிருப்பது இப்போது நல்லதல்ல... என்னுடன் வாருங்கள் என்றார். மனைவியையும் தனியே விடாமல் என்னுடன் கூட்டிவருமாறு அவர் கேட்டுக் கொண்டார்.

அன்று மாலை பத்திரிகை வெளியாவதற்குத் தேவையான சில அத்தியாவசியப் பொருட்களுடன் நானும் மனைவியும் மற்றும் இரு பையன்களுடன் விஜயநாதன் செலுத்திய மோட்டார் வேனில் பயணமானோம். அன்றிரவைச் சண்டிலிப்பாயில் ஒரு வீட்டில் கழித்தோம். மறுநாள் காலைப்பொழுதும் அங்கேயே கழிந்தது.

மாலையில் எங்களை வேனில் ஏற்றிக் கொண்டு விஜயநாதன் பின்னே வர, முன்னே செல்வரத்தினம் மோட்டார் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்தார். பண்டத்தரிப்பு, மாதகல் என்று சென்ற கொண்டிருந்தோம். விஜயநாதனின் யோசனையின் பேரில் தொல்புரம் வந்து கிராம நீதிமன்றமாகச் செயல்பட்ட கட்டடத்தில் இறங்கினோம். அப்போது இரவு பதினொரு மணி.

அந்த இடத்தில் சூழ்நிலை பயங்கரமாக இருந்தது. பெரிய வளவில் தனிவீடு. அயலில் வீடுகள் நெருக்கமாக இல்லை, பற்றைகள் அதிகம், இருள் வேறு. அதிகாலையில் எழுந்ததும் “உங்களுக்குப் பாதுகாப்பான இடம் இது. நான் கூடவே இருந்தால் நீங்கள் பாதுகாப்புத் தேடி வேறு இடங்களுக்குப் போக முடியாது போகலாம். நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன். எனக்குப் பெருமாள் கோயில்தான் பாதுகாப்பு..” என்று மனைவி சொன்னாள்.

அவள் சொல்வது நியாயம். முதல் நாள் யாழ் நகரில் அச்சடித்த பத்திரிகைகளையும் மற்றும் சில பொருட்களையும் எடுத்து வருவதற்கு காலையில் புறப்பட்ட விஜயநாதனுடன் மனைவியையும்

வேளில் அனுப்பி வைத்தேன். திரும்பி வந்த விஜயநாதன் தொல்புரம் மூளாய்ப் பகுதியில் அச்சக கோப்பாளராகிய பெண்பிள்ளைகள் சிலரை வேளில் ஏற்றி வந்தான். தொல்புரத்தில் விஜயநாதன் கொண்டுபோய் விட்ட இடத்திலிருந்து மனைவி மறுநாள் காலை வீட்டுக்குப் போன பின் பத்திரிகை வெளியிடுவதற்கான ஏற்பாடுகளை நானும் என்னுடன் கூட வந்த இரண்டு சிறு பையன்களும் கவனிக்கத் தொடங்கினோம். சிறிது நேரத்தில் நாங்கள் முதல் நாள் பத்திரிகை அச்சடித்த தட்டா தெருச்சந்தியிலுள்ள ஒரு வீட்டிலிருந்து சகலவற்றையும் விஜயநாதன் கொண்டு வந்திருந்தான். தொல்புரத்தில் வசிக்கும் சரோஜா என்ற இளம் பெண், அவருடன் தங்கியிருந்த அவர் உறவினர் ஞானேஸ்வரி மற்றும் மொரு இளம் பெண் நந்தினி ஆகியோரையும் விஜயநாதன் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான். இந்தப் பெண்கள் மூவரும் ஈழமுரசு பத்திரிகையில் ஆரம்பத்திலிருந்தே அச்சகப் பகுதியில் வேலை செய்து வருபவர்கள். ஞானேஸ்வரியை குமார் என்ற பையன் சமீபத்தில் தான் மணம் முடித்திருந்தான். குமாரும் ஈழமுரசு அச்சகத்தில் பைண்டர் வேலை செய்து வருபவன்.

இந்தப் பெண்களுடன் குமாரும் வந்து பத்திரிகை வெளிவரப்போகும் இடத்தைப் பார்வையிட்டுச் சென்றான். நான் எனது ரேடியோவைக் கொண்டு சென்றிருந்தேன். நான்கு பக்கங்களுடன் பத்திரிகை வெளியிடுவதற்கான வேலைகளைத் தொடங்கினோம். நகருக்குச் சென்ற செல்வரத்தினம் அங்கு இரண்டொரு நிருபர்கள் அனுப்பிவைத்திருந்த சிறு செய்திகளைக் கொண்டு வந்தார். வேறு செய்திகளையும் அவர் குறித்துக் கொண்டு வந்திருந்தார். இந்திய இராணுவத்துடன் தொடங்கியிருக்கும் மோதல் பற்றிய சில செய்திகளையும் இந்திய இராணுவத்தின் தாக்குதல்கள் பற்றிய செய்திகளையும் கொண்டு வந்திருந்தார். எங்கள் அனைவருக்கும் உணவு வழங்கும் பொறுப்பும் விஜயநாதனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. விஜயநாதன் மோட்டார் வானை எடுத்துக் கொண்டு தொல்புரத்திலிருந்து சங்கானைவரையும் ஒரு நாளைக்கு இருபது முப்பது தடவை சவாரி போய் வருவான். எதற்காகபோய் வருகிறான் என்று எவருக்கும் தெரியாது. அச்சக வேலைகள் செய்யும் பெண்பிள்ளைகளை மாலையில் கொண்டு போய் வீட்டில் விடுவதும் காலையில் போய் அவர்களை கூட்டி வருவதும் தவறாமல் செய்வான். ஆனால் எங்களுக்குச் சாப்பாடு எடுத்து வருவதை மறந்து விடுவான். எங்கிருந்தோ காஸ்குக்கரும்

காஸ் சிலிண்டரும் கொண்டு வந்திருந்தான். தேயிலையும் சீனியும் வாங்கி வந்திருந்தான். விஜயநாதன் சாப்பாடு கொண்டு வரும் வரை தேயிலையும் சீனியும்தான் எங்களுக்கு கை கொடுக்கும். தொல்புரத்தில் சில நாட்கள் விஜயநாதன் தங்கியிருந்து பத்திரிகை வெளியிட்டோம். அந்த சில நாட்களில் விஜயநாதன் எங்களுக்கு உரிய நேரத்தில் உணவு கொண்டு வருவதைத் தவிர வேறு எல்லா வேலைகளையும் செய்தான். மெசின் மெக்கானிக் அங்வெலவுக்கு வடி சாராயம் வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவான். அவர் அதைக் குடித்துவிட்டு பட்டினிகிடப்பார். அதிகம் பேசவும் மாட்டார். வெளியேயும் எங்கும் செல்லவும் முடியாது. பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும். ஒருநாள் நான்கு மணியாகியும் சாப்பாடு வரவில்லை. சின்னப் பையன்கள் இருவரும் தோட்டத்திற்குள் புகுந்து அங்கிருந்த மாமரத்தில் மாங்காய்கள் சிலவற்றை பிடுங்கி வயிற்றை நிரப்ப முயற்சித்தனர். பெண் பிள்ளைகளுக்கும் மாங்காய் கிடைத்தது.

இனித் தேயிலையையும் சீனியையும் தேநீர் போடுவதற்குப் பதிலாக இரண்டையும் குழைத்து சாப்பிட்டால் தான் பசி தீரும் என்று பெரிய பையன் பசிமயக்கத்தில் சுருண்டு கிடந்த சின்னப்பையனைப் பார்த்து சொன்னபோது அந்த நிலையிலும் அவன் சிரித்து விட்டான். இந்த இரு பையன்களும் அங்கு கிடந்த மரக்குற்றிகள் பலகைகள் கம்புகளைக் கொண்டு எனக்கு படுக்கைக்கு ஒரு கட்டில் தயாரித்துக் கொடுத்தார்கள். அங்கிருந்த மேசையை நான் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். அந்த அறைதான் இப்போது ஈழமுரசு எடிட்டோரியல். அதாவது ஆசிரியர் பீடம். இச்சமயத்தில் ஒரு நாள் ஈழநாடு கந்தசுவாமி சங்கானை ஈழநாடு நிருபர் கந்தசுவாமி, மற்றொரு அரசு ஊழியர் கந்தசாமி என மூன்று கந்தசுவாமிகள் என்னைப் பார்ப்பதற்காக வந்தனர். இம்மூவரும் தொல்புரத்துக்கு சமீபத்தில் சித்தங்கேனி சங்கானையில் வசிப்பவர்கள். நாங்கள் தங்கியிருந்த வீடு வீதியிலிருந்தது. உள்ளே பற்றைகள் மரங்களுக்கு மத்தியில் சிறிது தூரத்திலிருந்தது. அருகேயும் வீடுகள் இல்லை. ஒதுக்குப்புறமான இடம். இங்கு என்னைச் சந்திக்க வந்த மூன்று கந்தசுவாமிகளும் இந்த இடத்தில் எப்படி இருக்கிறீர்கள், பகலிலேயே பயமாக இருக்கிறது இரவில் எப்படி இருக்கும் என்று திகைத்தார்கள். சிறிது நேரம் இருந்து விட்டு மீண்டும் வந்து சந்திக்கிறோம் என்று போனார்கள். அதன்பின் நான் அங்கு தங்கியிருக்கும் வரை வரவே இல்லை.

எங்களுக்கு சாப்பாடு பெரும் பிரச்சினையாகிவிட்டது. ஒரு நாள் பகல் முழுக்க உணவை எதிர்பார்த்து இருந்த எங்களுக்கு மாலை

6 மணியளவில் ஒரு பார்சலுடன் வந்த விஜயநாதன் என்னை சாப்பிடும்படியும் பையன்களுக்கு பின்னர் கொண்டு வருவதாகவும் சொன்னான். அந்தப் பார்சலை சின்னப் பையன்களுக்கு கொடுத்து விட்டு நல்ல ஏச்சு கொடுத்தேன். பின்னர் அரிசியும் மற்றும் சமையல் சாமான்களும் ஒரு கோழியும் கொண்டு வரும்படி விஜயநாதனை விரட்டி விட்டேன். சொன்னபடியே எங்கேயோபோய் எல்லா வற்றையும் கொண்டு வந்தான். அவனும் பையன்களும் சேர்ந்து கோழிக்கறியுடன் சோறு சமைத்தார்கள். சில நாட்களின் பின் அன்றிரவு எல்லோரும் வயிறாரச்சாப்பிட்டோம்.

மறுநாள் காலையில் வழக்கம்போல் குளித்து விட்டு சிறுதூரத்திலுள்ள மூளாயில் பிள்ளையார், முருகன் கோயிலுக்குச் சென்றேன். சிறிது தூரத்தில் தான் பொன்னாலை வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலிருப்பதை தெரிந்து கொண்டதும் சைக்கிளில் பொன்னாலைக் கோயிலுக்குப்போனேன். தரிசனம் முடித்து திரும்பி அன்றும் பத்திரிகையை அடித்து வெளியிட்டோம். இதே சமயம் மாலையில் எனது நீண்ட கால நண்பன் பீக்கிங் மணியம் நான் தொல்புரத்தில் பத்திரிகையைத் தலைமறைவாக இருந்து வெளியிடுவது பற்றிக் கேள்விப்பட்டு என்னைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும், உடல் நலக் குறைவினால் வர முடியாதிருப்பதையும் என்னை வீட்டுக்கு வரும் படியும் தகவல் அனுப்பி இருந்தார்.

மணியம் வீட்டுக்கு போனேன். அவர் ஒரு புரட்சிவாதி. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் முக்கியமான ஒருவர். கட்சி பிளவுபட்ட பின் சீனச்சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைக்கடைசி வரை வடக்கில் வளர்த்து வந்தவர். காலில் பெரிய காயத்துடன் நன்றாக நடக்க முடியாத நிலையிலிருந்தார். சுண்ணாகத்தில் சிலவருடங்களுக்கு முன் தடையை மீறி ஊர்வலம் நடத்திய போது ஏ.எஸ்.பியை கொடிக் கம்பத்தினால் முகத்திலடித்து வீழ்த்தியவர். (பின்னர் பொலிஸ் காரனால் நையப்புடைக்கப்பட்டது வேறு விஷயம்)

மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில் ஆலய பிரவேச போராட்ட கூட்டத்திலும் மணியம் முக்கிய பங்கு வகித்தவர். மற்றொரு போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட போது இவரைக் கைது செய்வதற்கு முயற்சி செய்த போது தலைமறைவாகி விட்டார். பொலிசார் இவரைத் தேடி வலைவிரித்து இருந்த சமயத்தில் மணியம் தன்னை வந்து சந்திக்கும்படியும் அங்கு வருவதற்குரிய வழிவகைகளையும் நம்பிக்கையான ஒருவர் மூலம் எனக்குத் தகவல் அனுப்பியிருந்தார். இரண்டாம் பேருக்கும் தெரியாமல் அவர் சொன்ன இடத்துக்குப்

போய் சந்தித்தேன். சிந்தித்தபடியே ஒரு கட்டிடத்துக்கு பின்புறத்திலிருந்து வெளியில் நடந்து கொண்டிருந்தார். சரியான சாப்பாடு இல்லாததாலும் தனிமை காரணமாகவும் மெலிந்திருந்தார். இருவரும் நாட்டு நிலை பற்றி பேசினோம். அவரிடமிருந்து விடைபெறுகையில் அவருக்குச் சாப்பாடு கொண்டு வருவதாகச் சொன்னேன். வீட்டில் வந்து மணியத்துக்கும் சாப்பாடு கொடுக்க வேண்டும் சில தினங்களுக்குத் தொடர்ந்து கொண்டு போய் கொடுக்க வேண்டும் என்ற மனைவியிடம் கூறினேன். தலைமறைவாக இருக்கிறார் என்றும் யாருக்கும் தெரியக்கூடாதென்றும் சொன்னேன். மனைவி தினமும் நல்ல முறையில் சாப்பாடு தயாரித்து பார்சல் செய்து தருவாள். நானும் யாருக்கும் தெரியாமல் கொடுத்து வந்தேன். மணியம் அங்கிருந்து போகும் வரை இது தொடர்ந்தது. அப்போதுதான் தலைமறைவு வாழ்க்கையை நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

இப்பொழுது நான் தலைமறைவாகத் தொல்புரத்திலிருந்து பத்திரிகை வெளியிட்டு வருகிறேன் என்பதை அறிந்ததும் எனக்கும் உணவளித்து பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது மணியத்தின் ஆசை. மணியத்தின் மனைவிக்கும் மகளுக்கும் கூட இதுவே விருப்பம். அவரைச் சந்திக்கப் போனதும் மணியம் என்னை தன்னுடனேயே வீட்டில் தங்கியிருக்கும்படியும் பத்திரிகை வேலையை முடித்துக் கொண்டு வீட்டில் வந்து சாப்பிட்டு தங்குமாறும் கேட்டார். அவர் தலைமறைவாக இருந்தபோது நீங்கள் உதவியதுபோல, இப்போது நீங்கள் தலைமறைவாக இருக்கும்போது உங்களுக்கு உதவவேண்டும் என்று அவர் ஆசைப்படுகிறார் என்று மணியத்தின் மனைவி சொன்னார்.

மணியமோ சீனச்சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரமுகர். நானோ இப்போது புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பத்திரிகையை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எந்நேரம் இந்திய இராணுவம் இப்பகுதிக்குள் நுழையுமென்று தெரியாது. இந்திய இராணுவம் இங்கு வரும்போது இரண்டு பேரையும் ஒன்றாகப் பிடித்தால் எப்படி இருக்கும் என்ன நடக்கும்? எங்களுக்கு எது நடந்தாலும் பரவாயில்லை. உங்களுக்கு தொல்லை என்று கூறினேன்.

எல்லோரும் இதைக்கேட்டுச் சிரித்தாலும் இருவரும் ஒன்றாக இந்தியப் படையிடம் அகப்பட்டால் அதன் விளைவு எப்படியிருக்கும் என்பதைப் பற்றிச் சிறிது நேரம் யோசித்தனர். மறுநாள் நண்பகல் சென்று உணவு உண்டு திரும்பினேன்.

அடுத்த நாள் காலையில் குளித்து விட்டு வழமைபோல் மூளாயில் பிள்ளையார் முருகன் கோயிலுக்குப் போவதற்காகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். சற்றுத் தூரத்தில் மூளாய் வீதியில் உள்ள சிறிய பாலத்தின் மீது போய்க்கொண்டிருந்த மோட்டார் வேன் மீது திடீரென்று அங்கு வந்த இந்திய விமானப்படையைச் சேர்ந்த ஹெலிகாப்டர் பீரங்கித் தாக்குதல் நடத்தியது.

சில நிமிட நேரங்கள் அப்பகுதியில் இடி இடித்து ஓய்ந்தது போல் இருந்தது. நாங்கள் அந்த வீட்டின் ஜன்னலிருந்து பார்த்துக் கொண்டு நின்றோம். சின்னப் பையன்கள் அச்சமடைந்தனர். வேலைக்கு வந்த பெண் பிள்ளைகளும் அரண்டு போய் நின்றனர். இந்த ஹெலிகாப்டரில் இரண்டு பேர் மாண்டதாக பின்னர் அறிந்து கொண்டோம்.

மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டு விட்டது. நாங்கள் பத்திரிக்கை அச்சடித்து வந்த மெஷினும் கெட்டுவிட்டது. மின்சாரத்திற்கு ஒரு ஜெனரேட்டர் ஏற்கெனவே கொண்டு வந்திருந்தோம். அச்சடிக்கும் சிறிய மெஷின் ஒன்றை விஜயநாதன் எங்கோ போய்க் கொண்டு வந்தான். அது எஸ்.கே. திருச்சிற்றம்பலத்துக்குச் சொந்தமான அச்சகத்திலிருந்து கொண்டு வந்ததாக விஜயநாதன் பின்னர் தெரிவித்தான்.

மறுநாள் காலையில் நான் பீக்கிங் மணியம் என்ற கே.ஏ.சுப்ரமணியம் வீட்டுக்குப் போனேன். அன்று காலையிலேயே மூளாய் பக்கம் ஷெல்லடியும் ஹெலிசூடுமாகப் பயங்கர சூழ்நிலை தோன்றியிருந்தது. இன்று பத்திரிகை அச்சடிக்க முடியுமா, வேலைக்குப் பெண் பிள்ளைகள் வருவார்களா என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது. யாரும் உரிய நேரத்தில் வரவில்லை. இதனால்தான் மணியம் வீட்டுக்குப் போனேன். அங்கு நான் போவதை விஜயநாதன் வந்தால் சொல்லும் படியும் வேலைக்கு எல்லோருமாக வந்தால் வேலை செய்யக்கூடிய நிலை வந்தால் எனக்குத் தகவல் தரும்படியும் பையன்களிடம் சொல்லி விட்டுப் போனேன்.

நான் மணியம் வீட்டில் கால் வைத்ததும் நாங்கள் இருந்த வீட்டுப் பக்கமாக விமானங்கள் குண்டு வீசும் சத்தம் பயங்கரமாக கேட்டது. மணியத்தின் மகள் என்னைக் கண்டதும் இந்தா கோபு மாமா வந்துவிட்டார். மாமாவையும் கூட்டிக்கொண்டு போவம் வாங்கோ என்று மணியத்தின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு நின்றார். மணியத்தின் மனைவியும் கணவரை வரும்படி கூப்பிட்டு வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார். மருமகன் ரவி அதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். நான் எதுவும் சொல்லாமல் நின்றேன்.

பனிப்புலத்திலுள்ள ரவியின் வீட்டுக்குப் போவதற்கு மனைவியும் மகளும் புறப்பட்டுக் கொண்டு மணியத்தைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு நின்றனர். அவர் மறுத்து வீட்டிலேயே இருக்கப்போவதாக அடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். இச்சமயத்தில் தான் நான் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

பின்னர் ஒருவாறாக நாங்கள் எல்லோரும் புறப்பட்டுப் போனோம். நாட்டு நடப்புகளைப் பேசிக் கொண்டு சென்றோம். பனிப்புலத்தில் ரவி வீட்டுக்குச் சிறிது தூரத்தில் நெருக்கடியான சமயத்தில் மன உளைச்சலைச் சமாளிப்பதற்காக ஓரிடத்துக்கு மணியம் கூட்டிச் சென்றார். ஒரு மணிநேரம் அங்கு தாக சாந்தி செய்து கொண்டு ரவி வீட்டுக்குப் போய்ச் சாப்பிட்ட பின் பிற்பகலில் அங்கே சிறிது நேரம் படுத்துறங்கினேன். மூளாய்ப் பக்கத்தில் நிலைமை மோசமென்றும் இந்தியத் துருப்புகள் கடற்கரையில் வந்திறங்கி ஊருக்குள் வந்து கொண்டிருப்பதாகவும் தகவல் கிடைத்தது. மாலையானதும் மணியம் வீட்டுக்கு நாங்கள் போகிறோம் என்று வீட்டில் கிளம்பிய ஆட்சேபனையையும் பொருட்படுத்தாமல் மணியமும் நானும் புறப்பட்டோம். என்னை ரவி கொண்டு போய் விட்டபின் வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்று இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு இடியாப்பமும் கறியும் கொண்டு வந்தார். இருவரும் இரவுச் சாப்பாட்டையும் முடித்துக் கொண்டு நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

காலையில் எழுந்ததும் பனிப்புலம் போவோம் என்று மணியம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையிலேயே விஜயநாதன் மோட்டார் வானில் வந்து வாசலில் நின்றான். சங்கானையில் ஒரு வீட்டில் சாமான் களெல்லாம் கொண்டுபோய் வைத்திருப்பதாகவும் செல்வரெத்தினம் இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்திருப்பதாகவும் அங்கிருந்து பத்திரிகையை வெளியிடலாமென்றும் என்னைக் கூட்டி வருமாறு அவர் சொல்லியனுப்பியதாகவும் விஜயநாதன் சொன்னான் அவனுடன் போனேன்.

சங்கானையில் ஊருக்குள்ளே சிறிது தூரம் செல்லும் வீதியில் ஒரு பெரிய வீடு. அங்கு இரண்டு அறைகளில் வீட்டில் முக்கிய பொருட்கள் வைத்துப் பூட்டப்பட்டிருந்தன. மெயின் ஹாலில் கதிரைகள் மேசைகள் கிடந்தன. சாப்பாட்டு அறையில் அச்சுக் கோர்க்கும் சாதனங்களை விஜயநாதன் வைத்திருந்தான். முற்பகுதியில் அச்சடிக்கும் இயந்திரமும் ஜெனரேட்டரும் வைத்திருந்தான். பெண் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

நிலமை நன்றாக இல்லை. செல்வரெத்தினமும் திலகரும் வந்தனர். பத்திரிகையை தொடர்ந்து வெளியிடுவோம் என்றனர். நீண்டநாளுக்கு இது நடைபெறாது என்றாலும் அதுவரை வெளியிடுவோம் என்று சொன்னேன். பக்கங்களை நாலிலிருந்து இரண்டாகச் சில நாட்களுக்கு குறைத்து வெளியிட வேண்டியேற்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நண்பர் ஈ.ஆர்.திருச்செல்வம் என்னைப்பார்ப்பதற்காக வந்திருந்தார். தொல்புரத்திலிருந்த போதும் இவர் ஒரு தடவை வந்து பார்த்துப் போயிருக்கிறார். திருச்செல்வம் வந்திருந்த சமயத்தில் திலகர் சில செய்திகள் கொண்டு வந்திருந்தார். இச் செய்திகள் இந்திய இராணுவத்தின் சில அடாவடித்தனத்தை பற்றியவை. சில செய்திகள் தவறானவையாகவுமிருந்தன. பெருமாள் கோயிலடியைப் பற்றிய செய்தி ஒன்றும் கொண்டு வந்திருந்தார். உடனே அப்பொழுது தான் எங்கள் வீட்டுப்பக்கமிருந்து வந்த திருச்செல்வத்திடம் கேட்டேன். அது தவறு என்று தெரிந்தது. செய்திகொடுத்தவரின் நம்பகத்தன்மை பற்றியும் தெரியவந்தது. சங்கானைப் பகுதியில் முக்கிய பிரமுகர் தினமும் ஐநூறு பத்திரிகை எடுத்து வினியோகித்து வந்தார். ஒழுங்காக இதைக் கொடுப்பதற்கு விஜயநாதன் தவறிவிட்டான். அவர் வெளியே போயிருந்த சமயம் அந்தப்பிரமுகர் வந்து பத்திரிகை கேட்டார். அவன் வைக்கவில்லை என்று சொன்னோம். அவருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. கடுமையாகப் பேசிவிட்டுப் போய்விட்டார். பின்னர் விஜயநாதன் வந்ததும் யாரே இதுபற்றிச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவன் அதையறிந்து என்னை அவர் ஏசிவிட்டு சென்றதாக திலகரிடமும் செல்வ ரத்தினத்திடம் சொல்லிவிட்டான். அவர்கள் என்னருகே வந்திருந்து நடந்த சம்பவத்துக்காக வருத்தம் தெரிவித்தனர். நீண்ட நேரம் என்னுடன் பேசினர். இறுதியில் அவர்களது கவலையைப் புரிந்து கொண்டு என்னை அவர் எதுவும் சொல்லவில்லை என்று தெளிவுபடுத்தினேன்.

இந்திய இராணுவம் மூளாய் வழியாக ஊர் மனைக்குள் புகுந்து விட்டதாக தகவல்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. இதே சமயம் சங்கானைக்கு மேலாக இரு திசைகளிலிருந்தும் இடைவிடாத ஷெல்அடி, இடி முழக்கம் போல் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது. தொல்புரத்தில் உணவு தருவதில் விஜயநாதன் கட்டிய அசமந்தப் போக்கினால் நாங்கள் பட்டினி கிடந்து பட்ட கஷ்டம் பற்றி செல்வரெத்தினத்திடம் எடுத்துச் சொன்னேன். சங்கானையில் நான்

முன்னர் குறிப்பிட்ட அந்தப்பிரமுகர் மூலம் சாப்பாடு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. சங்கானைக்கு வந்த சில தினங்கள் சாப்பாட்டுப் பிரச்சினையே இல்லை. இந்தியப்படை மூளாய் வழியாக ஊருக்குள் நுழையத் தொடங்கியதும் மோதல் ஏற்பட்டது. உணவு எங்களுக்கு உரிய நேரத்தில் மட்டுமல்ல; வெந்தும் வேகாததுமாக சோறும் கறியும் நீருடன் கலந்தும் கிடந்தன. சில சமயங்களில் சாப்பாட்டில் கல்லும் மண்ணும் அதிகமாகவே கிடந்தன. சாப்பிடவே முடியாது. இது தான் போராளிகள் சாப்பிடும் உணவு என்று அறிந்த பின் நாம் புகார் எதுவும் கூறவில்லை. ஒருநாள் நான் கடைப்பக்கம் போய் சில சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். மரவள்ளிக் கிழங்கு வாங்கி வந்து அவித்து சாப்பிட்டோம்.

என் மீது பரிதாபம் கொண்ட சரோஜா என்ற பெண்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து எனக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வந்து தந்தாள். இதை நானும் பையன்களும் பங்கு போட்டுக் கொண்டோம். சரோஜாவுடன் தான் இரு பெண்களும் மற்றும் குமாரும் தங்கியிருந்தனர். இப்பொழுது குமாரும் சங்கானைக்கு வந்து எங்களுக்கு உதவியாக இருந்தான். சரோஜாவும் மற்றவர்களும் என்னையும் ஒருநாள் மாலை தங்களுடன் வருமாறு கூட்டிச் சென்றனர். சங்கானையில் இருக்கும் வரை பிள்கைளுடன் வந்து தங்கிச் சாப்பிட்டுச் செல்லுமாறு சரோஜாவின் தாயும் தகப்பனும் கேட்டனர். இரண்டு தினங்கள் மாலையில் அங்கு சென்று தங்கினேன். மூன்றாம் நாள் காலை வழமை போல் குளித்துவிட்டு வீட்டுக்கு அருகேயுள்ள கோயிலுக்கு போவதற்காக படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தேன். எனக்கு முன்னே சரோஜாவின் அம்மாவும் சின்னப் பிள்ளையும் மாடு கட்டுவதற்காகப் போனார்கள். நான் ஒழுங்கையில் சில அடிதூரம் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கையில் என்முன்னே ஒரு துப்பாக்கி நீண்டு தடுத்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். இந்திய இராணுவ சிப்பாய் என்னை தடுத்தான். வீட்டில் யார் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டான் திரும்பிப்போய் எல்லோரையும் கூட்டிவரச் சொன்னார். எல்லாம் இந்தியில்தான் சொன்னான். நான் திரும்பிச் சென்று எல்லோரையும் வருமாறு கூப்பிட்டு விட்டு அவசர அவசரமாக நான் அங்கு வைத்திருந்த மூவாயிரம் ரூபாவை (எல்லாம் 10, 20, 50 ரூபாய் நோட்டுகள்) எடுத்து நான் கட்டியிருந்த வேட்டி மடிப்புக்குள் வைத்துக் கொண்டு வெளியே நடந்தேன். சரோஜாவின் அப்பாவும் மற்றமிரண்டு பிள்ளைகளும் என்னுடன் வந்தனர். எங்களை வீதிக்குச் சென்று மற்றவர்களுடன் தொடருமாறு சிப்பாய் சொன்னான்.

இச்சமயதில் வேறு சிப்பாய்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். மூளாயிலுள்ள முருகன் பிள்ளையார் கோயிலை நோக்கி எல்லோரும் போய்க் கொண்டிருந்தனர். இதே சமயம் எதிர்த்திசையில் இந்தியச் சிப்பாய்கள் பெருமளவில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். இவர்களுடன் வந்த ஒரு அதிகாரி பயப்படத் தேவையில்லையென்றும் நேரே கோயிலில் போய் தங்கியிருக்கும்படியும் ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொண்டு போனார். இதே சமயம் அதில் சென்ற சிப்பாய் ஒருவன் என் முதுகில் துப்பாக்கியால் இடிக்க முனைந்தான். நான் நெளிந்து சமாளித்துக் கொண்டு போனேன். வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் உள்ள ஒரு சிறு கோவிலுக்குச் சரோஜாவும் தாயும் மற்றொரு பிள்ளையும் போய்விட்டனர். இது எமக்குத் தெரியாது.

கோயிலில் நூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் வந்து திரண்டனர். அருகேயுள்ள வீடுகளிலுள்ளவர்களும் அங்கு வந்திருந்தனர். காலையில் ஆறு மணி தொடக்கம் குழந்தைகள், பெண்கள் ஆண்களென கோயிலில் திரண்ட மக்கள் பட்டினி கிடந்தனர். கோயில் கிணற்றில் இருந்த தண்ணீர் தான் தாகத்திற்கு கிடைத்தது. கோயிலுக்கு மிக அருகில் உள்ள வீடுகளிலிருந்தவர்கள் மட்டும் ஏதோ கொஞ்சம் உணவு கொண்டு வந்து தங்கள் குடும்பத்தினருக்கும் நெருங்கியவர் சிலருக்கும் சிறிது பங்கிட்டு உண்ணக் கொடுத்தனர். மீதிப்பேர் பட்டினிதான். ஒரு குவளை தேநீர் கூட வாங்கிக் குடிக்க முடியாத நிலை. எனது மடியில் மூவாயிரம் ரூபாய் இருந்தது. என்ன பயன்? சிறு குடலை பெருங்குடல் விழுங்கும் நிலையில் நான் சரோஜாவின் தகப்பனாருக்கு அருகில் மண்டபத்தில் கிடந்தேன். சில உள்ளூர்ப் பிரமுகர்கள் ஒரு தூணுக்கு அருகில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் என்னைப் பார்த்தும் பேசியதைக் கவனித்தேன். இவர்களில் ஒருவர் முன்னர் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அ.அமிர்தலிங்கத்தின் மெய்ப்பாதுகாவலராக இருந்த கிருஷ்ணசாமி. பட்டிருப்புத் தொகுதி எம்.பி.யாக இருந்த பூ.கணேசலிங்கத்தின் கல்லாற்று வீடு ஒன்றில் கூட்டணியின் ஒரு முக்கிய குழுக் கூட்டம் நடந்தபோது நான் அதன் விபரங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வந்திருந்தேன். அந்த வீட்டின் சமீபத்தில் கூடப் போகாமல் தடுத்தவர் இந்த கிருஷ்ணசாமி. பின்னர் கூட்டம் முடிந்த பின் அமிர்தலிங்கம் என்னுடன் பழகிய முறைகண்டு ஒதுங்கி நின்றவர். ஆனாலும் என்னை இப்போது அவர் அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை.

சிறிது நேரத்தில் அவர்களில் ஒருவர் வந்து என்முன்னே அமர்ந்தார். தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு “நீங்கள் யார் என்று அறிந்து கொள்ளலாமா? இந்த ஊருக்கு புதிய முகமாக இருக்கின்றது. அறிமுகம் இல்லாதபடியால் இதைக் கேட்கின்றேன்” என்றார்.

“அகதிகளுக்கு அறிமுகம் அவசியம்தானா” என்று நான் கேட்டேன். இதேசமயம் சரோஜாவின் தங்கை தலையிட்டு “இவர் எங்களுடன் தான் வந்தவர், எங்களுக்குச் சொந்தம்” என்று சொன்னாள். அப்படியா சரி என்று சொல்லிவிட்டு அவர் எழுந்து தகவலைச் சொல்லுவதற்காக அவர்களது கூட்டத்திற்கு போய்விட்டார்.

மண்டபத்தில் படுத்திருந்த சரோஜாவின் தகப்பனார் வீட்டில் காலையில் அவிச்ச வைச்ச இடியாப்பத்தையாவது இப்படித் தெரிந்திருந்தால் கொண்டு வந்திருக்கலாம் என்று வயிற்றுப் பசியின் கொடுமையால் சொல்லி என் வயிற்றொரிச்சலையும் கிளறிவிட்டார்.

இதே சமயம் அவருக்கு நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் இரகசியமாக அருகில் வந்து ஒருபிடிசோறு இருக்கு, வந்து சாப்பிடு என்றார். அப்படியா பெரிய காரியம். அவரும் பட்டினிதான். என்னைக்காட்டி நாங்கள் ரெண்டு பேரும் பங்கிட்டுக் கொள்ளுகின்றோம். என்று கையை நீட்டி பெரிய சோற்று உருண்டையை வாங்கிக் கொண்டு என்னைத் தட்டி எழுப்பினார். (நான் உறக்கம் என்று நினைத்து) இவரும் அதைப் பகிர்ந்து கொண்ட பின் கோயில் கிணற்றில் அந்த இருட்டில் வாளியில் தண்ணீர் எடுத்து வயிறு நிறையக் குடித்தேன்! மறுநாள் காலை வீட்டுக்குப் போகலாமா என்று பலரும் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்கையிலேயே சிலர் திரும்பினர். நாங்களும் திரும்பினோம்.

அன்று இரவு வீட்டுக்கு அருகேயுள்ள ஒரு சிறிய அம்மன் கோவிலில் தங்கினோம். தொடர்ந்தும் ஒருவாரம் சரோஜாவின் வீட்டிலேயே காலம் கழிந்தது.

யாழ் நகருக்கு எப்படிப் போவது, வீட்டில் நிலைமை எப்படியோ? இந்த யோசனையுடன் சரோ வீட்டு விறாந்தையில் கிடந்த வேப்பம் பலகை கட்டில் தான் எனக்குத் தஞ்சம். இந்தக் கட்டில் நூறு வருடம் பழமையானது. பரம்பரையாக இருந்து வருகின்றது. இதற்கு ஒரு வரலாறே இருக்கின்றது என்று சரோஜா சொன்னாள். இனி அது புதிய வரலாற்றில் இடம் பெறும் என்று நான் சொன்னேன்! இப்போது இடம் பெற்று விட்டது.

தலைமறைவாக ஒரு மாதம் பத்திரிகை வெளியிட்டு நவம்பர் பத்தாம் தேதியுடன் அதை நிறுத்தி விட நேரிட்ட பின் ஒருவாரம் தொல்புரத்தில் தங்கியிருந்த பின் நவம்பர் 18ஆம் திகதி சரோவின் தகப்பனாரின் சைக்கிளில் இந்நியப் படைகளின் சோதனைகளைத் தாண்டி யாழ் நகரில் எனது வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

அமைதிப்படையைச் சேர்ந்த இந்திய இராணுவத்தினர் யாழ்நகருக்குள் நுழைந்த போதே கண்மூடித்தனமாக பிரங்கிகளாலும் துப்பாக்கிகளாலும் இடம், பொருள், ஏவல் என்று பார்க்காமல் சுட்டபடியே வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் கண்ணில் பட்டவர்கள் எல்லாருமே புலிகளாக தெரிந்திருக்கின்றார்கள். சர்வதேச போர் மரபுகளையெல்லாம் அந்தப்படை மீறியிருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்குள் புகுந்த படையினர் ஆஸ்பத்திரியென்றும் கூடப்பார்க்காமல் கண்மூடித்தனமாக துப்பாக்கிப் பிரயோகமும் பிரங்கித்தாக்குதலும் நடத்தியதில் நோயைக் குணமாக்குவதற்காக ஆஸ்பத்திரியில் தங்கியிருந்த நோயாளிகள் பலரும் கொல்லப் பட்டனர். பலர் பலத்த காயத்துடன் தப்பியோடினர். நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சையளித்துக் கொண்டிருந்த டாக்டர்கள் சிலரும் நோயாளிகளைக் கண்ணும் கருத்துமாக கவனித்து வந்த தாதிமார் சிலரும் படையினரின் துப்பாக்கிக்கு பலியானார்கள். இந்திய இராணுவத்தினரின் ஷெல் தாக்குதலுக்கு மிகப் பலர் காய மடைந்தனர். காயமடைந்தவர்கள் தொடர்ந்து யாழ் ஆஸ்பத்திரியில் வந்தபடியிருந்தனர். மருந்துகளுக்கு தட்டுப்பாடு நிலவியது. அறுவைச் சிகிச்சைகள் நடைபெறவில்லை. எழுபதிற்கு மேற்பட்ட சடலங்கள் பிரேத அறையில் குவிந்து கிடந்தன.

திபாவளி தினமான ஒக்டோபர் 21ஆம் திகதி முற்பகலில் இருந்தே யாழ் ஆஸ்பத்திரியின் சுற்றுப்புறபகுதி அனைத்தும் ஷெல் தாக்குதலுக்கும், ஹெலிச்கூட்டுக்கும், குண்டு வீச்சுக்களுக்கும் இலக்கானது. ஆஸ்பத்திரி வெளிநோயாளர் சிகிச்சைப்பிரிவினர் மீது ஷெல் விழுந்து சேதமேற்பட்டது. பிற்பகல் ஒன்றரை மணியளவில் எட்டாம் வார்டின் மீது ஷெல் விழுந்ததில் ஏழு பேர் கொல்லப் பட்டனர்.

ஆஸ்பத்திரி எக்ஸ்தே பிரிவில் பாதுகாப்புத் தேடி கீழே படுத்திருந்தும் பதுங்கியும் கிடந்த நோயாளிகள், ஊழியர்கள் மீது இந்திய இராணுவத்தினர் கண்மூடித்தனமாக துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து வகை தொகையின்றிக் கொன்று குவித்தனர். இறந்து போனவர்களின் சடலங்களோடு சடலம் போல் பல மணிநேரம்

படுத்துக் கிடந்தும் சிலர் உயிர் தப்பியிருக்கின்றனர். இந்திய இராணுவம் இப்படியெல்லாம் மனிதாபிமானம் சிறிதுமே யில்லாமல் நடந்து கொள்ளுமென்று எவரும் எதிர்பார்த்ததில்லை. சடலங்களுடன் சடலமாக கிடந்த ஒரு ஆஸ்பத்திரி ஊழியர் இருமிய சத்தம் கேட்ட ஒரு இந்திய இராணுவச்சிப்பாய் ஒரு எறிகுண்டை வீசி அந்த ஊழியரையும் அவருடன் கிடந்த மற்றும் பலரையும் கொன்றார்.

ஆஸ்பத்திரியில் சிக்கிக் கொண்ட குழந்தைகளையும் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளையும் காப்பாற்றுவதற்கு நெருக்கடியிலும் முன்வந்த குழந்தை வைத்திய நிபுணர் டாக்டர் சிவபாதசுந்தரத்தை அவர் ஒரு டாக்டர் என்று சொல்லியும் அவருடன் மூன்று நர்சுகள் வந்த போதிலும் ஈவிரக்கமில்லாமல் இந்திய இராணுவத்தினர் மிகக் கிட்டத்தில் வைத்துச் சுட்டுக் கொன்றார்கள். நர்சுகளை டாக்டர் தள்ளிவிட்டபடியால் அவர்கள் காயங்களுடன் தப்பிப் பிழைத்தனர்.

கணேஷரட்ணம் என்ற மற்றொரு டாக்டர் தமது ஸ்ரெதஸ் கோப்புடன் இரத்த வெள்ளத்தில் இறந்து கிடந்த காட்சி நெஞ்சைப் பதறவைத்தது. நோயாளிகள், பொதுமக்கள், டாக்டர்கள், நர்சுகள் என நூற்றுக்கணக்கானோரை மருத்துவமனைக்குள்ளேயே கொன்று குவித்த அமைதிப்படை என்ற இந்திய இராணுவத்தின் அட்டூழியங்களை காலம் மன்னித்தாலும் மறக்க முடியாத வடுக்கள் இவை! இந்திய இராணுவத்தைச் சேர்ந்த சிலரின் பாலியல் வல்லுறவுகள் சொல்லி மாளாதவை. சில இடங்களில் மூதாட்டிகள் கூடத் தப்பவில்லை. தாயையும் தகப்பனையும் இலங்கை இராணுவத்தினரின் ஷெல்லடியில் ஒரே நேரத்தில் இழந்த இளம் பெண் இந்திய இராணுவத்தினரால் மாண்பங்கப்பட்டு கிணற்றில் பிணமாக மிதந்த சம்பவம் யாழ் நகரில் நடந்தது. நான் யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் இக்கோர நிகழ்வுகளை விபரமாக அறிந்தேன்.

ஷெல் அடி, ஹெலிச் சூடு தொல்புரத்தையும் நோக்கி வரத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனாலும் ஈழமுரசு வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. எனது ரேடியோ எனக்கு செய்திகளுக்குக் கைகொடுத்தது. நான் வீடு வந்து சேர்ந்த பின் நவம்பர் இருபதாம் தேதி விஜயநாதனும் எனது வீட்டுக்கு வந்தான். தான் கொழும்புக்குச் செல்லப்போவதாகவும் சில தினங்கள் தங்க இடம் தருமாறும் கேட்டான். எப்படி மறுப்பது?

என்னிடம் தங்கியிருப்பதாக எவரிடமும் தெரிவிக்க வேண்டா மென்றும் அநாவசியமாக வீதிகளில் சுற்றித்திரிய வேண்டாமென்றும் விஜயநாதனிடம் கூறியிருந்தேன். அவனிடம் அடையாள அட்டையும் இல்லை. அவனோ பல இடங்களுக்கும் சென்று

வந்தான். ஊரடங்கு உத்தரவு மீண்டும் மாலையில் ஆறு மணிக்கு அமுலுக்கு வந்த பின்னரே அவன் வீட்டுக்கு வருவான்.

ஈழமுரசு முன்னாள் அதிபர் மயில் அமர்தலிங்கத்தையும் சென்று பார்த்து வந்தான். அவரும் இந்திய அமைதிப்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணை செய்யப்பட்டதாகவும், விசாரணையின் போது தாக்கப்பட்டதாகவும் அமிர்தலிங்கம் கூறியதாக விஜயநாதன் வந்து சொன்னான். அவரிடம் தான் போகவில்லையென்றும், வழியில் சந்தித்ததாகவும் என்னுடன் தங்கியிருப்பதை தெரிவிக்கவில்லையென்றும் விஜயநாதன் கூறினான். எப்படி நம்ப முடியும்?

முரசொலி ஆசிரியர் எஸ்.திருச்செல்வமும் உரிமையாளர் சிவராஜாவும் இந்திய அமைதிப்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு மூன்று தினங்கள் யாழ் கோட்டை இராணுவ முகாமில் வைத்து விசாரணை செய்யப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்டிருந்தனர். திருச்செல்வம் விடுதலையான தகவல் கிடைத்ததும் தான் போய்ப் பார்க்கப்போவதாக விஜயநாதன் சொன்னான். வேண்டாம் என்று சொன்னேன்.

சிறிது நேரம் கழித்து விஜயநாதனைக் காணவில்லை. வெளியே சென்று திரும்பிவந்த விஜயநாதன், திருச்செல்வத்தைப் பார்க்கச் சென்றதாகச் சொன்னான்.

நிறையப் பேர்கள் திருச்செல்வத்தை பார்க்க வந்திருந்தார்கள். என்னைப்பார்த்ததும் நீர் 'ஈழமுரசு' ஆள்தானே என்று கேட்டார். ஆம் என்றதும், 'ஈழமுரசு' ஆட்களுடன் எவ்விதத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்வதற்குத் தாம் விரும்பவில்லை என்றும், தயவுசெய்து குறைநினைக்காமல் உடனே வெளியேறும் என்றும் திருச்செல்வம் சொல்லி போகும்படி அனுப்பிவிட்டார்... என்றும் சொன்னான்.

எஸ்.திருச்செல்வம் பற்றிச் சுருக்கமாக இந்த இடத்தில் சிறிது சொல்லத்தான் வேண்டும். நான் ஈழநாடு பத்திரிகையில் செய்தி ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த சமயம், ஈழநாடு நிர்வாக ஆசிரியராக இருந்த கே.பி.ஹரன் அவர்கள் ஈழநாடு அலுவலகத்தின் அருகே இருக்கும் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அச்சமயத்தில் நல்லூர் முடமாவடி என்னுமிடத்தில் ஓர் அமைப்பு (சனசமூக நிலையமோ, இளைஞர் மன்றமோ சரியாக நினைவில்லை) ஆண்டு விழாக் கொண்டாடியது. அச்சமயத்தில் ஒரு நாள் மாலை நான் வீட்டுக்குச் சென்ற பின் ஒரு மாணவன் வந்து தங்கள் அமைப்பின் ஆண்டு சம்பந்தமான (அமைப்பு பற்றிய கட்டுரை, பெரியோர்களின்

வாழ்த்துகள், செயலாளர் அறிக்கை) விஷயங்களைக் கொண்டு வந்தார். அன்று ஆசிரியப் பகுதியில் ஈ.கே. இராஜகோபால் இரவு வேலைக்கு வந்தார். அந்த இளைஞன் இவற்றையெல்லாம் இராஜகோபாலிடம் கொடுத்து பத்திரிகையில் வெளியிட வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார். இது முழுவதையும் போடமுடியாதென்றும், அப்படிப்போடுவதானால் அடுத்த வீட்டிலிருக்கும் நிர்வாக ஆசிரியர் ஹரன் ஐயாவிடம் அனுமதி பெற்று வரவேண்டுமென்றும் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார்.

அந்த இளைஞர் ஹரன் ஐயாவைச் சந்திக்கச் சென்றார். சிறிது நேரம் கழித்து முழு விடயங்களையும் கடைசிப் பக்கத்தில் போடும்படி ஹரன் ஐயா சொன்னதாக அந்த இளைஞன் சொல்லி அவற்றைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். மறுநாள் பத்திரிகையில் கடைசிப் பக்கத்தில் மேல்பக்கம் முழுவதும் அந்த அமைப்பின் ஆண்டு விழா பற்றிய விஷயங்கள் விசேட அனுபந்தம் போல் வெளிவந்திருந்தது.

மறுநாள் காலை பத்திரிகையைப் பார்த்ததும் இதென்ன விசேட அனுபந்தம் வந்திருக்கிறது. விளம்பரம் ஒன்றுகூட இல்லையே என்று நான் நினைத்துக் கொண்டு அலுவலகம் வந்ததும் இராஜகோபாலிடம் விசாரித்தேன். ஹரன் ஐயா சொல்லித்தான் போட்டதாகச் சொன்னார். ஆனால் அலுவலகத்துக்கு வந்ததும் என்னைக் கூப்பிட்ட நிர்வாக ஆசிரியர் ஹரன் “இது என்ன அரைப்பக்கத்திற்கு மேல் ஒரு சிறிய அமைப்புக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்களே?” என்று கேட்டார். ராஜகோபால் சொன்னதைச் சொன்னேன்.

“அடேயப்பா அந்தப் பையன் பொல்லாதவனாய் இருப்பான் போலிருக்கிறது” என்று கூறிவிட்டு நடந்ததைச் சொன்னார்.

ஒரு பொய் சொல்லி ஹரன் அவர்களையும் ஈழநாடு பத்திரிகையையும் ஏமாற்றித் தன் காரியத்தை வெற்றிகரமாக சாதித்துவிட்ட அந்தப் பையனைப் பற்றித்தான் சில நாட்கள் ஈழநாடு ஆசிரியர் குழுவில் பேச்சாக இருந்தது.

பின்னர் அந்தப் பையனையே நிர்வாக ஆசிரியர் ஹரன் நிருபராக தேர்ந்தெடுத்தார். அந்தப் பையன் தான் எஸ். திருச்செல்வம்.

ஈழநாடு நிருபராகவிருந்து, பின்னர் தினகரன் பத்திரிகைக்கு போய், அடுத்து இலங்கை வானொலி குடும்பக்கட்டுப்பாடு தொடர்பான ஓர் அமைப்பு என்று சென்று மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஈழமுரசு என்ற பத்திரிகையை மயில்

அமிர்தலிங்கத்துடன் இணைந்து தொடங்கி, ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, பின்னர் சிவராசா என்பவருடன் முரசொலி என்றொரு பத்திரிகையைத் தொடங்கி ஆசிரியராக இருந்து, ஒரே மகனையும் இழந்து வெளிநாடு சென்றார்.

திருச்செல்வம் எங்கே போனாலும் தனது முத்திரையை பதித்துக் கொண்ட வல்லாளன், சொல்லாளனும் கூட!

திருச்செல்வம் ஆசிரியர் குழுவினருடன் வெளியேறியதைத் தொடர்ந்துதான் நான் ஈழமுரசு பத்திரிகையின் ஆசிரியராக பொறுப்பை ஏற்று, அதைத் தொடர்ந்து வெளிவரச் செய்தேன் சிறையும் சென்றேன்.

இருபத்து நான்காம் தேதி மாலை ஊரடங்கு அமலுக்கு வந்த நேரம். எனது வீட்டுவாசலில் விஜயநாதனும் அடுத்த வீட்டு பையனும் மற்றுமிருவரும் கூட்டமாகப் பேசிக்கொண்டு நின்றனர்.

எப்போதுமே வாசலில் கூட்டமாக நின்று பேசக்கூடாதென்றும் சைக்கிளை வாசலுக்கு வெளியே வைக்கக் கூடாதென்றும் நான் கூறுவதுண்டு. இதையும் விஜயநாதன் காதில் போட்டுக் கொள்ள மாட்டான். அன்று இவர்கள் வாசலில் கூட்டமாக நின்றதை நாவலர் வீதியில் சென்ற இராணுவ ஜீப்பிலிருந்தவர்கள் பார்த்து விட்டனர். உடனே ஜீப் வண்டியைத் திருப்பிக் கொண்டு எனது வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றனர். சாரதி ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த காப்டன் சிங் ஏன் கூட்டமாக நிற்கிறீர்கள் என்று கேட்டதுடன், அங்கு நின்ற ஒவ்வொருவர் பற்றியும் விசாரித்தார். விஜயநாதன் தன் சைக்கிளை விற்பதற்காக அடுத்த வீட்டுப் பையனுடன் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்ததாக தெரிவித்தேன். எனது வீட்டில் யார் யார் இருக்கிறார்கள் எல்லோரையும் வெளியே வரும்படியும் காப்டன் சிங் கட்டளையிட்டார். பிள்ளைகள் மருமகன் என்று அவர்களை அறிமுகப்படுத்திய பின் ஜீப் சென்று விட்டது.

இப்படித்தான் இராணுவம் என் வீட்டுக்கு வருவதற்குச் சுலபமாக வழிசமைத்துக் கொடுத்தான் விஜயநாதன்.

காப்டன் சிங்கைப் பொறுத்தவரையில் மிரட்டல் அதிகமாக இருந்தாலும், செயலில் மக்களை அதிகம் துன்புறுத்தவில்லை. இரக்கசிந்தை அந்த இளம் காப்டனிடம் இருந்ததைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. உண்மையான சீக்கியன்.

4

ஆரிய குளம் சந்தியில் உதயம் பல்பொருள் அங்காடி ராணுவ முகாமிலிருந்து குமாரசை விடுதலை செய்வித்த பின் விஜயநாதனும் இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் விடுதலையாவான் என்று அவன் தகப்பனாரிடம் தெரிவித்துவிட்டு ஜீப்பில் ஏறிய என்னை காப்டன் சிங்கின் உதவியாளர்களான மூன்று சிப்பாய்கள் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றனர்.

வீட்டுக்கு வந்தேன். வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. எதிர் வீட்டு நண்பர் செல்வரத்தினத்திடம் சென்றேன். மாமி (என் மனைவி) பபா வீட்டுக்குச் சாப்பாடு கொண்டு போயிருக்கிறா.. எங்க அப்பாதான் அவளை சைக்கிளில் கூட்டிக் கொண்டு போயிருக்கிறார் என்று செல்வரத்தினத்தின் மகள் ரஞ்சி சொன்னாள். பபா என்பது எனது மூத்த மகள்.

ஷெல் அடியும், குண்டு வீச்சும் யாழ் நகரில் மோசமாக இருந்தபோது மூத்த மகளின் குடும்பமும் இளைய மகளும் யாழ் இந்துக் கல்லூரி அகதி முகாமில் தஞ்சமடைந்திருந்தனர். இதைக் கேள்வியுற்ற இளைய மகளின் மாமியார் திருமதி மாணிக்கவாசகர் அகதி முகாமுக்குள் காரில் வந்து பிள்ளைகளைச் சாவகச்சேரிக்குப் பாதுகாப்புக்காக அழைத்துச் சென்றிருந்தார். சாவகச்சேரியில் ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தபின் நவம்பர் இருபத்து மூன்றாம் தேதிதான் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர். இருபத்தைந்தாம் தேதி புதன் கிழமை நாச்சிமார் கோயிலடியிலுள்ள அவர்களது வீட்டுக்குப் போவதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தனர். இருபத்தைந்தாம் தேதி புதன் கிழமை காலை இந்திய இராணுவம் என்னை ஜீப்பில் ஏற்றிச் சென்றதும் பிள்ளைகளும் தங்கள் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டார்கள். அங்கு சென்றவுடன் உணவு சமைப்பது சிரம் என்பதால் வீட்டில் சமையல் செய்து எனது மனைவி அதை அவர்கள் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றிருந்தாள்.

என்னை இராணுவம் கூட்டிச் சென்று விட்டதால் சமைத்த உணவு முழுவதையும் அப்படியே மகள் வீட்டில் கொடுத்துவிட்டு வந்த மனைவிக்கு நான் சாப்பிட வந்திருந்தும் சாப்பாடு கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டதே என்ற கவலை. இந்தக் கவலை வைராக்கியமாகி நான் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வரும்வரை வீட்டில் சோறு சமைக்கவில்லை. அவள் சோறு சாப்பிடுவதில்லை என்றும் தீர்மானித்திருந்தாள்.

ரஞ்சி தந்த சோற்றை நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோதே, பபா வீட்டிலிருந்து மனைவி திரும்பி வந்தாள். ஒன்புக்கும் கவலைப்பட வேண்டாமென்றும், என்னை மரியாதையாவும், கௌரவமாகவும் நடத்துகிறார்கள் என்றும் மூன்று மணி நேரத்திற்குள் அல்லது மறுநாள் விட்டுவிடுவார்கள் என்றும் அவளிடம் கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டு ஜீப்பில் மீண்டும் ஏறிக் கொண்டேன். பெருமாள் கோயிலடியில் அந்நேரம் நின்றவர்களின் முகம் கவலை தோய்ந்திருந்தது.

ஜீப் வண்டி யாழ் கோட்டைக்குள் என்னைக் கொண்டு போய் செர்த்தது. கோட்டை முன்வாசலைக் கடந்து ஒரு ஓரமாக ஜீப் வண்டியை நிறுத்தி சிப்பாய்கள் சீழே இறங்கி என்னை ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாமென்ற ஆறுதல் சொன்னார்கள். பாக்கட்டிலிருந்த சிகரெட்டை அவர்களுக்கு நீட்டினேன். இருவர் சிகரெட் எடுத்துப் பற்ற வைத்தனர். நானும் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தேன். ராவணன் கோட்டை பற்றியும் அது எங்கே இருக்கிறது என்பது பற்றியும் அவர்கள் கேட்டனர்.

நானும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

மூன்று சிப்பாய்களில் ஒருவர் கோட்டைக்குள் சென்று வந்தார். கையில் ஒரு துணி வைத்திருந்தார். சில பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காக உங்கள் கண்களைச் சிறிது நேரம் இந்தத் துணியினால் கட்டவேண்டும், இதைப் பற்றி நீங்கள் அதிகமாக எதையும் யோசிக்கத் தேவையில்லை என்று சொன்னார்கள்.

ஜீப்பிலிருந்து இறங்கச் சொன்னார்கள். எனது கண்கள் கட்டப்பட்டன. இரண்டு சிப்பாய்கள் எனது இருமருங்கிலும் என்னைப் பிடித்து நடத்திக் கூட்டிச் சென்றார்கள். வழியில் ஜெனரேட்டர் வேலைசெய்யும் இரைச்சல் கேட்டது.

சிறிது தூரம் சென்றதும் சிலர் இந்தியில் பேசிக்கொள்ளும் சத்தம் கேட்டது.

என்னை அங்கு கூட்டிச் சென்றவர்கள் அமரும்படி சொன்னார்கள். அமர்ந்தேன். ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் என் பெயரைக் கேட்டார். முகவரி கேட்டார்.

இவற்றை எழுதிக் கொண்டார் என்று நினைக்கிறேன்.

என்னை எங்கே கைது செய்தார்கள் என்றும் ஒரு கேள்வி வந்தது. கைது செய்த நேரத்திலிருந்து இதுவரை யாரும் என்னை அடித்தார்களா? துன்புறுத்தினார்களா? என்றும் கேட்டார்கள். இல்லை என்னை அன்பாகவே நடத்தினார்கள் என்று பதில் சொன்னேன். என்னை எழுந்திருக்கும்படி சொன்னார்கள். என்னை கூட்டி வந்தவர்களின் குரல் இப்போது மறைந்துவிட்டது.

மீண்டும் இருவர் என்னைத் தோளில் பிடித்துக் கூட்டிச் செல்வது தெரிந்தது.

ஒரு வளைவான பாதை, கற்கள் நிறைந்திருந்தன. பின்னர் சிமெண்ட் நிலத்தில் நிற்பதாகத் தோன்றியது. கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. என்னைப் பிடித்துக் கூட்டி வந்த கரங்களில் ஒன்று சற்றுக் கடுமையாக என்னைப் பிடித்துத் தள்ளி நிறுத்தியது.

மீண்டும் கதவு மூடப்படும் ஓசை! இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் கண்களைக் கட்டியிருந்த துணியை அவிழ்க்கும்படி கூறினார்கள். துணியை அவிழ்த்ததும் அதைத் தரும்படி கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு ஒரு முறைப்புப் பார்வை பார்த்துவிட்டுச் சென்றனர்.

கண்களைக் கட்டியிருந்த துணியை அவிழ்த்ததும் திகைத்துப் போனேன். கோட்டைக்குள் சிறைச்சாலை இருப்பது தெரியும். ஆனால் இப்படித்தான் சிறைச்சாலை இருக்கும் என்பதை அன்றுதான் முதல் தடவையாகப் பார்த்தேன்.

5

ஏக்கமுடன் சிறைக்கதவின் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி நின்று அறைக்குள் திரும்பிப் பார்த்தேன். தரையில் கிழிந்த அழுக்குப் படிந்த ஒரு துண்டு ஓலைப்பாயில் இருவர் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் முகத்திலும் கவலை.. எனக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது. கண்களை அமைதியாகத் துடைத்துக் கொண்டேன். கதவருகே சிறிது நேரம் நின்றேன்.

“ஐயா, கவலைப்படாதீங்கோ... என்ன செய்வது இப்படியிருங்கோ” என்று கீழே உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் இருவரும் சொன்னார்கள்.

திகைப்பிலிருந்து சிறிது சிறிதாக விடுபட்டுக் கொண்டு அவர்கள் அருகில் சென்று உட்கார்ந்தேன். வெள்ளை வேட்டியில் அழுக்குப் பிடிக்குமே என்று சற்றுத்தயங்கினேன். வேறு வழியில்லை ஐயா... இருங்கோ! என்று இருவரும் சொன்னார்கள்.

“உங்களை எதற்காகப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள்?” என்று ஒருவரே கேட்டார்.

“நான் ஈழமுரசு பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தேன்” என்று பதில் சொன்னேன்.

“நீங்கள் எதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று நான் அவர்களைக் கேட்டேன்.

“லொறியில் சாமான் ஏற்றி வந்த நாங்கள் பாஸ் எடுக்காமல் ஊரடங்கு நேரத்தில் லொறி வந்ததால் எங்களைக் கைது செய்து இங்கே கொண்டு வந்துவிட்டிருக்கிறார்கள்” என்று பதில் சொன்னார்கள்.

ஒருவர் வேலணையைச் சேர்ந்த புகையிலை வியாபாரி. அவர் பெயரும் செல்வரத்தினம் மற்றவர் ஓமந்தையைச் சேர்ந்த லொறிச் சாரதி, விநாசித்தம்பி என்பது அவர் பெயர்.

அடுத்த அறையிலிருந்து அழகைச் சத்தம் கேட்டது. யார் அழுகிறது?

வைரமாளிகை முதலாளி முருகமூர்த்திதான் அழுகிறார். இரண்ட் தினங்களுக்கு முன்னர்தான் அவரையும் கொண்டு வந்தார்கள் என்று புகையிலை வியாபாரி தகவல் தந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபல்யம் பெற்ற நகைக் கடையாகிய வைரமாளிகையின் உரிமையாளர் முருகமூர்த்தியை இந்திய இராணுவம் கைது செய்து கொண்டு போனதாக முதல் நாளே நான் அறிந்திருந்தேன். அவரும் இங்கேதான் இருப்பார் என்பது தெரியாது. எங்கள் கூட்டுக்கு மறுபக்கத்திலுள்ள சிறைக்குள் வேறு இருவர் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

நாங்கள் மூவரும் அவரவர் நிலைபற்றிப் பேசிக்கொண்டோம். புகையிலை வியாபாரி முப்பதாயிரம் ரூபாயைவேறு மடியில் கட்டிக் கொண்டு அவதிப்பட்டார்.

நான் எங்கே வைத்துக் கைது செய்யப்பட்டேன் என்று விசாரித்தவர்களிடம் நான் கைது செய்யப்பட்டது வீட்டில் என்றேன். மனைவி பிள்ளைகளுக்குத் தெரியுமா? என்றும் கேட்டார்கள்.

மனைவி, பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமல்ல... யாழ்ப்பாண நகரில் பெரும்பாலும் எல்லோருமே தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக காலையிலிருந்து பிற்பகல் வரை ராணுவ ஜீப் வண்டியில் பிரதான வீதிகளில் எல்லாம் கொண்டு செல்லப்பட்டேன் என்று விளக்கமாகச் சொன்னேன்.

தாங்கள் கைது செய்யப்பட்டது மனைவி பிள்ளைகளுக்கு தெரியாது என்றும், அவர்கள் கவலைப்பட்டுத் தேடியலைப் போகிறார்கள் என்றும் இவர்கள் கவலைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். மனைவி சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடக்கப் போகிறாள் என்று ஒருவர் சொல்ல, மற்றவரும் என்ற மனுசியும் பிள்ளைகளும் நான் சாப்பிடும் வரை சாப்பிடாமல் கிடக்கப் போகுதுகள் என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டார்.

“ஐயா, பாக்கெட்டில் சிகரெட் இருக்கா?” என்று விநாசித்தம்பி கேட்டார். பாக்கெட்டைப் பார்த்தேன். ஒன்றுதான் மீதி இருந்தது. இப்படி என்னைச் சிறையில் கொண்டுவந்து தள்ளுவார்கள் என்று முன்னரே தெரிந்திருந்தால் அந்தச் சிப்பாய்களுக்கு சிகரெட் கொடுத்திருக்கமாட்டேன்.

“அந்த ஒரு சிகரெட்டையும் கவனமாக வைத்திருங்கோ. சாப்பிட்ட பிறகு மூன்று பேரும் பத்துவோம்” என்று செல்வரத்தினம் யோசனை கூறினார்.

மாலையானதும் ஒரு சிப்பாய் வந்தார். கதவில் தட்டி “கானா” என்றார். (கானா என்றால் சாப்பாடு) அந்த அறையின் மூலையில் சில தட்டுகள் இருந்தன. இருவரும் ஆளுக்கொரு தட்டை எடுத்துக் கொண்டு என்னிடமும் ஒரு தட்டை நீட்டினார்கள். வாங்கிக் கொண்டேன். அலுமினியத்தட்டு அல்ல. பாரமாக இருந்தது. அழுக்கு நிறம். அதைப் பார்த்தாலே சாப்பிட மனம் வராது. சிப்பாய் கதவைத் திறந்தார். தட்டுகளில் சோறு போடப்பட்டது. பருப்பும் தண்ணீரும் கலந்த ஒன்று சோற்றுக்குமேல் ஊற்றப்பட்டது.

இதுதான் சாப்பாடு, உப்பு, புளி, உறைப்பு என்ற சுவையைப் பற்றிச் சிந்திக்கக் கூடாது. தேங்காய்ப்பால் என்ற ஒன்று இருக்கிறதா? பசிக்குச் சாப்பிட வேண்டும். அதாவது உடலில் உயிர் ஒட்டி யிருப்பதற்கு ஏதாவது சாப்பிட்டுத்தானாக வேண்டும்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் சிப்பாய் பின்னே காவலுக்கு வர கிணற்றடிக்குச் சென்று தட்டைக் கழுவி அந்தத் தட்டிலேயே தண்ணீர் எடுத்துக் குடிக்க வேண்டும்.

கிணற்று நீரும் உவர் நீர். காய்ச்சியாறிய அல்லது சுடுநீர்தான் நான் குடிப்பதுண்டு. சிறையில் இதுபற்றி நினைத்துப்பார்க்க முடியுமா?

முதல் நாள் சிறை அனுபவம் இது. சாப்பாடு முடிந்ததும் மலஜலம் கழிக்க வேண்டுமானால் அந்தச் சிப்பாயின் அனுமதி பெற்று அவற்றை முடித்துக் கொண்டு கூட்டுக்குள் வந்துவிட வேண்டும்.

இனி மறுநாள் காலைதான் சிறைக்கதவு திறக்கும். இரவில் சில சமயம் சிப்பாயின் மனம் இரங்கினால் அவஸ்தையைக் கழிக்கலாம். இல்லையேல் அவதிப்பட்டே இரவைக் கழிக்க வேண்டும்.

6

மறுநாள் காலை; சிறைக்கதவு திறந்தது. மலஜலம் கழித்து முகம் கழுவிக் கொண்டு வரும்படி கட்டளை. சிப்பாய் ஒருவர் துப்பாக்கியுடன் காவல் காத்து நிற்பார். பல் துலுக்குவதற்கு பற்பொடியோ, பற்பசையோ கிடையாது. அதிக நேரம் கிணற்றடியில் சுணங்கவும் முடியாது.

முதல் நாளிரவு இரண்டு மூன்று பையன்களைக் கொண்டு வந்து எமது அறைக்கு வலப்பக்கமாக இருந்த அறைக்குள் அடைத்ததும், அவர்களுக்கு அறை வாசலில் வைத்து அடிவிழுந்ததும் எங்களுக்குத் தெரியும். அந்தப் பையன்களும் காலையில் கிணற்றடிக்கு வந்திருந்தார்கள்.

வைரமாளிகை முருகமூர்த்தி முதல் நாள் இரவு சாப்பிடும் நேரத்தில் என்னுடன் வந்து பேசினார். தம்மைக் கொண்டு வந்து வைத்திருப்பது ஏன் என்று தெரியவில்லை என்றும் சொன்னார். அவரும் அதே தட்டில்தான் சாப்பிட வேண்டும். மறுநாள் கிணற்றடியிலும் முருகமூர்த்தியைச் சந்தித்தேன். நீங்கள் முதலில் விடுதலையானால் எனது விடுதலைக்கு உதவி செய்யுங்கள். நான் முதலில் விடுதலையானால் உங்கள் விடுதலைக்கு உதவி செய்கிறேன் என்று முருகமூர்த்தி என்னிடம் சொன்னார்.

“விடுதலைப்புலிகளுக்கு எவ்வளவு பணம் கொடுத்தேன் என்று கேட்கிறார்கள். இதற்காகத்தான் என்னைக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறார்கள்” என்று முருகமூர்த்தி என்னிடம் சொன்னார்.

முருகமூர்த்தி சிறைக்கு கொண்டு வரப்பட்ட அன்றே அவர் விசாரணை செய்யப்பட்டதாக மற்றவர்கள் சொன்னார்கள். தம்மை முதல்நாள் சும்மா கூப்பிட்டுச் சில கேள்விகள் கேட்டகப்பட்டதே யொழிய விசாரணை நடைபெறவில்லை என்று முருகமூர்த்தி

சொன்னார். கிணற்றடியிலும், சரி சிறைக்கூண்டுக்கு வெளியே உள்ள வராந்தாவிலும் சரி... எந்தச் சிப்பாயையாவது உத்தியோகத்தவரையாவது பார்த்து விட்டால் போதும், முருகமூர்த்தி அவரோடு பேச்சுக் கொடுத்துத் தனது நிலையை எடுத்துச் சொல்லிக் கண்ணீர்விட்டு அவர்களின் முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்து அனுதாபம் பெறமுயல்வார். கோட்டைச் சிறையிலிருக்கும் போது உயர் அதிகாரிகளுக்குக் கடிதம் எழுதி அனுப்பி இரண்டு தடவை தமது வைரமாளிகைக் கடைக்குச் சென்று குளித்து உடுப்பு மாற்றிக் கொண்டு வருவதில் வெற்றி பெற்று விட்டார். இது போன்று சலுகைகளைப் பெறுவதற்குப் பணத்தைச் செலவிட முடியுமென்பது அவரது நம்பிக்கை! கோட்டைச் சிறையில் அவருக்குச் சலுகைகள் சில கிடைத்தன. ராணுவத்தினர் சிலர் இவரது செலவில் மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். முருகமூர்த்தி வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர். ஒரு கோடிஸ்வரர் என்று சொல்ல வேண்டும். இப்படியான சிறை வாழ்வைக் கனவுகூடக் கண்டிருக்கமாட்டார். பணக்காரராக இருப்பதால் ஏற்பட்ட நிலை இது. இயக்கங்களினாலும் அவருக்கு நிம்மதியில்லை.

கோட்டை இராணுவச் சிறைக்குள் சேர்க்கப்பட்ட மறுநாள் காலை கிணற்றடியில் கால், முகம் கழுவிக்கொண்டு நாங்கள் மூவரும் மீண்டும் எமது அறைக்குள் கொண்டு வரப்பட்டோம். காலை உணவு பூரி கொண்டு வரப்பட்டது. ஆளுக்கு இரண்டு பூரி. பூரியைக் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு சாப்பிடும் தட்டுக்களில் தேநீரைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். காலைச் சாப்பாடு முடிந்ததும் அறைக்கதவு பூட்டப்பட்டுவிடும்.

முதல்நாள் இரவு இளைஞர்கள் வெளியே இருந்து கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டனர். மறுநாள் காலையிலும் நண்பகலிலும் மற்றும் சிலர் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

“ஐயா! ஐயா! அடிக்காதேங்கோ ஐயா” என்ற சத்தம் கேட்கும். அறைக்குள்ளிருந்து எட்டிப்பார்த்தால் கண்கள் கட்டப்பட்டுக் கைகளும் பின்னால் கட்டப்பட்ட நிலையில் ராணுவச் சிப்பாய்கள் அடித்து அடித்துக் கலைத்துக் கொண்டு வருவார்கள். பின்னர் கீழே இருக்கச் சொல்லுவார்கள். அவர்களின் பெயர், இருப்பிடம் பற்றிக் கேட்பார்கள்.

இந்தச் சமயத்தில் அங்கு நிற்கும் சிப்பாய்கள் அவர்களின் முதுகிலும் தலையிலும் அடிப்பார்கள். இதன் பின்னர் கண்களைக் கட்டியிருக்கும் துணி கழற்றப்படும். கைகளைக் கட்டியிருக்கும்

கயிறும் அவிழ்க்கப்படும். சில சமயங்களில் இந்தக் கட்டுகள் கழற்றப்படாமல் சிறைக் கூண்டுக்குள் தள்ளப்படுவார்கள். பல மணிநேரம் கழித்தே இவை அவிழ்க்கப்படுவதுமுண்டு. இருவருக்கிடையில் தகராறு ஏற்படும்போது “உன்னை ஒன்பது கம்பி எண்ண வைப்பேன்” என்று சூளுரைப்பதுண்டு. கோட்டைச்சிறைக்குள் நான் அடைக்கப்பட்ட சிறையின் இலக்கம் பதின்மூன்று. அந்தக் கதவின் கம்பிகளை எண்ணிப் பார்த்தேன். ஐந்து கம்பிகள்தான் இருந்தன. முதல்நாள் மூவராக இருந்த எங்கள் எண்ணிக்கை மறுநாள் பகலில் ஐந்தாக அதிகரித்தது. பன்னிரண்டாம் அறைக்குள்ளிருந்த இருவரும் எங்கள் கூட்டுக்குள் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டனர். பன்னிரண்டாம் பதிமூன்றாம் அறைகளில் கைதிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது.

பதினான்காம் இலக்க அறையில் வைரமாளிகை முருகமூர்த்தி மட்டுமே இருந்தார். மேலும் மேலும் கைதிகளின் தொகை அதிகரித்ததால் மூன்றாம் நாள் மாலை கிணற்றிடிப் பக்கமாக உள்ள சிறைப்பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டோம். இந்தப் பகுதியில் பத்து அறைகள் உள்ளன. கடும் குற்றவாளிகள் இந்த அறைகளில் முன்னர் சிறை வைக்கப்படுவதுண்டு. ஒவ்வொரு அறைக்குள்ளும் மலம் கழிப்பதற்கு வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது. கதவின் கீழ்ப் பகுதியில் சாப்பாடு தண்ணீர் கொடுப்பதற்கென துவாரம் இடப்பட்டிருந்தது. கடும் குற்றவாளிகளைக் காலையில் திறந்து விடுவார்களாம். மலம் கழித்த பாத்திரத்தை அவர்களே துப்புரவு செய்து, குளித்து முடிந்ததும் மீண்டும் கூட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டால் மறுநாள் காலையில் தான் கூடு திறக்கப்படுமாம்.

நாங்களும் இப்போது கடும் குற்றவாளிகளின் நிலையில்தான் துப்பாக்கி ஏந்திய சிப்பாய்கள் எப்போதும் எங்களைக் காவல் காத்து நிற்க... கூட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்தோம். மலஜலம் கழிக்கும் வசதி எங்களுக்கு இல்லை. இரவில் மலஜலம் கழிக்க அவஸ்தைப் பட்டாலும் கதவு திறக்கப்படமாட்டாது.

7

பகலும் இரவுமாக இளைஞர்கள் பலரும் சந்தேகத்தின் பேரில் கொண்டு வந்து குவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வந்தவர்களில் பலரும் முதுகு, கைகள், கால்களில் காயமடைந்திருந்தனர்.

எட்டடி அகலம், பத்தடி நீளமுள்ள ஒவ்வொரு சிறைக் கூட்டுக்குள்ளே பத்து முதல் இருபது பேர்வரை அடைக்கப்பட்டனர். நான் அடைத்து வைக்கப்பட்ட கூட்டுக்குள்ளும் கைதிகளின் எண்ணிக்கை பதினேழாக அதிகரித்துவிட்டது. வாசல் கதவருகே நான் படுக்க இடம் தேடிக் கொண்டேன். இரவில் கால் நீட்டவும் முடியாமல் எனது கால்பாகத்திலும் இருவரது தலைகள் தட்டுப் பட்டன. வெளிச்சம் கிடையாது. கைதிகள் கூட்டுக்குள் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்களா? என்பதைச் சரிபார்ப்பதற்காக எங்கள் பகுதிக்குப் பொறுப்பான மூன்று பட்டிகள் அணிந்த சார்ஜண்ட், சிப்பாயின் உதவியுடன் அடிக்கடி வந்து டார்ச்லைட் அடித்து எண்ணிப் பார்த்துச் செல்வர். இரவில் திரும்பிப் படுக்க முடியாமலும் கைதிகள் அவதிப்படுவதும் ஆளுக்கு ஆள் வாய்ச்சண்டை போடுவதுமுண்டு.

நான் சிறைக்குள் அடைக்கப்பட்ட நான்காம் நாள்- அதாவது நம்பர் 28ஆம் தேதி காலையிலிருந்து வயிற்றுவலி ஏற்பட்டது. வயிற்றோட்டம் ஆரம்பம். அன்று பிற்பகலுக்குள் ஏழுமட்டுத் தடவை மலஜல கூடத்துக்குள் செல்ல நேர்ந்தது. ஒவ்வொரு தடவையும் சிப்பாயைக் கூப்பிட்டு அனுமதி கேட்டுக் கதவு திறந்த பின்னரே மலஜலகூடம் செல்ல முடியும்.

வயிற்றோட்டம் வரவர அதிகரித்துச் சென்றபோது ரத்தம் கழிந்ததை நான் கவனித்தேன்.

கைதிகளுக்குப் பொறுப்பான சார்ஜண்டிடம் அன்று நண்பகலில் எனக்கு வயிற்றோட்டம் ஏற்பட்டிருப்பதைச்

சொன்னேன். மாலையிலும் சார்ஜண்டிடமும் மற்றும் எங்களைக் காவல் புரியும் இரு சிப்பாய்களிடமும் சொன்னேன். டாக்டரிடம் சொல்லியிருப்பதாகவும் அவர் வருவாரென்றும் சொன்னார்கள். இரவு எட்டு மணியிருக்கும் சார்ஜண்ட் வந்து என்னைக் கூப்பிட்டார். அன்று சனிக்கிழமை ஆட்டிறைச்சிக் கறி இரவுச் சாப்பாட்டுக்குத் தயார் செய்வதாக ஒரு செய்தி. வழமையாக மாலையிலேயே வந்து சேரும். உணவு அன்று சற்றுத் தாமதமாயிற்று. டாக்டர் வந்திருப்பதாக சார்ஜண்ட் தெரிவித்ததும் எங்கள் சிறைக்கதவு திறக்கப்பட்டது. நான் வெளியே வந்தேன். ராணுவச் சீருடையில் ஒரு தடித்த மனிதர் சார்ஜண்டுடன் நின்றார். இவர்தான் டாக்டர் என்று சார்ஜண்ட் அறிமுகப்படுத்தினார்.

என்ன வியாதியென்று கேட்டார். விளக்கமாகச் சொன்னேன். நான்கு ஐந்து விதமான மருந்துகள் தந்தார். ஆறு மணி நேரத்துக்கு ஒரு தடவையும் வயிற்று நோவுக்கும் என நிறைய வில்லைகளைத் தந்தார். எல்லோரையும் போலவே என்னைப் பார்த்து, “எல்.ரீ.ஈ.யா?” என்று கேட்டார். நான் பத்திரிகையாளன் என்ற பதிலளித்தேன்.

சார்ஜண்டிடமும் டாக்டரிடமும் குப்பென்று சாராய நெடி வீசியது. எனக்கு ஒருபுறம் வயிற்றெரிச்சல். சப்பாத்தியோ, சோறோ ஏதெண்டாலும் சாப்பிட வேண்டுமென்றும் வெறும் வயிறாக இருக்கக் கூடாதென்றும் டாக்டர் சொன்னார். அன்று பகல் முழுக்க நான் பட்ட அவஸ்தையினால் அன்றிரவும் தொல்லையிருக்கக் கூடாதென்று கருதி உணவு எதையும் உட்கொள்ளவில்லை. பொதுவாக என்னிடம் அதிகமாகப் பேச்சு வைத்துக்கொள்ளாத அந்த சார்ஜண்ட் அன்றிரவு எனக்கு விசேடமாகத் தேநீர் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார். எப்படியோ தேநீர் கேத்தல் வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். எனக்குக் கிடைத்தது வெறும் தேயிலை மண்டி!

பருப்பையும் தண்ணீரையும் கடந்த நான்கு நாட்களாக உண்டு வெறுத்த எனது சக கைதிகள் அன்றிரவு ஆட்டிறைச்சிக் கறியை ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டு இப்படியும் இவங்களுக்கு இறைச்சிக் கறி சமைக்கத் தெரியுமோ? என்று சர்டிபிகேட் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோட்டைச்சிறைச்சாலையில் இந்திய இராணுவத்தின் உணவு வசதிகளுக்கும் கைதிகளின் உணவுக்கும் பாதுகாப்புக்கும் நான் மேலே குறிப்பிட்ட சார்ஜண்ட்தான் பொறுப்பு. இவருக்கு உதவியாக ஒரு கோர்ப்பரல் இருக்கிறார். இந்த சார்ஜண்டின் பெயர் தெரியவில்லை.

இவரைச் சிலர் ராம்பால் என்று அழைப்பதைக் கேட்டிருக்கிறேன். இந்த கேர்ப்பரலின் பெயர் தெரியாது. இந்திய அமைதிப்படையினால் முதன்முதலாக ஓக்டோபர் பத்தாம் திகதி அதிகாலை கைது செய்யப்பட்டு கோட்டைச் சிறைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட 'ஈழமுரசு' உதவி ஆசிரியர் அம்மான் சர்வேந்திராவும் மற்றும் பதினொரு ஊழியர்களும் இவரை 'சூத்பா' என்று பெயர் சூட்டி அழைத்த விடயம் காங்கேசன் துறை முகாமில் அவர்களைச் சந்தித்த பின்னர்தான் தெரிந்து கொண்டேன். கோர்ப்பரல் சூத்பா ஒரு டெல்லிக்காரர். மிக நல்ல மனிதர். புதிதாகக் கைது செய்து கொண்டு வருபவர்களை மற்ற சிப்பாய்கள் வரவேற்பு அடி, உதை கொடுப்பார்கள். சூத்பாவும் நீ எல்.ரீ.ரீ.ஈ.யா? என்று கேட்டு முகத்தை விறைப்பாக வைத்துக் கொண்டு கையை ஓங்கும் போது பயமாக இருக்கும். ஆனால் உடனேயே சிரித்துக் கொண்டே முதுகைத் தடவிவிட்டுச் செல்வார். இவருக்கு என்மீது மிகுந்த அனுதாபம்.

ஏன் என்று எனக்கே தெரியாது. மாலையில் சிறிது நேரம் என்னை வெளியே காற்றுவாங்குவதற்கு அனுமதிப்பார். அவர் அங்கு நிற்கும்போது எனக்குக் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்துவார்.

சார்ஜண்ட் ராம்பால் சனிக்கிழமை மது போதையிலிருந்த போது இரண்டாம் நம்பர் சிறைக்கூண்டிலிருந்த இளைஞர்களிடம் சென்று ஒவ்வொருவராக "நீ எல்.ரீ.ரீ.ஈ.யா?" என்று கேட்டு மிரட்டினார். சிலருக்குக் கையில் அடியும் போட்டார். எங்கள் அறைக்குள்ளும் வந்து இவ்விதம் விசாரணை நடத்திவிட்டுச் சென்றார்.

மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் சார்ஜண்டுக்கு நல்ல வெறி. கையில் ஒரு அலுமினியக் கோலுடன் இரண்டாம் நம்பர் சிறைக்கூண்டுக்குள் நுழைந்தவர் ஒவ்வொருவராக விசாரித்தார். இல்லை என்றவர்களிடம் ஹெல்ப்பர்? (விடுதலைப் புலிகளுக்கு உதவியவர்) என்று கேட்டார். ஒப்புக் கொண்டவர்களை ஒரு பிரிவாகவும் இல்லை என்றவர்களை மற்றொரு பிரிவாகவும் நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் அதேபோல் விசாரித்து வருவார். ஆம் என்றாலும் இல்லை என்றாலும் அலுமினியக் கோலினால் அடி நடக்கும். இந்த அடி நடக்கும்போது மூன்றாம் நம்பர் அறைக்குள் அன்று நாங்கள் ஐவர் இருந்தோம். வியாபாரி செல்வரத்தினம், சாரதி விநாசித்தம்பி, கார்பென்டர் பாலச்சந்திரன், அவரது மருமகன் குணபாலசிங்கம் என்ற பையன், மற்றது நான்,

“எல்லோரும் பேசாமல் நித்திரை போல் கண்களை உட்கொண்டு படுத்திருங்கள் அவன் வந்து என்ன கேட்டாலும் பதில் பேசாதீர்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு நானும் படுத்துக் கொண்டேன். சார்ஜண்ட் எங்கள் அறை வாசலில் வந்து நின்று ரோர்ச்லைட் அடித்துப் பார்த்து ஏக், தோ, தீன், சார், பாஞ்ச் என்று எல்லோரையும் எண்ணினார். விடுதலைப்புலியா? என்று வழக்கம்போல கூப்பிட்டுப் பார்த்தார். பதில் எதுவும் கிடைக்காததால் பேசாமல் போய்விட்டார். தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று எல்லோரும் பெருமூச்சு விட்டோம்.

சிறிது நேரம் கழித்து மீண்டும் இரண்டாம் நம்பர் அறைக்குள் வந்தார். கம்பீர் என்ற காவல் புரியும் சிப்பாயை அழைத்து கதவைத் திறக்கும்படி சொன்னார். கதவு திறக்கப்பட்டதும் ஆல்ஸ்டாண்ட் அப் என்று உத்தரவு போட்டார். மீண்டும் இதே கேள்வி ஒவ்வொரு வரிடமும் கேட்கப்பட்டது. மீண்டும் எல்லோருக்கும் அலுமினியக் கோலினால் அடிவிழும் சத்தம் கேட்டது.

இந்தச் சமயம் கோப்பரல் சூத்பா வந்து இந்தியில் ஏதோ புத்திமதி சொல்லி சார்ஜண்டை அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். சிறிது நேரத்தில் சார்ஜண்ட் யாருடனோ அலட்டிக் கொண்டு உணவு அருந்துவது தெரிந்தது. பின்னர் அவரின் குறட்டை ஒலியும் கேட்டது. நிம்மதியாக அன்றிரவு எங்களுக்குக் கழிந்தது.

மறுநாள் மாலை சார்ஜண்டுக்கு நல்ல வெறி. பொழுது பட்டதும் எங்கள் எல்லோருக்கும் வராந்தாவில் வைத்து உணவு கொடுத்து அறைக்குள் விட்டு அடைக்கப்பட்ட சிறிது நேரத்தில் மேலும்

சில புதிய கைதிகள் கொண்டு வரப்பட்டதால் இரண்டாம் நம்பர் அறைக்குள் இருந்த பலரும் எங்கள் அறைக்குள் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டனர். முதல் நாள் இரண்டாம் நம்பர் அறையில் அடிவாங்கியவர்களும் எங்களுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். இதற்கிடையில் அன்று காலையில் என்னை முதலில் 13ஆம் நம்பர் கூண்டுக்குள் வரவேற்ற புகையிலை வியாபாரி செல்வரத்தினம், சாரதி, விநாசித்தம்பி ஆகியோர் பலாலிக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டிருந்தனர்.

மூன்றாம் நம்பர் சிறைக்கூண்டு இப்போது நிறைந்திருக்கிறது. சார்ஜண்ட் வந்தார். சார்ஜண்டுக்கு ஆங்கிலம் அதிகம் வராது. சில வார்த்தைகள் ஆங்கிலத்தில் சொல்வார். மீதி எல்லாம் இந்நிதான். இவற்றைச் சேர்த்துத் தொகுத்து ஊகித்து விஷயத்தை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இந்த சார்ஜண்ட் மட்டுமல்ல. இந்திய இராணுவத்திலுள்ள உயர் அதிகாரிகளைத் தவிர மற்றைய அதிகாரிகள் எல்லோர் நிலையும் இப்படித்தான். சாதாரண சிப்பாய்கள் இந்நி மட்டுமே...இவர்களுடன் நயன பாஷையில் தான் பழகிக் கொள்ளலாம்.

'ப்ராப்ளம்' என்று அறைக்குள் அலுமினியக் கோலுடன் புகுந்த சார்ஜண்ட் எல்லோரையும் வழக்கம்போல் விசாரித்து அலுமினியக் கோலினால் அடிக்கத் தொடங்கினார்.

கார்ப்பெண்டர் பாலச்சந்திரனின் காது மேல்புறம் வெடித்து ஷெர்ட்டின் மீது ரத்தம் வழிந்தது. இதே கேள்வியை அவரது உதவியாளரும் மருமகனுமாகிய குணபாலசிங்கத்திடமும் கேட்டபோது அவரும் “நோ. சார்” என்று பதிலளிக்க அவருக்கும் கூடுதலாக அடிவிழுந்தது. கையில் ரத்தக்காயம். இப்படி எல்லோருக்கும் அடிசரமாரியாக விழுந்தது.

என்னைப் பார்த்து “யூ” என்றார் சார்ஜண்ட். வழமைபோல் “ஜேர்னலிஸ்ட்” என்றேன். ஒரு மூலையில் இருக்கும்படி சொன்னார். மற்றுமிரு இளைஞர்களை விசாரித்தார். நோ சார்... நான் ரெலோ என்று சொன்னபோதும் அடி குறையவில்லை. இதற்கிடையில் சார்ஜண்டின் தாக்குதல் பற்றிய தகவல் முர்ளி என்ற ‘பார்பர்’ சிப்பாய் மூலம் கோர்ப்பரல் குத்பாவுக்குச் சென்றது. குத்பா வந்து தடுத்தார். ஆனாலும் “நீ யார்?” என்று மிரட்டினார் சார்ஜண்ட். அவருக்கு உயர் அதிகாரியான சார்ஜண்ட்டை நட்பு ரீதியாக சமாளித்து கோர்ப்பரல் கூட்டிச் சென்றார். சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது. மீண்டும் இரண்டாம் இலக்கக் கூண்டுக்குள் நுழைந்த சார்ஜண்ட் அங்கும் அதே கேள்வியைக் கேட்டுத் தாக்கினார். அலுமினியக் கோல் உடைந்த சத்தம் கேட்டது. மீண்டும் கோர்ப்பரல் வந்து கூட்டிச் சென்றார்.

கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்து ராணுவத்தின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகாத பாலச்சந்திரனும், குணபாலசிங்கமும் சிறைக்குள் சார்ஜண்டினால் தாக்கப்பட்டு ரத்தக் காயம் அடைந்தனர். அவர்களைப் போய் உடுப்புகளைத் தோய்ந்துக் குளிக்கும்படி உத்தர விட்டார் சார்ஜண்ட். ரத்தக் கறையைக் கழுவவுதற்காக இந்த ஏற்பாடு.

சார்ஜண்டின் முதல் நாள் தாக்குதல் வேட்டை ராணுவத்தின் மத்தியில் பரவிவிட்டது. ராணுவ அதிகாரிகள் இப்பக்கம் வராமல் டூவேயுள்ள கதவையும் பூட்டிவிட்டார்.

உயர் அதிகாரி ஒருவர் வந்து பார்த்துச் சென்றார். மற்றொரு அதிகாரி வந்ததும் நானும் மற்றையோரும் நடந்ததைச் சொன்னோம். தான் உடனே நடவடிக்கை எடுப்பதாகக் கூறிச் சென்றார். அன்று டிசம்பர் முதல் தேதி தொடக்கம் வேறு இடத்துக்கு மாற்றம் செய்யப் பட்டிருந்த கோர்ப்பரல் குத்பாவின் மாற்றம் ரத்து செய்யப்பட்டது. சார்ஜண்டுக்கும் சிறு தண்டனை விதிக்கப்பட்டதாகக் கேள்வி...

எப்படியோ அன்றிலிருந்து சார்ஜண்ட் அலுமினியக் கோலுடன் சிறைக் கூண்டுக்குள் நுழைந்து அடிதடி விசாரணை செய்வது நின்றுருந்தது.

சார்ஜண்ட் ராம்பாலின் அடிதடி விசாரணைகளிலிருந்தும் அவர் பேச்சுகளிலிருந்தும் நான் புரிந்து கொண்டது மதராசித் தமிழனும் பிரபாகரனின் யாழ்ப்பாணத் தமிழனும் சேர்ந்து இந்திய ராணுவத்தைத் தாக்குகிறார்கள். எஸ்.ரீ.ரீ.ஈ. இல்லை என்று சொல்பவர்கள் எல்லாருமே பொய் சொல்கிறார்கள். எல்லோருமே எஸ்.ரீ.ரீ.ஈ.தான் என்பது அவரது முடிந்த முடிவு.

இந்த சார்ஜண்ட் மட்டுமல்ல; இந்திய இராணுவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவருமே யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இளைஞர் அனைவரையும் விடுதலைப்புலிகள் என்றே கருதுகிறார்கள். சிங்கள ராணுவம் எப்படி “கொட்டியா” (புலிகள்) என்று கருதி நடவடிக்கை எடுத்ததோ, அதே முறையில் இந்திய இராணுவத்தினரும் தமிழர்களைப் பிரபாகரனின் ஆதரவாளர்கள் என்றே கருதினார்கள். சிங்கள இராணுவம் எடுத்த அதே நடவடிக்கையையே இந்திய இராணுவமும் எடுத்தது. அமைதிப்படை ஆக்கிரமிப்புப் படையாக மாறியதற்கும் தமிழ் மக்கள் அமைதிப்படை மீது நம்பிக்கை இழப்பதற்கும் இதுவே முதற்காரணம்.

கோட்டை ராணுவ முகாம் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் கைது செய்யப்பட்ட இடங்களில் இந்திய இராணுவத்தினரால் பெரும் கொடுமைக்கும் தாக்குதலுக்கும் உள்ளானவர்களாக இருந்தனர். காயங்களுடனேயே வந்து சேர்ந்தனர். காயங்களுக்கு மருந்து கட்டியவுடன் கோட்டைச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

ஊரடங்கு நேரத்தில் பாஸ் எடுக்காமல் வெளியே சென்றவர்கள் போன்று அற்பக் காரணங்களுக்காக கைது செய்யப்பட்டவர்களும் எவ்வித விசாரணையுமில்லாமல் சிறைக்குள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஏன் கொண்டு வரப்பட்டார்கள்? எதற்காக அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்? எப்போது விசாரணை செய்யப் படுவார்கள்? எப்போதாவது விடுதலை செய்யப் படுவார்களா? இந்தக் கேள்விக்கு யாருமே விடை சொல்ல முடியாது. எவருக்குமே விடை தெரியாது!

சிறைக்குள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த எல்லோருமே எஸ்.ரீ.ரீ.ஈ. என்பது இந்திய இராணுவத்தினரின் தீர்மானம். இதனால் வராந்தாவில் செல்லும் இராணுவத்தினர் ஒவ்வொருவரும் கூண்டுக்குள் எட்டிப் பார்த்துக் கைதிகளைக் கிண்டல் செய்வது, கையில் தடியிருந்தால் அதனால் குத்திவிட்டுச் செல்வதும் வழமையான நிகழ்ச்சி. கோட்டைக்குள் ஒரு பகுதியில் ஸ்ரீ லங்கா

ராணுவம் இருக்கிறது. இந்த இராணுவத்தைச் சேர்ந்த ஓர் அதிகாரியை இந்திய இராணுவ அதிகாரி ஒரு நாள் மாலை எங்கள் சிறைக்குள் கூட்டி வந்தார். இருளான நேரம்... கதவின் கம்பிகளுக்கிடையே பார்த்த அந்த சிங்கள இராணுவ அதிகாரி யாராவது பெரிய புலி அகப்பட்டிருக்கிறதா? என்று கேட்டார். இல்லை என்று பதிலளித்த இந்திய இராணுவ அதிகாரி.”

“இவர்கள்தான் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்” என்று சொன்னார். இவர்களைக் கைது செய்வது மட்டுமல்ல கொல்ல வேண்டும் என்று சிங்கள இராணுவ அதிகாரி சொல்லிச் சென்றார்.

கோட்டைச் சிறைக்குள் கொண்டு வந்து அடைக்கப் பட்டவர்கள் பற்றிய தகவல் உறவினருக்குத் தெரிவிக்கப் படுவதில்லை. எவரும் வந்து பார்ப்பதற்கும் அனுமதி வழங்கப்படுவதில்லை. யாராவது வந்து விசாரித்தாலும் அப்படி எவரும் இங்கு இல்லை என்ற பதிலே கிடைக்கும்.

நவம்பர் இருபத்தைந்தாம் திகதி பதின்மூன்றாம் நம்பர் சிறையில் மூவராக இருந்த நாங்கள் 26ஆம் திகதி ஐவராகி, பின்னர் எழுவராகி மறுநாள் கடும் குற்றவாளிகளை அடைத்து வைக்கும் சிறைவரிசையில் மூன்றாம் இலக்க அறையில் அடைக்கப்பட்டோம். சில சமயம் ஐவராகவும் சில சமயம் பதினேழு பதினெட்டுப் பேராகவும் அடைத்து வைக்கப்பட்டோம். கைதிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கையில் பழைய பகுதியில் பதினான்காம் இலக்க அறையில் தனியாகவே வைரமாளிகை முருகமூர்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் எமது பகுதிக்கும் வந்து தாராளமாக நடமாடித் திரிய அனுமதியுண்டு. நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட சார்ஜண்ட் ராம்பால் “மூர்த்தி” என்று அன்புடன் அழைத்து அவரை வராந்தாவில் உட்காரச் சொல்லுவார். பத்துத் தினங்களுக்குள் இரண்டு தடவை கன்னாதிட்டியில் உள்ள தமது வைரமாளிகை கடைக்குச் சென்று சில மணிநேரம் தங்கியிருந்து குளித்து, முழுகி மற்றும் அலுவல்களைக் கவனித்து வருவதற்கு முருகமூர்த்திக்கு சலுகை வழங்கப் பட்டதென்றால் அது சுமமாகிடைத்த சலுகையாக இருக்க முடியாது. கால் மைல் தூரத்துக்குள் தான் எனது வீடு இருக்கிறது. நானும் வீட்டுக்குச் சென்று குளித்து உடைகள் மாற்றி வருவதற்கு ஒரு மணிநேரம் அவகாசம் கேட்டேன். கிடைக்கவில்லை.

பின்னர் காங்கேசன் துறை முகாமிலும் என்னுடன் தங்க வேண்டிய நிலை முருகமூர்த்திக்கு ஏற்பட்டபோது மற்றவர்கள் முன்னிலையில் கேட்டேன். சாராயப் போத்தல் வாங்கிக் கொடுத்தது

உண்மையென்றும் அது சமையல்கார சிப்பாய்க்குத்தான் வாங்கிக் கொடுத்ததாகவும் முருகமூர்த்தி சொன்னார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இந்திய அமைதிகாக்கும் படை ஈழமுரசு அச்சுயந்திரத்துக்கும் அச்சகப் பகுதிக்கும் குண்டுவைத்துத் தகர்த்தது ஓக்டோபர் பத்தாம் தேதி அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு. அங்கு இரவில் கடமையாற்றி விட்டுத் துயின்று கொண்டிருந்த அம்மான் சர்வேந்திராவும் மற்றும் அச்சகப் பகுதி ஊழியர், பத்திரிகை மடிக்கும் பையன்கள், விநியோகப் பகுதிப் பொறுப்பாளர் உட்படப் பன்னிரண்டு பேரைக் கைது செய்து கோட்டைக்குக் கொண்டு சென்றிருந்தது.

இந்திய இராணுவத்தினரால் கொண்டு செல்லப்பட்ட ஈழமுரசு ஊழியர்கள் தாக்கப்படவில்லையானாலும் முதல் இரண்டு மூன்று நாட்கள் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது என்பது பின்னர் காங்கேசன்துறை முகாமில் அவர்களுடன் நானும் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தபோது அறிந்து கொண்டேன்.

ஈழமுரசு பத்திரிகையையும் முரசொலி பத்திரிகையையும் குண்டு வைத்துத் தகர்த்துத்தான் வெளிவராமல் தடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்த இந்திய ஜனநாயகம் உலகத்துக்கு ஒரு புதுமை!

9

கைது செய்யப்பட்ட ஈழமுரசு ஊழியரின் சிறை அனுபவம் பற்றிச் சொல்வதற்குமுன், கோட்டையில் இந்திய இராணுவத் தினரால் கைது செய்யப்பட்டு சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த கைதிகள் சிலரைப் பற்றிச் சொல்வது அவசியம்.

தயாபரன் என்னும் பதினெட்டு வயது இளைஞர் உடலெல்லாம் காயங்களுடன் சாரம்கூட ஒழுங்காக அணிந்து கொள்ள முடியாத நிலையிலிருந்தார்.

கல்வியங்காடு மூன்றாம் கட்டையடியைச் சேர்ந்தவர் என்று சொன்னார்.

'ரெலோ' (டெலோ)க்காரருக்குச் சாப்பாட்டு பார்சல் கொடுத்து உதவி செய்ததாக முதலில் விடுதலைப்புலிகளினால் கூட்டிச் செல்லப்பட்டு தாக்கப்பட்டாராம்.

பின்னர் விடுதலைப் புலிகளுக்கு உதவி செய்ததாக ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தினால் தடுத்து வைக்கப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டாராம். இப்போது இந்திய இராணுவத்திடம் சிக்கி இப்படி உடலெல்லாம் காயமடைந்தாராம்.

யாழ்ப்பாணம் அரசடியைச் சேர்ந்த ஜீவன் என்னும் ஜீவரத்தினம் என்ற இளைஞர் தனது கால்கள் கட்டப்பட்டு, கைகளும் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டு, கண்கள் துணியால் மூடிக் கட்டப்பட்ட நிலையில் முத்திரைச் சந்தையில் உள்ள இந்திய இராணுவ முகாமில் கண்மூடித்தனமாகத் தாக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியையும், கொய்யாத் தோட்டம் பிரான்சிஸ் டயஸ், சேவியர் என்ற இளைஞர் தாமும் தம்முடன் கைது செய்யப்பட்ட பல இளைஞர்களும் யாழ் புகையிரத நிலைய இராணுவ முகாமிலும் மற்றும் சில இராணுவ

முகாம்களிலும் கை, கால்கள், கண்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் தொடர்ந்து சில தினங்களாகத் தாக்கப்பட்ட கதைகளையும் சொன்னார்கள்.

ஓர் இளைஞரின் ஆண்குறி கத்தியால் கீறப்பட்ட நிலையில் கோட்டை இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதாகவும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

திநீஸ்டாரைச் சேர்ந்தவர்களும் ரெலோ இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் தங்களைக் காட்டிக் கொடுத்ததுடன், இந்திய இராணுவத்தின் கண் முன்பாகவே தங்களை மிருகத்தனமாகத் தாக்கியதாகவும் பாதிக்கப்பட்டுக் காயங்களுடன் வந்து சேர்ந்த இளைஞர்கள் சிலர் தெரிவித்தனர்.

கழுத்தளவுக்கு மண்ணில் சிலரைப் புதைத்து வைத்துச் சித்திரவதை செய்ததாகவும், மண்ணிலிருந்து அவர்கள்பின்னர் வெளியே எடுக்கப்பட்டதும் நடக்க முடியாத நிலையில் இருந்ததாகவும் பலர் தெரிவித்தனர். பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் கைது செய்யப்பட்டுச் சித்திரவதைகளின் பின் கோட்டைச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் எல்லோருமே அங்கிருந்த சிப்பாய்களின் கண்களுக்கு எல்.ரீ.ரீ.ஈ. எனப்படும் விடுதலைப் புலிகளாகவே காணப்பட்டனர். ஆனால் அங்கு கொண்டு வரப்பட்டவர்களில் பொரும்பாலோனோர் புலிகள் இயக்கத்துடன் தொடர்பில்லாதவர்கள். உணவு சமைத்துக் கொடுத்தவர்கள், துண்டுப்பிரகரம் வைத்திருந்தவர்கள், கண்ணி வெடிகள் கண்டுபிடித்த பகுதிகளில் நின்றவர்கள் என்று பலரும் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தனர். கோடு போட்ட ஷர்ட் அணிந்திருந்தவர்களும் கைது செய்யப்பட்டிருந்தனர். ரெலோ, புளட், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கங்களைச் சேர்ந்த ஆதரவாளர்களும் உதவியாளர்களும் இந்த இயக்கங்களுடன் முன்பு ஈடுபாடு கொண்டிருந்து பின்னர் ஒதுங்கிக் கொண்டவர்களும் கூடக் கைது செய்யப்பட்டு சிறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டிருந்தனர். ரெலோ, புளட் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று அவர்கள் சொன்ன போதிலும் இந்திய இராணுவத்தினர் நம்பத் தயாராக இல்லை.

‘புலிகள் புள்ளிகளை மறைக்கப் பார்க்கின்றனர்’ என்பது அவர்கள் கருத்து. காயங்களுடன் வந்தவர்கள் பலரும் தங்களை ரெலோ (டெலோ), புளட் (புளாட்), ஈ.என்.டி.எல்.எஃப், இ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் ஆட்கள் தான் காட்டிக் கொடுத்தார்கள் என்றும் தங்களைக் கண்மூடித்தனமாகத் தாக்கினார்கள் என்றும்

சிறைச்சாலைக்குள் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள். இதில் வேதனைக்குரியது என்னவென்றால் முன்பு ஸ்ரீலங்கா அரசின் சிங்கள இராணுவத்தினால் கைது செய்யப்பட்டுப் பல்வேறு சித்திரவதைகளுக்கும் ஆளாகிப் 'பூசா' தடுப்பு முகாமில் சிறை அனுபவித்தவர்கள் சிலரும் இப்போது இந்திய இராணுவத்தின் கையில் சிக்கி அவஸ்தைக்குள்ளாகிச் சிறைக்குள் தள்ளப் பட்டிருப்பதுதான்.

ஸ்ரீலங்காவின் சிங்களப் பேரினவாத அரசின் அடக்கு முறைகளிலிருந்து தமிழ் மக்களைப் பாதுகாக்கவும், தமிழ் மக்களுக்கு விடுதலை பெற்றுக் கொடுக்கவும் ஆயுதம் ஏந்திய தமிழ் இளைஞர்கள் பல்வேறு இயக்கங்களாகப் பிரிந்து தங்களுக்குள் மோதித் தங்களைத் தாங்களே அழித்துக் கொண்டு பகைமையைப் பரம்பரை பரம்பரையாக வளர்த்துக் கொள்ள வழிவகுத்தும் வருகின்றனர்.

விடுதலைப்புலிகள் ஆயுதங்களை ஒப்படைத்து ஜெயவர்த்தனாவும் ராஜீவ் காந்தியும் இலங்கைத் தமிழருக்காகச் செய்து கொண்ட இலங்கை- இந்திய ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கூறும் இந்திய அரசு- விடுதலைப்புலிகளிடமிருந்து ஆயுதங்களைப் பறிக்கவும் விடுதலைப்புலிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவும் அமைதி காக்கும் படை என்று இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்ட இந்திய இராணுவத்திற்கு உத்தரவிடப் பட்டிருக்கிறது. பெருமளவில் இங்கு கொண்டு வந்து குவிக்கப் பட்டிருக்கும் இந்திய இராணுவம் விடுதலைப் புலிகளினால் ஒழிக்கப்பட்ட அல்லது செயலிழக்கச் செய்யப்பட்ட ரெலோ, புளட், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போன்ற இயக்கங்களையும் தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்டு புலிகள் ஒழிப்பு என்ற பெயரில் ஜே.ஆரின் ஸ்ரீலங்கா சிங்கள இராணுவம் செய்த அதே தமிழின அழிப்பை மேலும் திறமையாகச் செய்து வருகின்றது.

முகமூடிகள் மூலம் தலையாட்டிப் பிடிப்பட்டுப் பின்னர் இந்திய ராணுவத்தினால் சித்திரவதைக்குள்ளாகிக் காயங்களுடன் உயிர் தப்பிச் சிறைக்கு வந்த பலரும், மீண்டும் தாம் விடுதலை பெற்றால் தங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்கள் பழிவாங்கப் போவதாகச் சபதம் செய்து கொண்டதையும் நான் சிறையில் அறிந்து கொண்டேன். இந்திய இராணுவமும் தனது செயல்கள் மூலம் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகத் தங்களை அழித்துக் கொள்வதற்கே வழி வகுத்திருக்கிறது. தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கு வழிவகுக்கவில்லை.

எனது மூன்றாம் நம்பர் சிறைக் கூண்டுக்குள் ஆனைக் கோட்டையைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணானந்தசிவம் என்பவரும் ஒருவர். இவர் முன்பு ஸ்ரீலங்கா சிங்கள இராணுவத்தினால் கைது செய்யப்பட்டுச் சித்திரவதைகளை அனுபவித்தவர். 'பூசா' முகாமில் ஒன்பது மாதங்கள் சிறைவாசம் அனுபவித்தவர். இப்போ இந்திய ராணுவத்திலும் சித்திரவதையை அனுபவித்துச் சிறைக்கு வந்தவர்.

என்னைச் சிறைக்குக் கொண்டு வந்து தள்ளி நான்கைந்து நாட்களாகியும் எதுவித விசாரணையுமில்லை. உடுப்பு மாற்றவோ குளிக்கவோ வசதியுமில்லை. மறுநாள் பல் தீட்டுவதற்குக் கூட எதுவும் தரவில்லை. மறுநாள் ஒரு இராணுவ உத்தியோகத்தர் எனது கோரிக்கைக்கு இரங்கி கொல்கேட் பற்பசையைப் பதினொரு ரூபா இருபத்தைந்து சதத்துக்கு வாங்கிக் கொடுத்தார். எல்லோரும் அதையே பாவித்தார்கள். நான்கு தினங்களுக்குள் முடிந்துவிட்டது.

நவம்பர் 28ஆம் திகதி சனிக்கிழமையோ மறுநாள் ஞாயிற்றுக் கிழமையோ சரியாக ஞாபகமில்லை. நண்பகலுக்குப் பின் வந்த சிப்பாய்கள் சிலர் கதவைத் திறந்து எங்களை வெளியே வரச் சொன்னார்கள். கோர்ப்பரல் குத்பாவும் வந்து விசாரணை என்று சொன்னார். விசாரணையை முடித்துத் தொலைத்தால் போதும் என்றிருந்த எங்களுக்குச் சந்தோஷம். எங்களின் கைகள் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டன. கண்கள் துணியால் மூடிக் கட்டப்பட்டன. பின்னர் எல்லோரும் ஒரு கயிற்றினால் பிணைக்கப்பட்டோம். முன்னே ஒரு சிப்பாய் ஒரு கயிற்றினால் பிடித்திழுக்க, பின்புறத்தில் ஒரு சிப்பாய் கயிற்றைப்பிடித்து வருவதை ஊகிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. மற்றும் சில சிப்பாய்களும் முன்னும் பின்னும் அருகேயும் வந்து கொண்டிருப்பதை குரல்களிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஏய்.ஹெ, ஏய். ஹை, ஹை மாடுகளை விரட்டுவதுபோல் விரட்டிச் சிலரின் முதுகில் அடிவிழுந்ததையும் உணர முடிந்தது. கண்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் கைகளால் முன்புறம் தொட்டுத் தடவவும் முடியாமல், ஆடுமாடுகள் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டித்தட்டிச் செல்வதுபோல் நாங்கள் சென்று கொண்டிருந்தோம். மனிதாபிமானமும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடும் நிறைந்த இந்திய இராணுவத்தின் சிப்பாய்கள் கால்நடை மேய்ப்பவர்கள் போல் எங்களைக் கூட்டிச் சென்றார்கள். பள்ளம் மேடு என்று இடறிக் கால்களில் கற்கள் குத்த நாங்கள் சென்று கொண்டிருந்தோம். ஓர் இடத்தில் சிங்களச் சிப்பாய்கள் சிங்களத்தில் ஏதோ சொல்லிச் சிரிக்கவும் இந்தியச் இராணுவச் சிப்பாய்கள் இந்தியில் ஏதோ சொல்லிச் சிரித்துக்

கொண்டார்கள். ஜெனரேட்டர் இயந்திரச் சத்தம் ஓரிடத்தில் கேட்டது. சூரிய வெளிச்சத்தைப் பார்க்க முடியாதபடி இருந்தாலும் திடீரென முழுமையாக இருள் படர்ந்த ஒரு பகுதியையும் நாங்கள் தாண்டிச் சென்றோம். இதே சமயம் புதிதாகச் சில இந்திய ராணுவத்தினரின் குரல்களும் கேட்டன.

இவர்களில் சிலர் நீங்கள் எல்லாம் எல்.ரீ.ரீ.ஈ.யா? என்று கேட்டபடி எங்கள் 'பட்டி'யில் வந்தவர்கள் சிலரின் முதுகில் தடிகளால் அடிக்கும் சத்தமும் ஐயோ... அம்மா என்று அவர்கள் அலறுவதும் கேட்டது. இந்தக் கட்டங்களைத் தாண்டி மற்றோரிடத்துக்கு வந்ததும் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஒடுக்கமான பாதையில் செல்லும்படி உத்தரவு. சிங்கிள் லைன் என்பதை வதைத்துதான் எங்கேயும் ஒருவன் பின் ஒருவர் என ஊகித்துக் கொள்ளவேண்டும். மற்றைய உத்தரவுயாவும் இந்தியில்தான். இந்த ஒடுக்கமான பாதையைத் தாண்டிச் செல்லும் போதும் தாக்குதல் சத்தம் கேட்டது. இதுவரை தப்பி வந்த நான் இந்த இடத்தில் தப்பமுடியாது என்றுதோன்றியது. ராம் ராம் என்று முணுமுணுத்தவாறு சென்று கொண்டிருந்தேன். நீ எல்.ரீ.ரீ.ஈ.யா? என்று ஒரு குரல் கேட்டது. என்னைத்தான் கேட்டிருக்க வேண்டும். நான் பதில் சொல்வதற்கு முன் "நோ எடிட்டர் எடிட்டர்" என்று ஒரு குரல் பதில் சொன்னதுடன், அந்தக் குரலுக்குரிய கரம் என்னை அவசரமாக முன்னே இழுத்துச் சென்றது. அந்தக் குரல் கோர்ப்பரல் குத்பாவினுடையது. மீண்டும் "ராம் ராம்" என்று சொல்லிக் கொண்டேன்.

இந்தக் கண்டத்தைத் தாண்டிச் சென்றதும் மரநிழல் நிறைந்த இடத்தில் 'சிட்டவுன்' என்று உட்காரச் சொன்னார்கள். இங்கு உட்கார்ந்த பின்னரும் சிலரின் முதுகிலும் தலையிலும் அடி விழுந்ததை நான் கேட்கக் கூடியதாக இருந்தது. எனது அருகிலும் ஒருவர் வந்தார். பின்தலையை ஏனோ தடவிப் பார்த்தார். எனது பாக்கெட்டில் கையை வைத்து உள்ளிருந்த அடையாள அட்டை மற்றும் சில்லறைகளையும் எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் வைத்தார். அவர் என்னை அடிப்பதற்கு கையை ஓங்கியிருக்க வேண்டும். ஓட்டு மேன், எடிட்டர் என்று கோர்ப்பரல் குத்பாவின் குரல் கேட்டது. அவருக்கும் ஆண்டவனுக்கும் மனத்தில் நன்றி செலுத்திக் கொண்டேன்.

இதற்கிடையில் சிலர் விசாரணைக்காக அழைத்துச் செல்லப்படுவதையும் ஊகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. எனது அருகே இருந்த இருவரும் கூட்டிச் செல்லப்பட்டதும் தெரிந்தது. சிறிது நேரம்

கழிந்ததும் எங்கள் எல்லோரையும் எழும்பும்படி சொன்னார்கள். பின்னர் எங்களை முன்புபோல் கூட்டிச் சென்றார்கள். எங்கே கொண்டு செல்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. வளைந்து நெளிந்த பாதைகளில் சென்றபின் நிற்கும்படி சொன்னார்கள். கண்களைக் கட்டியிருந்த துணிகள் அவிழ்க்கப்பட்டன. நாங்கள் எங்கள் சிறைக்கூண்டுகளுக்கு வெளியே நின்றோம்.

விசாரணை அதிகாரிக்கு வேறு அவசர ஜோலியாம். பின்னர் எங்களை விசாரிப்பதாகச் சொல்லித் திருப்பி அனுப்பிவிட்டாராம். சிலர் விசாரணை செய்யப்பட்டனர். இவர்களில் என்னைச்சிறைக்குள் முதன் முதலில் வரவேற்ற புகையிலை வியாபாரி செல்வரத்தினமும் சாரதி விநாசித்தம்பியும் அடங்குவர். மீண்டும் எப்போது விசாரணையோ?

1971ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீலங்கா அரசுக்கு எதிராக ஜே.வி.பி. நடத்திய ஆயுதக் கிளர்ச்சியின் போது பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். பல முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டன. பலர் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டனர். அப்போதெல்லாம். கைதிகளின் கண்கள் கட்டப்பட்டதாகவோ, கைகளும் கால்களும் கட்டப்பட்டதாகவோ செய்தி யில்லையே! தமிழ்ப் பகுதிகளில் ஸ்ரீலங்கா இராணுவம்தான் முதலில் கண்களைக் கட்டியும் கைகளைக் கட்டியும் சித்திரவதை செய்தது. இது மொஸாட் மூளையோ? இதே முறையை ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் நேர்மையும் இந்தியப் பண்பாடும் சுத்த வீரமும் நிறைந்த (இந்திய வானொலி கூறுவது) இந்திய இராணுவத்தினரும் பின்பற்று கிறார்களே ஏன்?

நவம்பர் 31ஆம் திகதி காலையில் எங்கள் சிறைக் கூண்டுக்குள்ளிருந்து புகையிலை வியாபாரி செல்வரத்தினமும் சாரதி விநாசித்தம்பியும் வெளியே அழைக்கப்பட்டனர். மற்றும் சில கைதிகளும் வராந்தாவில் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டனர். கண்கள் கட்டப்பட்டன. அவர்கள் பலாலிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு விடுதலை செய்யப் படுவார்களென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. இவர்கள் பயணத்துக்கு ஆயத்தமான நிலையில் வயது முதிர்ந்த சார்ஜண்ட் ஒருவர் வந்தார். கோர்ப்பரல் குத்பாவும் அங்கு நின்றார். பெறுமதியான பொருட்கள் யாவற்றையும் சார்ஜண்டிடம் கொடுக்கும்படியும் கூறப்பட்டது. முப்பதாயிரம் ரூபாயை மடியில் கட்டி வைத்துக் கொண்டு கடந்த சில நாட்களாகப் புகையிலை வியாபாரி பட்ட அவஸ்தை அன்று குறைந்திருக்க வேண்டும். இந்தப் பணம் மீண்டும் கைக்கு வந்து சேருமோ என்ற அங்கலாய்ப்பும் இருந்திருக்கும்.

இதற்கும் காரணமில்லாமலில்லை. கோட்டை இராணுவ முகாமுக்குள் விசாரணைக்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட ஒருவர் விசாரணை முடிந்து வீட்டுக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்ட போது ஜீப் வண்டியில் ஏற்றிச் சென்றவர்கள் வழியில் அவரிடமிருந்த பன்னீராயிரம் ரூபாவைப் பறித்துக் கொண்டு மேலதிகாரிக்குப் புகார் செய்தால் உயிர் இருக்காது என்று மிரட்டிவிட்டதாக சிறைக்குள் ஒருவர் சொன்ன கதை புகையிலை விபாரிக்கு நினைவிலிருந்திருக்கும்.

விசாரணை முடிவடைந்ததால் தான் இவர்கள் பலாவிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட விருக்கிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது. எங்களுக்கு இன்னும் விசாரணை நடைபெறவில்லை. இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு இப்படியே வைத்திருக்கப் போகிறார்கள்? சிப்பாய்களிடம் சொல்லிப் பார்த்தாயிற்று. எங்கள் பக்கமாக வந்த உயர் அதிகாரிகளிடமும் 'விசாரணையை விரைவுபடுத்த ஏதாவது வழி செய்யுங்கள்' என்றும் சொல்லிப்பார்த்தாயிற்று.

10

டிசம்பர் முதலாம் தேதி செவ்வாய்க் கிழமை இரவு சாப்பாடெல்லாம் முடிந்து அறைக்குள் விட்டு அடைத்து இரண்டு மணி நேரத்துக்கும் அதிகமாகியிருக்கும். ஒன்பது மணிக்குமேல் திடீரென்று எங்கள் அறைக்கதவு திறக்கப்பட்டது. சில புதிய சிப்பாய்கள் திடீரென்று வந்தார்கள். எங்களை வெளியே இழுத்துக் கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டினார்கள் மற்றும் சிலர் எங்கள் கண்களைத் துணிகளால் மூடிக்கட்டினார்கள். எங்களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. கோர்ப்பரல் குத்பா வந்து 'என்குயரி' என்றார். சிறிது நிம்மதி.

என்னை மற்றவர்களுடன் பிணைத்துக் கட்டவேண்டா மென்றும் தனியாக விடுமாறும் சொன்னேன். அதன்படியே என்னைத் தனியாகக் கூட்டிச் சென்றாலும் மற்றொருவரின் விரல்களை எனது விரல்களில் பின்புறம் கட்டியபடியே பற்றிக் கொள்வதற்கு வழி செய்திருந்தார். எனது கண்களைத் துணியால் கட்டுவதற்குப் பதிலாக தூக்குமேடைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுபவனுக்குக் கறுப்பு முகமூடி அணிவது போல தலையிலிருந்து கழுத்துவரை மறைக்கக் கூடியதாக கறுப்பு முகமூடி ஒன்று அணிவிக்கப்பட்டு இருந்தது.

ஹை.. ஹை... சலோ. சலோ என்ற குரல் ஒலியுடன் சிலரின் முதுகில் அடிவிழும் சத்தமும் கேட்டது. முதலில் கேட்ட கோர்ப்பரல் குத்பாவின் குரல் பின்னர் கேட்கவில்லை. எல்லோரும் முட்டி மோதி மேடு பள்ளம் கல்லு முள்ளுப் பாதைகளில் கொண்டு செல்லப் பட்டோம். ஒரே இருள். சில சமயங்களில் ரோர்ச்சலைட் வெளிச்சம் லேசாக் கறுப்பு முகமூடிக்குள்ளாகவும் தெரிந்தது. இருளில் கண்மூடியபடி கைகள் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்ட நிலையில் நாங்கள் சென்று கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று எல்.ரீ.ரீ. ஈ.யா? என்ற கேள்வியுடன் சிலரின் முதுகில் ஓங்கித் தடிகளால் அடிவிழும் சத்தமும், ஐயோ... அம்மா என்ற அவலக் குரலும் கேட்டுக்

கொண்டிருந்தது. விரல்களைப் பிணைத்தபடி நாங்கள் இருவர் நடந்து செல்கையில் என் அருகே வந்தவர் மீது பளார் என்று தடியினால் ஓர் அடி விழுந்தது. எனது முதுகிலும் அந்தத் தடியின் நுனி பிடித்த மாதிரி இருந்தது. நான் வழமை போல் ராம் ராம் என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே சென்றேன். திடீரென்று எனது தோள்பட்டையை ஒருவர் இழுத்து “திஸ் சைட்” என்றார். அந்தக் குரல் கோப்பரல் குத்பாவினுடையது. பெரும் நிம்மதி. பின்னர் ஓரிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்ததும் “சிட்டவுன்” என்று சொன்னார்கள். கீழே உட்கார்ந்தோம். மீண்டும் கேப்ரல் குத்பாவினுடைய கை எனது தோளில் பட்டது. “ஸ்டாண்ட் அப்” என்று கூறியபடி என்னைக் கூட்டிச் சென்றார். சிறிது தூரம் சென்றதும் வெயிட் என்று என்னை நிறுத்தினார். பின்னர் ரிமூவ் சேர்ட் என்று சேர்ட்டைக் கழற்றச் சொன்னார். சேர்ட்டைக் கழற்றினேன். அதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டார். அடுத்துத் திடீரென எனது முகத்தை மூடியிருந்த கறுப்பு முகமூடியை கழற்றிவிட்டு எனது சர்ட்டை மடித்து எனது கண்களை மூடிச் சுற்றிக் கட்டினார். இந்தச் சமயம் சார்ஜண்ட் ராம்பாலும் அங்கு வந்தார். குரலும் மதுவாடையும் வந்திருப்பது ராம்பால்தான் என்பதைத் தெரிவித்தது. இவன் ஏன் இங்கு வந்தான்? மனம் சிறிது அச்சத்துடன் கேட்டுக் கொண்டது. கம் என்று கோர்ப்பரல் என்னை மீண்டும் கூட்டிச் செல்ல முயன்ற போது சார்ஜண்ட் தாம் கூட்டிச் செல்வதாக இந்தியில் கூறியிருக்க வேண்டும். சில அடி தூரம் என்னைக் கூட்டிச் சென்று “சிட்டவுன்” என்று ரகசியமாகக் கூறியபடி தோள்பட்டையை அமர்த்தினார். பின்னர் எனது காதுக்குள் ஆங்கிலமும் இந்தியும் கலந்து “நோ பிராப்ளம்; நோ லிக்கர்” என்று ஏதோ சொன்னார். இவர் என்னை விட்டுப் போனால் போதுமென்றிருந்தது.

இதே சமயம் சிறிது தூரத்தில் கேள்விகள் கேட்பதும் பதில் சொல்வதுமாக விசாரணை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது லேசாகக் காதில் விழுந்தது. கேள்விகளும் பதில்களும் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. அடுத்த சில நிமிடங்களில் என் கைகள் தோள் பட்டையின் கீழ் இரு பக்கங்களிலும் இரண்டு கரங்கள் பிடித்தன. “சலோ” என்கூரல் கேட்டது. இருவரும் என்னைக் கூட்டிச் செல்வதை உணர்ந்தேன். தட்டுத் தடுமாறி வளைந்து நெளிந்து இரண்டு கதவுகள் வழியாகவும் ஒரு வராந்தாவையும் கடந்து செல்வதை உணர்ந்தேன். அங்கு போனதும் தோள்பட்டையை அமர்த்தியபடி சிட்டவுன் என்று சொன்னார்கள். மெதுவாக அமர்ந்தேன். நாற்காலி போடப் பட்டிருந்தது. என்னைக் கொண்டு வந்து இருத்திய கரங்கள் என் உடலில் இருந்து அகன்றன. லேசாக வெளிச்சம் தெரிவதையும் உணர்ந்தேன்.

நான் அமரும் போதே உட்காருங்க என்ற ஒரு குரல் எனக்கு எதிரேயிருந்து வந்தது. விசாரணை செய்யுமிடத்தில் விசாரணை அதிகாரிக்கு முன்னால் கொண்டு வந்து இருத்தப்பட்டிருக்கின்றேன் என்பதை தெரிந்து கொண்டேன். விசாரணை ஆரம்பமானது.

“உங்க பெயரென்ன?”

“கோபலரத்தினம்”

“நீங்க தான அந்த கோபாலரத்தினம்? உங்க விலாசம்?”

“பெருமாள் கோவிலடி, 21 இலக்கம், ஸ்ரீவெங்கடேசன் வீதி”

“பெருமாள் கோயிலுக்குச் சமீபமா?”

“ஆமாம் சார்.”

“பெருமாள் கோயிலில் மூவர் யார் சார்?”

“வெங்கடேஸ்வர வரதராஜப் பெருமாள்”

“ஓகோ திருப்தியைப் போலத்தானே?”

“ஆமாம் சார்... இங்கேயும் திருப்பதியில் உற்சவம் நடைபெறும். அதே புரட்டாசி மாதத்தில் தான் வருடாந்தர உற்சவம் நடைபெறும் என்று பதிலளித்த நான் சார் முதல்வே நீங்கதான் அந்த கோபலரத்தினம் என்று கேட்டீங்களே, ஏன் சார் அப்படி கேட்டீங்க? என்று அவரைக் கேள்வி கேட்டேன்.

சிறிது தயங்கிய அந்த அதிகாரி, இங்கே கோபாலரத்தினம் என்ற ஒருவர் வந்திருப்பதாகச் சொன்னார். அதுதான் நீங்களா அந்த கோபாலரத்தினம் என்று கேட்டேன் என்று பதிலளித்தார்.

ஏதோ என் பெயர் பலமாக அடிபட்டிருக்கின்றது என்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டேன். மீண்டும் நீங்கள் இன்னமும் பெருமாள் கோயிலுக்குள் போய்ப் பார்க்கவில்லையா? என்ற மற்றொரு கேள்வியையும் கேட்டேன்.

“பார்க்க வேண்டுமொன்ற விருப்பம்... அன்றைக்கும் கூடப் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போவதற்காக வந்தோம். அங்கே சந்தியில் யாரையோ சுட்டுப் போட்டிருப்பதாகப் பதற்றமாகவிருந்தது. திரும்பி விட்டோம்.

“யாரைச் சுட்டுப் போட்டிருந்தாங்க?”

“யாரோ மெயின் ஸ்ட்ரீடைச் சேர்ந்த பையன் என்று சொன்னாங்க அவனை அங்கே கொண்டு வந்து சுட்டு போட்டதாக சொல்லிக் கொண்டாங்க. அவனைச் சுட்டுப் போட்டாங்க?”

யாரையோ கொலை செய்தான் என்றும், கொள்ளையடித்தான் என்றும் அவனுக்கு அருகே கிடந்த கடதாசியில் எழுதியிருந்ததாம். ஏதோ போஸ்டர் ஒட்டுவதைத் தடுத்ததாகவும் அதனால் தான்

அவனைச் சுட்டதாகவும் அவன் சகோதரன் சொன்னதாகவும் பேசிக் கொண்டாங்க.

“அப்படியா? உங்கள் “ஈழமுரசு” யார் சார் முதலாளி?”

“இப்போ முதலாளி என்றால் விடுதலைப்புலிகள் இயக்க மென்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.”

“செல்வரத்தினம் உங்கள் முதலாளியில்லையா?”

“அவர் எங்கட ஜெனரல் மானேஜர்.”

“பஷீர் காக்காதான் பத்திரிகைக்கு பொறுப்பா?”

“பத்திரிகையில் வெளிவரும் செய்திகளுக்கு மற்ற விஷயங்களுக்கும் பஷீர் காக்கா பொறுப்பு.”

“இப்ப செல்வரத்தினம் எங்கே இருக்கிறார்?”

“தெரியாது ரெம்ப நாளா நான் பார்க்கவில்லை.”

இந்த சமயம் எனது வலது புறத்திலிருந்து மற்றொரு குரல் கேட்டது “பஷீர் காக்கா எங்கே?”

“தெரியாது. அக்டோபர் மாதம் ஒன்பதாம் திகதி மாலைக்குப் பின் நான் அவரைப் பார்க்கவேயில்லை.”

“இவங்கள் எங்கேதான் போவாங்கள்?”

“எங்கே போவாங்களோ? எங்களுக்கு எல்லாம் சொல்ல மாட்டாங்க.”

எனக்கு எதிரே இருந்த அதிகாரி “செல்வரத்தினத்துக்கும் சம்பளம் உண்டா?” என்று கேட்டார். “இல்லை” என்று பதிலளித்தேன்.

“சரி நீங்க போகலாம்” என்று அந்த அதிகாரி சொன்னதும் இவ்வவுதானா விசாரணை என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஐந்து நிமிஷம்கூட ஆகாத விசாரணைக்காகக் கடந்த எட்டு நாட்களாகச் சிறைக்கூண்டுக்குள் கிடந்து அவஸ்தைபட வேண்டியிருந்ததா? இப்படிச் சிந்தித்த நான், “நான் போகலாமா?” என்று மீண்டும் கேட்டேன். “ஆம்” என்று பதில் வந்தது. ஒரு கோரிக்கை என்று எழுந்து நின்றபடியே சொன்னேன்.

“சொல்லுங்க” என்றார்.

“என்னை எப்போது விடுதலை செய்வீங்களோ தெரியாது... ஆனால் நான் வீட்டுக்குச் சென்று குளித்து உடைமாற்றிக் கொண்டு வரவதற்கு ஒரு மணிநேரம் அவகாசம் பெற்றுத் தருவீர்களானால் பேருதவியாக இருக்கும்” என்று கேட்டேன்.

பார்க்கலாம்... யோசிப்போம் என்ற அதிகாரி பதிலளிக்கவும் என்னை இரண்டு கரங்கள் பற்றி வெளியே கொண்டு வந்தன.

11

வெளியே வந்ததும் கோர்ப்பரல் கம்மென்று கூட்டி வந்தார். சிறிது தூரம் நடந்து சென்றதும் மற்றோரிடத்தில் உட்காரச் சொன்னார். இந்த இடத்தில் கொஞ்சம் வெளிச்சம் இருப்பது தெரிந்தது. ஆட்கள் நிற்பதும் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த இடத்திலும் சிறிது தூரத்தில் ஏதோ விசாரணை நடப்பது காதில் விழுந்தது. வெறும் மேலுடன் இருந்த என்னை நுளம்புகள் பதம் பார்த்தன. கண்கள் மடக்கட்டப்பட்ட நிலையில் கைகளும் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கையில் நுளம்புகளின் தொல்லைவேறு. எப்படி இருக்கும்? கண்களைக் கட்டியிருந்த துணியையும் கைக் கட்டுகளையும் கோர்ப்பரல் நெகிழ்த்து விட்டார். ஒரு கையை மெதுவாக வெளியே எடுத்து நுளம்புகடிக்கும் இடத்தில் தட்டிவிட்டுப் பின்னர் பழையபடி கட்டுக்குள் கையை நுழைத்துக் கொள்வேன். இச்சமயத்திலும் கூட அருகே இருந்தவர்கள் மீது லேசான தாக்குதல் நடப்பது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. கோர்ப்பரல் வந்து “நோ என்குயரி கம்” என்று சொன்னபடி என்னை எழுப்பினார். மற்றும் சிலரையும் என்னுடன் சேர்த்து ஒரு சிப்பாயிடம் இந்நியில் ஏதோ சொன்னார். அந்த சிப்பாய் சலோ என்று கூட்டிச் சென்றார். அமைதியாகக் கெடுபிடி எதுவுமில்லாமல் வந்து கொண்டிருந்த போது எங்களைக் கூட்டிவரும் சிப்பாய் பார்பர் முரளி என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். மீண்டும் கண்களை அவிழ்த்தபோது நாங்கள் சிறைச்சாலையில் இரண்டாம் நம்பர் அறைக்குள் நின்றோம். விசாரணைக்காகக் கூட்டிச் செல்லப்பட்டவர்களில் முதலில் விசாரணை முடிந்து திரும்பியவர்கள் நாங்கள் ஐவர் மட்டுமே! பின்னர் நள்ளிரவுக்குப் பின் ஒரு மணியளவில் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

விசாரணைக்குச் செல்கையில் இருளில் விழுந்த அடியில் முதுகில் ஏற்பட்ட தழும்புகளை அந்த இருளிலும் பலர் எனது

கையைப் பிடித்துத் தடவிக் காண்பித்தனர். விசாரணை முடிந்து விட்டது. இன்றாவது விடுதலை கிடைக்குமா? முடிவு தெரியுமா? என்ற கேள்வியுடன் மறுநாள் காலையில் எழுந்த எனக்கு “இன்னும் விசாரணை இருக்குமாம்” என்று ஓர் இளைஞர் சொன்னது ஏமாற்றமாக இருந்தது.

டிசம்பர் 4ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு முன்னதாகவே சிப்பாய் முரளி எங்கள் கதவைத் திறந்து காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொள்ளுமாறும் இன்று எங்கள் எல்லோரையும் பலாலிக்குக் கூட்டிச் சென்று விடுதலை செய்யப் போவதாகவும் எங்களுக்கச் சொன்னார். முதல் நாள் இரவு இத்தகவலைச் சாடையாகத் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால் நாங்கள் நம்பவில்லை.

காலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் பூரியும் தேநீரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் பெயர்கள் கூப்பிடப்பட்டன. எனது பெயர்தான் முதலில் கூப்பிடப்பட்டது. வராந்தாவில் நாங்கள் வரிசையாக நிறுத்தப் பட்டோம். மொத்தம் 13 பேர். எங்கள் கண்கள் துணிகளால் மூடிக் கட்டப்பட்டன. மீண்டும் பெயர்கள் கூப்பிடப்பட்டுச் சரிபார்க்கப் பட்டன.

இச்சமயம் எனது பெயரை வேறொருவர் கூப்பிட்டு தன்னிடம் வருமாறு சொன்னார். இவர்தான் கடந்த இரண்டு தினங்களாக வராந்தாவில் மற்றவர்களை விசாரணை செய்து வந்த அதிகாரி. அவரது பெயர் கோவிந்தன் என்று பின்னர் அறிந்து கொண்டேன்.

“சார், கண்கள் கட்டப்பட்டிருக்கே எப்படி உங்களிடம் வருவது?” என்று கேட்டேன். அவர் இந்தியில் ஏதோ சொல்ல, சிப்பாய் கம்பீர் என்னை அவர் முன் கூட்டிக் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்.

அவர் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னேன். பெரும்பாலும் முதல் விசாரணையில் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளாகவே இருந்தன. “ஈழமுரசு” பத்திரிகையில் சேருவதற்கு முன் நான் என்ன செய்து கொண்டிருந்தேன் என்ற கேள்வி புதிதாக இருந்தது.

ஈழமுரசு அலுவலகத்திற்குள் ஆயுதங்கள் வைப்பதுண்டா? என்பது அவரது மற்றொரு கேள்வி.

இல்லை. அங்கு ஆயுதங்கள் எதுவும் கிடையாது. வைப்பதும் இல்லை என்றேன். பின்னர் என்னுடைய சம்பளம் எவ்வளவு என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

ஐந்தாறு நிமிடங்கள் நீடித்த இந்த விசாரணையை முடித்துக் கொண்ட அந்த அதிகாரி “நீங்க பலாவிக்குப் போன பிறகு அங்கேயும் உங்களை விசாரிக்கும் அதிகாரியிடம் இதேபோல உண்மையைச் சொல்லுங்க” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

அங்கேயும் விசாரணை உண்டா? என்று கேட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

மீண்டும் வராந்தாவில் என்னை முதலில் நிறுத்தினார்கள். மிகுதி பன்னிரண்டு பேரும் என்னைத் தொடர்ந்து நிறுத்தப் பட்டார்கள். ஹெலிக்காப்டர் ஏழு மணிக்கு வருமென்பதாக கோர்ப்பரல் குப்தா ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு நின்றார். வேறு சில சிப்பாய்களும் சார்ஜண்ட் ராம்பாலும் வந்தனர். “ஈலோ” என்று சொல்லி நாங்கள் கூட்டிச் செல்லப்பட்டோம். கோட்டையின் மறுபகுதிக்குள் மீண்டும் கொண்டு செல்லப்படுவது நடந்து சென்ற பாதையிலிருந்து தெரிந்தது. முதலில் ஒரு மரத்துடன் மோதிக் கொண்டேன். சிரிப்பொலி ஒரு புறம் காதில் விழுந்தது. ஒரு கரம் என்னைப் பிடித்து ஒரு பக்கமாகத் தள்ளி சலோ என்றது. பின்னர் சிறிது தூரம் சென்றதும் ஒரு சுவருடன் மோதினேன். லேசாக உதட்டில் இரத்தம் கசிவதுபோல் தெரிந்தது. ராம் ராம் என்று முணுமுணுத்தப் படியே சென்று கொண்டிருந்தேன். நான் மோதும் போதெல்லாம் சிரிப்பொலிக்குக் குறைவில்லை.

பின்னர் ஓரிடத்தில் எங்களை உட்காரும் படி சொன்னார்கள். அந்த இடத்தில் முழங்கால் அருகே தடவிப் பார்த்தேன். அது ஒரு படிக்கட்டு மாதிரி தெரிந்தது. ஏதோ ஒரு கட்டடத்துக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இனி என்ன? ஹெலிக்காப்டர் ஒன்று வரும் சத்தம் கேட்டது. ஆனால் நாங்கள் இருந்த இடத்திலேயே இருந்தோம். சிறிது நேரத்தில் ஹெலிக்காப்டர் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டது. எனக்கு அடுத்து பின்புறமாக சயந்தன் என்ற சுதுமலைப் பொடியன் இருந்தான். அவனை அடுத்து கொய்யாத் தோட்டம் பிரான்சிஸ் டயஸ் சேவியர் இருந்தான் என்பது அவர்கள் சம்பாஷணையிலிருந்து தெரிந்தது. என்ன பிரச்சனையாக இருந்தாலும் பிரான்சிஸ் வாய் சும்மா இருக்காது. ஏதாவது பேச்சுக் கொடுத்து சிரித்துக் கொண்டிருப்பான். சயந்தன் வாய் திறந்து முதலில் ஒரு வார்த்தை பேசுவதற்கு ஐந்து நிமிஷங்களாகும். முதல் வார்த்தை பேசிவிட்டால் தொடர்ந்து தடங்கலின்றிப் பேசுவான். சரியான கொன்னை! திக்குவாய்!

ஹெலி போய்விட்டது போலிருக்கு என்று திரும்பிச்

சொன்னேன். சயந்தன் ஹெ.... ஹெ... என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிக்கு முன்னரே “நீங்கள் எல்லாம் எல்.ரீ.ஈ.யா?” என்று சுத்தமான தமிழில் கேட்டபடி ஒருவர் வந்து சயந்தனுக்கு அருகில் அமர்ந்ததை உணர்ந்தேன். “இல்லை” என்று பிரான்சிஸ் சொன்னான். சயந்தன் மீண்டும் ஏதோ சொல்ல முயன்றான். வார்த்தை வெளிவருவதற்கு முன் “அந்தக் கிழவன்..” என்று அந்த சிப்பாய் கேட்க, அவர் “பேப்பர்காரர்... ஈழமுரசு...” என்று பிரான்சிஸ் பதில் சொன்னான். தமிழில் பேசிய சிப்பாய் நகர்ந்து செல்வது போல் தோன்றியது. அந்தச் சிப்பாயைப் பற்றி பிரான்சிஸ் ஏதோ சொல்லவும் எல்லோரும் உரக்கச் சிரித்தனர். அடுத்த கணம் படர் என்று சத்தம் கேட்டது. சயந்தன் என் முதுகில் சரிந்தான். அவன் பலமாகத் தாக்கப்பட்டான் போலும். அதன் பின்னர் அன்று முழுவதும் பிரான்சிஸ் உரக்கப் பேசியதையும் சிரித்ததையும் நான் கேட்கவில்லை.

சிறிது நேரம் கழித்து ஸ்டான்ட் அப் என்ற குரலும் சலோசலோ என்று மற்றும் சில குரல்களும் கேட்டன. எழுந்து நடந்தோம்.

திடீரென்று இருவர் என்னைத் தூக்குவது தெரிந்தது. மறுகணம் நான் வீசப்பட்டேன். தடால் என்று போய் விழுந்தேன். நல்லவேளை... மூஞ்சி அடிபடவில்லை. ஒரு ட்ரக் அல்லது லொறியாக இருக்க வேண்டும்... அதனுள் தான் என்னைத் தூக்கி வீசியிருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அதிக நேரமாக வில்லை. மெதுவாக நகர்ந்து ஒரு புறமாக ஒதுங்கி உட்கார்ந்து கொண்டேன். தொடர்ந்து ஒவ்வொருவரும் அரிசி மூடை போல விழுந்தனர். விழுந்தவர்கள் ஒருவர் ஒருவராக நகர்ந்து இரு ஓரங்களிலும் இடம் பிடித்துக் கொண்டனர்.

மீண்டும் கணக்குச் சரி பார்க்கப்பட்டது. பெயர்கள் கூப்பிடப் பட்டது. திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த அப்புத்துறை செல்வ ராஜாவுக்குப் பதிலாக செல்வராஜா சயந்தனின் பெயர் இடம்பெற்று விட்டது கடைசி நேரத்தில் தான் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. சயந்தன் ட்ரக்கிலிருந்து இறக்கப்பட்டான்.

இந்திய அமைதிப்படையின் சிப்பாய்கள் எல்.ரீ.ஈ. என்று இளைஞர்களையும் வயது முதிந்தவர்களையும் கைது செய்து செய்த சித்ரவதைகளும் அதைப் பார்த்து அவர்கள் ரசித்துச் சிரித்து மகிழ்வதையும் பார்த்தபோது சிறுவயதில் பாடப்புத்தகத்தில் படித்த ‘அந்திரக்கிலேசும் சிங்கமும்’ என்ற கதைதான் நினைவுக்கு வரும். கிரேக்க நாட்டில் சிறை வைத்திருக்கும் கைதியை மிருகங்கள்

வேட்டையாய்ப் புகிப்பதை ராஜ குடும்பத்தினர் பார்த்து ரசிப்பது அந்தக் கதையில் ஓர் அம்சம். இந்தியாவிலும் சமஸ்தான மன்னர்கள் இப்படி மனிதனின் துன்பத்தில் இன்பங் கண்டிருக்கும் சம்பவங்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அதேபோல் இப்போது இலங்கையில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் மக்களுக்குப்பாதுகாப்பு வழங்குவதற்கென வந்த, இந்தியப் பண்பாடு தவறாமல் ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடுமுள்ள இந்திய இராணுவத்தின் சுத்த வீரர்கள் அப்பாவித் தமிழ் மக்களின் கண்களையும் கை கால்களையும் கட்டி வைத்துத் துன்புறுத்தி இன்பங்கண்டு மகிழ்கின்றனர்.

12

டரக் வண்டி ஒருவாறு புறப்பட்டது. கண்கள் துணியால் கெட்டியாக மூடப்பட்ட நிலையில் பயணத்தை என் காதுகள், மனம் கண்காணித்தன! எங்களுடன் மற்றும் பல சிப்பாய்கள் வருகிறார்கள் என்பது அவர்களுடைய சம்பாஷணையிலிருந்து சிரிப்பொலிகளிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. வீதிகளில் பல வாகனங்கள் செல்வதும். இந்த வாகனமும் இடம் விலத்திக் கொடுப்பதும் தெரிந்தது. நகரில் பழையபடி போக்குவரத்து நடைபெறுகிற தென்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

வண்டி சில இடங்களில் நிறுத்தப்படும் அப்போதெல்லாம் தடார்... படார் என்று ஏதோ பொருட்கள் எமது வண்டிக்குள் கொண்டு வந்து போடும் ஓசையும் கேட்டது. நீண்டநேரமாக இந்தப் பொருட்கள் ஏற்றப்பட்ட பின்னரும் பலநேரம் வண்டி அங்கு தாமதித்து நின்றது. இந்தச் சமயத்தில் சிப்பாய்களில் பலர் அவற்றை எடுத்துப் பார்த்து விட்டு வைக்கும் அறிகுறிகளும் தெரிந்தன. “மேட் இன் வாஷிங்டன்...” ஒருவர் சொல்ல, மற்றும் சிலர் விவாதிப்பது தெரிந்தது. அவர்களுடைய சம்பாஷணையிலிருந்து தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திடமிருந்து எடுத்த ஆயுதங்கள் அவையென்றும் அவற்றை நாங்கள் பயணம் செய்யும் ட்ரக் வண்டியில் கொண்டு செல்லுகின்றனர் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. மீண்டும் வண்டி புறப்பட்டது. பலாலி வீதியை மனம் நினைத்துப் பார்த்தது. ஆனால் வண்டி அந்தப் பாதையில் செல்ல வில்லை என்பது அடிக்கடி வண்டி வேறு திசைகளில் திரும்பிச் சென்றதிலிருந்து தெரிந்தது.

நேரம் நண்பகலைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சிப்பாய்கள் தமக்குள் பேசிக் கொள்வதையும், பின்னர் கவைத்துச்

சாப்பிடுவதையும் அறிய முடிந்தது. வழியில் தேங்காயோ, குரும்பையோ இவர்கள் கைக்கு கிடைத்ததும் , அவர்கள் அவற்றை டரக் வண்டியிலேயே குத்தி உடைத்துப் பங்கு போட்டுச் சுவைத்துச் சாப்பிடுவதையும் உணர முடிந்தது. இடையிடையே மாங்காய் மணமும் வீசியதால் அவர்கள் வழியில் கண்ட தேங்காய்களையும் மாங்காய்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை என்பது தெரிந்தது.

நான் உட்கார்ந்திருந்த இடம் டிரைவர் ஆசனத்துக்குப் பின்புறமாக இருக்க வேண்டும். டிரைவருக்கு அருகே இருந்த ஒருவன் கையில் ஒரு தடியை வைத்துக் கொண்டு எங்கள் பக்கம் நீட்டி கைக்கு எட்டிய தூரத்தில் இருந்தவர்களின் தலையில் இடையிடையே தட்டிக் கொண்டு வந்தான். நாங்கள் நகர்ந்து ஒதுங்க முடியாது. எனது தோளில் அவனது தடி இரண்டொரு தடவையே பட்டது. நான் ராம்... ராம் என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனித்து விட்டு இந்தியில் ஏதோ கேட்டான். நீ வாய்க்குள் என்ன முணு முணுக்கிறாய்..? என்பதுதான் அவனது கேள்வியாக இருக்க வேண்டும். நான் பதில் சொல்லவில்லை.

தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்த வண்டி ஓரிடத்தில் திரும்பி வேகமாகச் சென்று நின்றது. இங்கு வண்டியில் கொண்டு வந்த பொருட்களில் சில இறக்கப்படுவதை உணர்ந்தேன். இது முடிந்ததும் வண்டி புறப்பட்டுச் சென்றது. மீண்டும் ஒரு வளைவில் திரும்பிச் சென்று நின்றது. இங்கு சில பொருட்கள் இறக்கப்படுவது தெரிந்தது. நேரம் மாலையாகிவிட்டதை உணர்ந்தேன். இந்த இரண்டு இடங்களும் பலாலி விமான நிலையமும் பலாலி இராணுவ முகமுமாகவும் இருக்க வேண்டும். எங்களை இறங்கும்படி உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட வில்லை.

மீண்டும் வண்டி புறப்பட்டு வேகமாகச் சென்றது. சுமார் அரைமணி நேரத்துக்குப் பின் எமது வண்டி ஓரிடத்தில் நின்றது. சிப்பாய்கள் வண்டியிலிருந்து இறங்குவது தெரிந்தது. பின்னர் எங்களில் முன்புறமாக இருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக இறக்கப் படுவதும் தெரிந்தது. நானும் கடைசியாக எழுந்தேன். என் கண்களை கட்டியிருந்த துணியை அவிழ்த்துவிட்ட சீக்கிய சிப்பாய் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு ட்ரக்கினுள் நின்றான். என்னைப் பரிதாபத்துடன் அவன் பார்ப்பதுபோல் தெரிந்தது. ட்ரக்குக்கு வெளியே நான்கு சீக்கிய சிப்பாய்கள் காத்து நின்றனர். அவர்கள் என்னை பிடித்த தூக்கி இறக்குவதற்கு தயாராக நிற்பது தெரிந்தது. அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் நானே ட்ரக்கிலிருந்து குதித்தேன். சீக்கிய சிப்பாய்கள்

திகைத்தனர்! நல்ல வேளை முகம் குப்புற விழவில்லை. மற்றவர்களை பின் தொடர்ந்து கம்பி வேலிகளுக்கிடையே நடந்தேன். வெளிகேட்டுக்கு முன் எல்லோரையும் உட்காரச் சொன்னார்கள். மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொருவராக உள்ளே அழைக்கப்பட்டனர். எனது முறையும் வந்தது. உள்ளே சென்றதும் வாயிலோடிருந்த சென்றி (Sentry) கூடாரத்தில் நான்கைந்து சிப்பாய்கள், உயரதிகாரி ஒருவர் எனச் சிலர் நின்றனர். என்னிடம் கேள்வி கேட்பவரும் பதிவு செய்வவரும் தமிழ் தெரிந்தவரே. எனது பாக்கெட்டிலிருந்தவற்றை எடுத்துக் கொடுக்கும்படி உத்தரவு. யாவையும் பெற்றுக் கொண்டு பதிவு செய்தார்கள். பணம் ஒன்று ரூபாய் இருந்ததை எண்ணிப்பார்த்து “சரிதானா?” என்று கேட்டனர். சட்டையைக் கழற்றும்படி பணிப்பு. கழற்றினேன். இரண்டு கண்ணாடிகள் எதற்கு என்று கேட்டனர். “ஒன்று வாசிப்புக்குரியது. மற்றது சூரிய வெளிச்சம் எனக்கு ஒத்துவராது. கண்கூச்சத்தைச் சமாளிக்கப் பாவிப்பேன்..” என்றேன். அருகே நின்ற சீக்கிய சிப்பாய் “கிழவனுக்கு ஸ்ரைல்” (Style) என்று இந்தியில் சொல்லிச் சிரித்தான். தமிழ் சிப்பாய் இதில் பங்கு கொள்ளவில்லை.

எனது உடல் முழுவதும் தடவிச் சோதனை போட்டார்கள். அரையில் கட்டியிருந்த அரைஞாண் கொடியையும் அறுத்தெறியும் படி உத்தரவு. அப்படியே செய்தேன். இணுவில் சாஸ்திரியார் என் பாதுகாப்புக்காகக் கட்டிய கொடி இது!

மழைத்தாறல் அதிகரித்தது. நனைந்து கொண்டிருந்தோம். அருகே ஒவ்வொருவராக அழைத்து முதுகில் பிடரிக்குக் கீழே ஏதோ பச்சை பெயிண்டினால் எழுதப்பட்டது. வலது கையிலும் மணிக் கட்டுக்கு மேல் எழுதப்பட்டது. டைகர் என்று எழுதுகிறார்கள் என எண்ணினேன். பின்னர் எனக்கும் இப்படி! பச்சை பெயிண்டினால் எழுதினார்கள். கையில் எழுதியதைப் பார்த்தேன். 269 என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

269ஆவது புலி என்று என்னைக் குறி சுட்டியிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டேன்.

தொடர்ந்து முன்னே ஒரு சிப்பாய் துப்பாக்கியை நீட்டியபடி செல்ல பின்னே மற்றொரு சிப்பாய் துப்பாக்கியை நீட்டியபடி சலோ என்று சொல்ல, முட்கம்பி வேலிகளுக்கு மத்தியில் நாங்கள் நடந்து சென்றோம். இப்போது நேரம் மாலை ஏழு மணியைத் தாண்டியிருக்க வேண்டும். சிறிது தூரம் சென்றதும் ஒரு கட்டடத்தின் முன் நிற்கும்படி சொன்னார்கள். ஆளுக்கொரு பாத்திரம் கொடுக்கப்பட்டது. சுடச் சுடச்

சோறும், பருப்பும் (தண்ணீர்) பாத்திரத்தில் போடப்பட்டன.

காலை ஆறுமணிக்கு இரண்டு பூரி சாப்பிட்டபின் ஆரம்பித்த பயணம், மாலை ஏழு மணியளவில் முடிந்திருக்கிறது. வழியில் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூடக் கிடைக்கவில்லை. பசி வயிற்றைப் பிடுங்கி கொண்டிருந்தது. மடமடவென்று எல்லோரும் சாப்பிட்டோம். அதே பாத்திரத்தில் தண்ணீரையும் வார்த்துக் குடித்தோம். சுவையான தண்ணீர். வயிறு நிரம்பிவிட்டது. இதற்குள் எங்களையே பார்த்தபடி துப்பாக்கிகளுடன் நிற்கும் சிப்பாய்கள் மழை சற்று அதிகரித்ததால் அந்தக் கட்டடத்தின் முன் கதவுகளைத் திறந்து ஹாலுக்குள் இருந்து சாப்பிடச் சொன்னார்கள். அந்தச் சமயதில் அடுத்த அறைக் கதவை திறந்து கொண்டு வந்த சில இளைஞர்கள் “கோட்டையிலிருந்தா வருகிறீர்கள்? இங்கே ஒன்றும் பயப்படத் தேவையில்லை... அடிக்கமாட்டார்கள்...” என்று அவசர அவசரமாகக் கூறிவிட்டுக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

13

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் ஜல்தி... ஜல்தி.. என்று அவசரப்படுத்திய சிப்பாய்கள், சாப்பிட்ட பாத்திரத்தை எங்களுடன் கொண்டு வரும்படி கூறி அந்தக் கட்டடத்தின் பின்புறத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றார்கள். எனக்கு முன்னே சென்றவர்களைக் கையாலும், காலாலும் ஒவ்வோர் அடி போடுவதும் அவர்கள் அதை வாங்கிக் கொண்டு அறைக்குள் போய் நுழைவதும் தெரிந்தது. இது வரவேற்பு அடியாம்! என்னையும் நோக்கி ஒருவர் கையை உயர்த்தியபடி காலையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வந்தார். நான் ஒருவாறு நெளிந்து வளைந்து அடி விழாமல் சமாளித்து அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டேன். அறைக்குள் போய் இருந்ததும் இரண்டு மூன்று சிப்பாய்கள் வந்தார்கள். எவரும் வெளியே செல்ல எத்தனிக்கக் கூடாதென்றும் வெளியே போவ தானால் தங்கள் அனுமதி பெற்றே போக வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள்.

காலையிலிருந்து சலம் விடவில்லை. சலம் விடவேண்டு மென்று கேட்டேன். நீர் என்ன விருந்தாளியென்றா நினைத்துவிட்டீர்? என்று ஆங்கிலதில் கேட்டான் அந்த அதிகாரி. விருந்தாளிதான் சலம் விடவேண்டும் கைதி சலம் விடக்கூடாதா? என்று கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது. அவன் கையிலிருந்த லத்தி என் வாயைத் திறக்காமல் தடுத்துவிட்டது.

அந்தக் கட்டடத்திலுள்ள கைதிகளுக்குப் பொறுப்பான ராணுவ உத்தியோகத்தர் வந்தார். நீங்கள் வெளியே எல்.ரீ.ரீ.ஈ.யாக இருக்கலாம். வேறு எவராகவும் இருக்கலாம். இங்கு இருக்கும் போது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கவேண்டும். என் அனுமதி பெறாமல் இந்த அறைக்குள்ளிருந்து யாரும் வெளியே போனால் நான்கு மூலைகளிலும் நிற்கும் சிப்பாய்கள் சுட்டுத் தள்ளிவிடுவார்கள். யாரும் வெளியே போக எத்தனிக்கக் கூடாது. இனி நீங்கள் படுக்கலாம்.. என்று சொல்லி

விட்டுக் கதவைச் சாத்திப் பூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார். மழை இப்போது பொழியத் தொடங்கியது. கோட்டைச் சிறையைப் போன்று சிறிய அறையல்ல. ஒரு வீட்டின் படுக்கை அறையைப் போன்று சற்று விசாலமானது. எல்லோரும் வரிசையாக சுவர்ப்பக்கம் தலையை வைத்துக் காலை நீட்டிக் கொண்டு படுத்தனர். ஒருவர் மீது ஒருவர் முட்டி மோதிக் கொள்ளத் தேவையில்லை. ஆட்களை மிதிக்காமலும் ஒருவர் கடந்து செல்லவும் இடமுண்டு. நான் வாசல் கதவருகே வழக்கம்போல் இடம் பிடித்துக் கொண்டேன். சட்டையைக் கழற்றி தலையின் கீழ் வைத்துக் கொண்டு ஈர வேட்டியுடன் சரிந்தேன். நீண்ட நேரமாகியும் தூக்கம் வரவில்லை. பதிலாகச் சலம் முடுக்கியது. பகல் முழுவதும் சலம் விடாமலிருந்தது. பசியின் கொடுமையால் சற்று அதிகமாகவே உணவு உட்கொண்டு, அதிகமாகவே நீரும் அருந்தியது... கொட்டும் மழை வேறு. இத்தனையும் சேர்ந்து எனக்குத் சலம் அவஸ்தைப்படுத்தியது.

பையன்கள் எல்லோரும் ஆழ்ந்த நித்திரை. வழமையான அலட்டிச் சிரிப்பொலி கிளப்பும் பிரான்சிஸ் டயஸ் காலையில் வாங்கிய அடியுடனும் களைப்புடனும் மெளனியாயிருந்தான். இந்தச் சமயம் எமது அறை சன்னல் பக்கம் ஒரு சிப்பாய் அடிக்கடி வந்து பார்த்துச் சென்றான். எனக்குச் சலம் முடுக்குவதாகவும் கதவைத் திறந்து உதவி செய்யுமாறும் கேட்டேன். அந்தச் சமயத்தில் தம்மால் எதுவும் செய்யமுடியாதென்றும் மறுநாள் காலையில்தான் திறக்க முடியுமென்றும் சொல்லிச் சென்றுவிட்டான். நேரம் போகப்போக பெரும் அவஸ்தைப்பட்டேன். கதவை இழுத்துப் பார்த்தேன். வெளியே நீக்கல் தெரிந்தது. அதன் மூலம் சலம் விடலாமா என்று யோசித்தேன். வராந்தா வழியாகச் சலம் விட்டது தெரிந்தால் மறுநாள் என்ன நடக்குமோ? ஒரேயொரு வழிதான் தோன்றியது.

நாங்கள் இந்த முகாமுக்கு வந்ததும் எங்களுக்கு உணவு தந்தார்களே பாத்திரம்.. அதற்குப் பெயர் இப்போது மெஸ்டின் என்று சொல்வதுண்டு. இந்த மெஸ்டின் சன்னல் ஓரமாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

வேறு வழியில்லை. அந்த மெஸ்டின்(சாப்பிடும் பாத்திரம்) தான் இனி எனக்கும் பாத்திரமாகப் பயன்படப்போகிறது. நான் உணவு உட்கொள்ள உபயோகிக்கப்போகும் அதையே இன்று சலம் விடுவதற்குப் பாவித்தால் என்ன? இனியும் அவஸ்தை தாங்க முடியாது. வருவதுவரட்டும். ஒரு மெஸ்டின்னை ரகசியமாக எடுத்துச் சலம் விட்டபின் எனது அருகிலேயே வைத்துச் சட்டையை எடுத்து மூடிவிட்டேன்.

அவஸ்தை நீங்கி விட்டது. களைப்பும் அதிகரித்தது. சரிந்து படுத்தேன். இப்போது குளிரத் தொடங்கியது. சிமெண்டு தரை வேறு ஜில்லென்று குளிர்ந்தது. வேட்டியை அவிழ்த்து பாதியை விரித்து அதன் மீதுபடுத்துக் கொண்டு மறுபாதியில் உடலையும் மூடிக் கொண்டேன். ஒரு மணிநேரம் உறங்கியிருப்பேன். தூக்கம் கலைந்தது. மீண்டும் சிந்தனை. எதற்காக என்னை இப்படிச் சிறையில் வைத்திருக்கிறார்கள்? வீட்டின் நிலைமை என்ன? மீண்டும் மீண்டும் இதே சிந்தனை. எதிர்ச்சுவர் அருகே படுத்திருந்த ஒரு பையன் எழுந்தான். பிரான்சிஸும் எழுந்து விட்டான். தொடர்ந்து வேறு சில பையன்களும் விழித்து எழுந்து கொண்டனர். எல்லோருக்கும் எனக்கு ஏற்பட்ட அதே அவஸ்தைதான். மழை சற்று ஓய்ந்திருந்தது. சன்னல் பக்கமாகச் சென்ற சிப்பாயை அவர்கள் கூப்பிட்டுப் பார்த்தனர். பயனில்லை. நான் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நான் செய்த வேலையை அவர்களிடம் சொல்லலாமா. சொன்னால் என்னைக் கோலி செய்வார்களோ என்ற அச்சம். பிரான்சிஸ் வாயைத் திறந்தான். வேறு வழியில்லை. மெஸ்டின்னைப் பாவிப்போம். நாளை கழுவி வைத்தால் போகிறது என்றான். இதற்கு யாரும் மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை.

மீண்டும் மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. மெஸ்டின் ஒன்றை எடுத்துப் பிரான்சிஸ் சலம்விட்டு ஆரம்பித்து வைத்தான். அடுத்த மெஸ்டின்னையும் எடுக்க மற்றொருவன் முயன்றபோது நான் தலையிட்டு இங்கே என்னிடமும் ஒரு மெஸ்டின் இருக்கிறது என்று சொல்லியபடியே மெஸ் டின்னை எடுத்துச் சென்று சன்னலால் ஊற்றினேன். பின்னர் மழைநீரிலேயே பாத்திரத்தைக் கழுவி வைத்தேன். இதை மற்றவர்களும் பின்பற்றினார்கள்.

காலை ஆறு மணிக்குப் பின்னர் கதவு திறக்கப்பட்டது. முதல்நாள் இரவு காண்பித்த கெடுபிடி இப்போது சிப்பாய்களிடம் குறைந்திருந்தது. எல்லோரும் சிங்கில் லைன், அதாவது க்யூவில் நிற்க வேண்டும். மழைக்கு ஒதுங்கி, தாழ்வாரத்தில் ஒரு சிப்பாய் கையில் பற்பசை வைத்திருந்தான். நாங்கள் ஒவ்வொருவராகச் சென்று விரலில் சிறிது பசையைத் தடவிக் கொண்டு மலக்கூடத்துக்கும் பின்னர் குளியல் இடத்துக்கும் சென்று அறைக்குத் திரும்பவேண்டும். இத்தனையும் விரைவாகச் சில நிமிடங்களுக்குள் முடிய வேண்டும்.

மீண்டும் அறைக்குள் சென்ற எங்களை ஒருவர் பின் ஒருவராக வரும்படி உத்தரவு இடப்பட்டது. பி புளொக் கட்டடத்துக்கும் ஏ புளொக் கட்டடத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஓரிடத்தில் முட்கம்பி

வேலிகளுக்கு நடுவே எங்களை உட்காரும்படி உத்தவிடப்பட்டது. மழைத் தூறுல் நின்றுவிட்டிரந்தது. ஆனாலும் குளிர் கடுமையாக இருந்தது. எனது உடல் குளிரால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஆயுதம் தாங்கிய இந்தியச் சிப்பாய்கள் மத்தியில் ஆயுதமில்லாமல் சாதாரண சிவில் உடையில் வெள்ளிக் கம்பிகள் போல் தலைமுடி மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்த ஒருவரும் நின்றார். என்னைப் பார்த்ததும் “என்ன பெரியவரே குளிருதா?” என்று கேட்டார். “ஆமா சார்” என்று பதிலளித்தேன். அது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்னவோ “ஆமா சார்..” என்று மீண்டும் ஒரு தடவை அதைக் கூறிவிட்டு “துப்பாக்கி பிடித்துச் சுடும்போது குளிரவில்லையா” என்று கேட்டார்.

என்னைப்பார்த்து இந்தக் கேள்வி கேட்டவனுக்கு நான் துப்பாக்கி தூக்கத் தெரிந்தவனில்லை என்ற விளக்கம் கூறி கொஞ்சமாவது எஞ்சியிருக்கும் சக்தியையும் வீணாக்கிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. மீண்டும் எங்கள் பெயர்கள் கூப்பிட்டுக் கணக்கெடுக்கப்பட்டன. இதன் பின் எங்கள் எல்லோரையும் ஏ-புளொக் கட்டடத்துக்கு கூட்டிச் சென்று முன்புறமுள்ள அறைக்குள் விட்டுப் பூட்டினார்கள். வெளியே ஆயுதம் தாங்கிய சிப்பாய் ஒருவர் காவல். காலை எழு மணியிருக்கும், எங்களுக்கு எங்கிருந்தோ மெஸ்டின்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. இந்த மெஸ்டின்களிலும் யார் யார் சலம் விட்டிருந்தார்களோ? ஆனாலும் பட்டினி கிடக்க முடியுமா? ஆளுக்கொரு மெஸ்டின் கொடுக்கப்பட்டது. ஆளுக்கு இரண்டு பூரியும் கடலைப் பருப்பும், தேநீரும் கொடுக்கப்பட்டன. காலை உணவு முடிந்து சிறிது நேரத்துக்குப்பின் எங்கள் அறைக்குள் இருந்தவர்கள் அவரவருக்கு முதல் நாள் முதுகிலும் கையிலும் குறியிடப்பட்ட இலக்கப்படி அழைக்கப்பட்டனர். இப்போது நாமம் கெட்டுவிட்டது. இலக்கம் தான் எங்களுக்குரியவை. ஏ-புளொக்கில் ஒரு பகுதி விசாரணை செய்யும் பகுதியாக இயங்கி வந்தது. இலக்கத்தின்படி விசாரணைக்குச் செல்பவர் விசாரணை முடிந்ததும் வேறு இடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டு விடுவார். மீண்டும் எங்களைச் சந்திப்பதற்கு அந்த அறைக்குள் வருவதற்கு அவருக்கு அனுமதியில்லை.

இலக்கம் கூப்பிட்டவர்கள் ஒவ்வொருவராக அறையிலிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். அறைக்குள் ஜனத்தொகை குறைந்து கொண்டே வந்தது. இதற்கிடையில் முதல்நாள் காலையில் கோட்டையிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன் என்னை விசாரணை செய்த

கோவிந்தன் வந்தார். எனது இலக்கம் கூப்பிடப்படவில்லையே என்று அவரைக் கேட்டேன். உங்கள் பெயர் வேறு பட்டியலில் இருக்கும் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். மாலை ஐந்து மணியளவில் நானும் மற்றும் இருவரும் அறைக்குள் எஞ்சியிருந்தோம். 269 என்று என்று எனது இலக்கம் கூப்பிடப்பட்டது. சிப்பாயைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

விசாரணை அதிகாரி முன் நிறுத்தப்பட்டேன். உங்கள் பெயர் என்ன? என்று அதிகாரி ஆரம்பித்தார். என் பெயரைச் சொன்னேன். வயது, விலாசம் கேட்டார். இவற்றுக்குப் பதிலும் சொன்னேன். குறித்துக் கொண்டதும், உட்காருங்கள் என்று முன்பாக இருந்த நாற்காலியைக் காண்பித்தார். நான் அமர்ந்தேன். ஈழமுரசு பத்திரிகையில் வேலை பார்ப்பதற்கு முன் என்ன செய்தீர்கள்? என்று ஆரம்பித்தார். விவரமாகக் கூறினேன்.

பதிவு செய்வதை நிறுத்திக் கொண்டு சகலவற்றையும் நிதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த விசாரணை அதிகாரி “பசீர் காக்கா என்பவர் முஸ்லீமா?” என்று கேட்டார். “நாங்கள் காக்கா என்று முஸ்லீமைத்தான் சொல்வோம்” என்றும் அவர் சொன்னார்.

“நாங்களும் முஸ்லீம்களைத்தான் காக்கா என்று சொல்லுவோம். பசீர் காக்கா என்பது இயக்கப் பெயர். இவரைக் காக்கா அண்ணே என்றும் அலுவலகத்தில் அழைப்பார்கள். ஆனால் அவர் ஒரு இந்து” என்று சொன்னேன்.

“செல்வரெத்தினம்தான் எல்.ரீ.ரீ.ஈ. நிதிவிடயங்களுக்குப் பொறுப்பா?” என்று கேட்டார்.

“இயக்கத்தில் ஏதோ பொறுப்பான பதவி எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஈழமுரசு நிர்வாகத்துக்கும் பொறுப்பான ஜெனரல் மேனேஜர் செல்வரெத்தினம்தான்” என்று சொன்னேன்.

“உங்களை மேஜர் பெரியசாமியும் மேஜர் ஹரிகரனும் சந்திக்க வேண்டுமென்று விருப்பம் தெரிவித்திருக்கிறாங்க. உங்கள் அனுபவத்தையும் ஆற்றலையும் பயன்படுத்தி ஐ.பி.கே. எஃப்.புக்காக ஏதோ செய்ய வேண்டுமென்று அவங்க விரும்புறாங்க. அவங்க றிங்கோமலி(திருகோணமலை) போயிருக்காங்க. இரண்டு மூன்று நாள்ல திரும்பிடுவாங்க. அப்புறம் அவங்களைச் சந்தித்த பின் மூன்று நாலு நாள்ல நீங்களும் போயிடலாம்” என்று அந்த அதிகாரி கூறியதும் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

“நல்லது சார் நான் குளித்துப் பல நாட்களாகிவிட்டன. இங்கு அனுப்பப்படுவதற்கு முதல் நாள் கோட்டையில் ஒரு அதிகாரியின் கருணையினால் சிறிது குளிப்பதற்கு அவகாசம் கிடைத்தது. உடுப்பு மாற்றுவதற்கு வழியில்லை. இங்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுத்தால் வீட்டுக்கு அறிவித்து உடுப்புகளை எடுப்பிக்கலாம்” என்றேன்.

“உங்களுக்கு ஏதாவது செய்யலாமென்றுதான் யோசிக்கிறேன். செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மூலம் வந்த உடுப்புகள் கொடுப்பதற்கு முயற்சிக்கிறேன். உங்களை உங்களுடைய ஆட்களுடனேயே சேர்ப்பிக்கிறேன். அப்போது உங்களுக்கு நல்ல சூழ்நிலையும் அமையும்” என்று கூறியபடியே அவர் ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்து என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு அறைக்கு வெளியே வந்தார். வெளியே நின்ற சிப்பாயிடம் ஏதோ இந்தியில் சொல்ல, சிப்பாய் பேந்தப்பேந்த விழித்ததைக் கண்ட அதிகாரி அங்கு நின்ற மற்றொருவருடன் மலையாளத்தில் உனக்கு அவங்க இருக்கும் இடம் தெரியுமல்லவா? என்று கேட்டார். தெரியும் என்றதும் இவர்தான் அந்த பிரஸ்ஸின் எடிட்டர். இவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் அவர்களுடன் சேர்த்துவிடும் என்று பணித்தார். யெஸ் சார் என்று வாயெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்துக் கொண்டு என்னைக் கூட்டிச் சென்றவர் அன்று காலையில் என்னைப் பார்த்து “என்ன பெரியவரே குளிருதா” என்று கேட்டாரே அவர்தான்.

14

முட்கம்பி வேலிகளுக்கு ஊடாக அந்த நரைமுடித் தலையர் என்னைக் கூட்டிச் சென்றபோது முன்னும் பின்னும் துப்பாக்கி ஏந்திய சிப்பாய்கள் தொடரவில்லை. அவரும் விசாரணைப் பகுதியில் ஒரு உத்தியோகத்தர். சி-புளொக் கட்டடத்துக்கு என்னைக் கூட்டிச் சென்றதும் அப்போதுதான் தண்ணீர் கொண்டு வந்து டிரம்களில் நிரப்பித் தாங்களும் குளித்துவிட்டு வந்த எமது துணை ஆசிரியர் சர்வேந்திராவும் மற்றும் அச்சகப் பகுதி ஊழியர்களும் என்னைக் கண்டதும் “ஐயா வாங்க” என்று வரவேற்றனர். சர்வேந்திரா என்னை ஆரக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு வரவேற்றதை அந்தப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான அதிகாரியும் (அவரது பெயர் தெரியாது) மற்றும் சிப்பாய்களும் ஆச்சரியத்துடன் முகம் மலர்ந்து பார்த்து நின்றனர். இவர்தான் எங்கள் எடிட்டர் என்று அவர்களுக்கு சர்வேந்திரா என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். “நீங்கள் நேற்றிரவு இங்கே வந்ததாக நாங்கள் அறிந்து கொண்டோம். உங்களை இங்கே அனுப்பாமலிருந்ததால் நாங்களாகவே உங்களை இங்கே அனுப்பும் படி கேட்கவிருந்தோம்” என்று சர்வேந்திரா சொன்னார்.

சில தினங்களுக்கு முன்னர் தங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த லெப்டினன்ட் மேனன் உங்கள் எடிட்டர் எங்கே? என்று கேட்டாராம். தெரியாது என்று இவர்கள் பதிலளித்தபோது அவரும் எங்கேயாவது இருப்பார் என்று லெப் மேனன் சொன்னாராம்.

சர்வேந்திராவும் மற்றவர்களும் என்னைத் தங்கள் அறைக்குக் கூட்டிச் சென்றனர். அக்டோபர் மாதம் பத்தாம் திகதி அதிகாலை ஐந்து மணியளவில் ஈழமுரசு பத்திரிகை அலுவலகத்தின் அச்சு யந்திரத்தையும் அச்சகப் பகுதியையும் இந்திய அமைதி காக்கும் படை குண்டு வைத்துத் தகர்ப்பதற்கு முன்னர் படுக்கையிலிருந்து எழுப்பிக் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் இவர்கள்! கடந்த ஒன்றரை மாதமாக இவர்கள் இந்திய இராணுவத்தின் சிறையிலிருப்பவர்கள். இவர்களில் எல்லோரையும் உங்களுக்குத் தெரியுமா? என்று சர்வேந்திரா கேட்டார்.

குண்டு வைத்துத் தகர்ப்பதற்கு முதல் நாள் இரவு பக்கம் போட்டவர் பாலசுப்பிரமணியம். விமலன் ஆகிய இருவரையும் எனக்குத் தெரியும். ஈழமுரசு பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றபின் இவர்களுடன் பேசிப் பழக வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. சுதாகர் என்பவரையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். இவர் புகைப்படமும் எடுப்பவர். இவருடனும் சில சமயங்களில் பழகியிருக்கிறேன். ஜோன் என்ற யோகராசவுடனும் ஈழமுரசு பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தராகக் கடமையாற்றும்போது பழகியிருக்கின்றேன். கேஜீஸ்வரநாதன் என்ற பத்திரிகை விநியோகப் பகுதி உத்தியோகஸ்தரைப் பார்த்திருக்கிறேன். பழகியதில்லை. முருகானந்தன், சிவசண்முகம் ஆகிய அச்சுக் கோப்பாளர்களில் சிவசண்முகத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். மற்றவர்கள்தான் எனக்குப் புதிது.

பத்திரிகை மடித்து விநியோகம் செய்யும் தவழீலன், விநாயகரன் என்ற பையன்களும் எனக்குப் பழக்கமில்லாதவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டனர்.

இரவுச் சாப்பாடு வந்துவிட்டது. பன்னிரண்டு பேரும் தங்கள் மெஸ்டின்களில் தங்களுடைய இலக்கங்களைக் குறித்து வைத்திருந்தனர். எனக்குப்புதிதாக ஒரு மெஸ்டின் கிடைக்கும் வரை வெளி ஹாலில் உள்ளவர்களிடம் மாறிக் கொள்ளலாம் என்று அவர்களே அன்று ஒரு மெஸ்டினை இரவலாக எடுத்து வந்து தந்தனர். கியூவில் சென்று உணவு எடுத்து வந்து உண்டோம். சாப்பாடு முடிந்ததும் மலசலம் கழிக்கும் வேலையையும் முடித்துக் கொண்டு அறைக்குள் முடங்கிக் கொண்டோம். கதவு பூட்டப்பட்டது.

வழமையாகச் சாப்பாட்டின் பின் கடதாசி (சீட்டு) விளையாடும் நமது தோழர்கள் அன்று என்னைச் சூழ உட்கார்ந்து கொண்டனர். கடந்த சில நாட்கள் நான் சிறைக்குள் இருந்ததற்கும் இன்று தோழர்களுடன் சிறைக்குள்ளிருப்பதற்கும் நிறைய வேறுபாடு... இதுவும் சிறைதான் என்றாலும் நம்மவர்கள் என்ற உறவு புதியதொரு உற்சாகத்தைத் தந்தது.

தாங்குகைது செய்யப்பட்டபின் நான் கைதாகும்வரை நடந்த சம்பவங்களையும் சிறைக்கு வெளியே நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் துருவித் துருவிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டனர்.

கடந்த பல நாட்களாகக் குளிக்கவில்லை. உடுப்பு மாற்றவும் வழியில்லை. நாளைக்காவது இங்கே குளிக்க வசதி கிடைக்குமா என்று சர்வேந்திராவைக் கேட்டேன். எனக்கு உடுப்பு வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாக விசாரணை அதிகாரி தெரிவித்ததையும் சொன்னேன்.

இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னர்தான் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் வந்து உடுப்பு இல்லாதவர்களுக்கு லுங்கி (சாரம்)யும் பனியனும் சிலருக்குத் துவாயும் (டவல்) கொடுத்து விட்டுச் சென்றதாக சர்வேந்திரா சொன்னார். இனி அடுத்த முறை வரும் போதுதான் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் உடுப்புகளை வழங்கக் கூடும் என்றும் இப்போதைக்கு உடுப்புக்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையென்றும் சர்வேந்திரா சொன்னார்.

“எனக்குத் தந்த லுங்கியும், துவாயும் இருக்கிறது ஐயா. இதை நீங்கள் குளித்து விட்டுப் பாவிக்கலாம். உங்களுக்குரிய கோட்டா வரும்போது அதை நீங்கள் எனக்குத் தரலாம்” என்று சர்வேந்திரா சொன்னார். அதுபோதும். இரவு நீண்ட நேரம் பல விஷயங்களைப் பற்றியும் நானும் சர்வேந்திராவும் பேசினோம். மற்றவர்களும் இடையிடையே பங்கு கொண்டனர். இதற்கிடையே எங்கள் அறை ஜன்னல் பக்கம் சந்திரநாத் என்ற மேஜர் வந்தார். அவருக்கு என்னை சர்வேந்திரா அறிமுகம் செய்து வைத்தார். ஜன்னல் கம்பிகளுடாகக் கைகுலுக்கிக் கொண்டோம். சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டு நின்ற பின் அவர் சென்று விட்டார். சிறிது நேரம் கழித்து லெப்டினட் மேனன் ஜன்னலுக்கு வந்தார். அவருக்கும் என்னை சர்வேந்திரா அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அரசியல் நிலை பற்றியும் அவர் பேசினார். சாந்தமான முகம்.. அமைதியான பேச்சு.. வயதில் மிக இளையவர். தமிழும் சரளமாதப் பேசுவார். மேஜர் சந்திரநாத் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசுவார். தமிழ் தெரியாது என்று சொன்னார். நாங்கள் விடுதலை பெறும்வரை அவர் தமக்குத் தமிழ் தெரிந்தவராகக் காட்டிக் கொள்ளவேயில்லை. விடுதலை பெற்று பிரியாவிடை கூறும் போதுதான் “என்ன சர்வேந்திரா, எப்படி செளக்கியமாய் போய்வா அப்பா” என்று சுத்தத் தமிழில் சொன்னார்.

மறுநாள் காலை மற்றவர்களுடன் நானும் சென்று குளித்தேன். சர்வேந்திரா தந்த லுங்கியை அணிந்து கொண்டேன். துவாயையும் உபயோகித்தேன். கடந்த பல தினங்களாக ஆடையாகவும் போர்வையாகவும் நான் உபயோகித்த எனது எட்டு முழுவேட்டியைத் துவைத்துச் சுத்தமாக்க முடியாது என்ற நிலையில் மடித்து ஒரு மூலையில் வைத்தேன். விசாரணை அதிகாரியிடமிருந்து சிபுளொக் கட்டடத்துக்கு வரும்போது விசாரணை செய்யப்பட்ட எங்கள் அனைவருக்கும் ஆளுக்கு ஒரு கம்பளி கொடுக்கப்பட்டது. இந்திய செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினால் வழங்கப்பட்ட இந்தக் கம்பளி ஏற்கெனவே எனது சாகாக்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன.

15

ஈழமுரசு ஊழியர்கள் கோட்டைச் சிறைக்குள் கொண்டு போகப்பட்டதும் அந்த இடங்களைத் துப்பரவாக்கும் வேலையும் இவர்களுக்கே ஏற்பட்டது. கோட்டைக்குள் சிறைச்சாலையை ஒட்டி வாய்க்காலை இவர்கள் சுத்தம் செய்வதற்கு ஒருமுறை சாப்பாட்டுப் பாத்திரங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டன.

நவம்பர் மாதம் முதல் வாரத்தில் இவர்களின் சிறைக் கூண்டிலிருந்து நான்கு பேர் வெளியே அழைக்கப்பட்டனர். வழமையாக ஏதும் வேலை இருந்தால் கைதிகள் சிலரைக் கூப்பிட்டுச் செல்வார்கள். இந்த நால்வரும் வெளியே அழைக்கப்பட்டபோது அவர்களுக்கு ஏதோ வேலை என்று நினைத்துத்தான் வெளியே வந்தார்கள்.

“கோட்டையின் உள்வாசல் புறத்தில் ஒரு எல்.ரீ.ரீ.ஈ. கிடக்கிறது. அதை அப்படியே போய் இழுத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று பணிக்கப்பட்டார்கள். கூடவே துப்பாக்கிகள் ஏந்திய சிப்பாய்கள் இருவரும் சென்றனர். உள்வாசலில் ஒருவர் சுயநினைவில்லாமல் குப்புறக் கிடந்தார். அவரைத் தூக்கிச் செல்ல முற்பட்ட போது கால்களைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்லுங்கள் என்று சிப்பாய்கள் வற்புறுத்தினர். இதை மீறித் தூக்க முற்பட்டபோது சிப்பாய்கள் அடிக்க முனைந்தனர். சர்வேந்திராவும், விமலனும், சுதாவும் குப்புறக் கிடந்தவரை மெதுவாகப் புரட்டி இயன்றவரை நிமிர்த்தித் தூக்கி மெதுவாக இழுத்துச் சென்றனர். லேசான உராய்வுகள் மாத்திரம் அவரது பின்புறத்தில் ஏற்பட்டன. அவரும் ஒரு சிறைக்கூண்டில் அடைக்கப்பட்டார். அவர் யாழ்நகர் கொக்குவில் பகுதியைச் சேர்ந்த அப்பாவிப் பொதுமகன் என்பது பின்னர் தெரியவந்தது. எல்.ரீ.ரீ.ஈ. எனக்கருதப்பட்ட அவர் இரண்டு தினங்களுக்குள்ளேயே விடுதலை பெற்றுச் சென்றுவிட்டார்.

ஈழமுரசு ஊழியர்கள் கைது செய்யப்பட்ட பின் எங்கே கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள், என்ன நிலையிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் ஏதும் எவருக்கும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. சுமார் நாற்பத்து நான்கு தினங்கள் கோட்டைச் சிறையில் வைக்கப்பட்டனர் ஈழமுரசு ஊழியர்கள்.

சுமார் ஒன்றரை மாதங்களுக்குப் பிறகு நவம்பர் மாதம் 22ஆம் தேதி விடுதலை என்று அறிவிக்கப்பட்டது. சர்வேந்திராவுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கண்கள் கட்டப்பட்டன. கைகள் பின்புறம் கோர்த்துக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். பின்னர் இவர்கள் ஒரு வாகனத்தில் மண்டைத்தீவுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அங்கு நிலத்தில் உட்கார வைக்கப்பட்டபோது மழை கொட்டியது. மழை ஓய்ந்த பின் ஹெலிகாப்டர் ஒன்று வந்திறங்கியது. இவர்கள் அதில் ஏற்றப்பட்டனர். பலாலியில் ஹெலி வந்திறங்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அரைமணிநேரம் கழித்து காங்கேசன் துறையில் கொண்டு வந்து இறக்கப்பட்டனர். கட்டுகள் அவிழ்க்கப்பட்டு ஆளுக்கோர் இலக்கம் இடப்பட்டது. 149ஆம் இலக்கத்திலிருந்து 160ஆம் இலக்கம் வரை ஈழமுரசு ஊழியர்கள்.

காங்கேசன் துறையில் இந்திய இராணுவத்தினர் புனர்வாழ்வு முகாம் என்ற பெயரில் அமைத்திருந்தனர். காங்கேசன் துறை சீமேந்து ஆலைக்கு அருகில் இது இருக்கிறது. இரண்டாவது உலக மகாயுத்தகாலத்தில் வைத்தியாசலையாக உபயோகிக்கப்பட்ட பகுதியாகும் இது. காங்கேசன் துறை துறைமுகம் அருகிலேயே அமைந்திருக்கிறது. பெரிய டிரக்குகளில் பெட்ரோல் டாங்குகளாகப் பாவிக்கப்படும் இரும்பு டாங்குகள் இந்த முகாமில் தண்ணீர் எடுப்பதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டன. ஏ.பி.சி.டி. என பகுக்கப் பட்டுள்ள கட்டடங்கள் வெவ்வேறு கைதிகளை வைத்திருக்கும் சிறைக்கூடங்களாய் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்தப் பிளாக்குகளில் குடிப்பதற்கும் குளிப்பதற்கும் ஒரு கிணற்றிலிருந்தே தண்ணீர் எடுத்துவர வேண்டும். இந்த வேலையைக் கைதிகளே செய்ய வேண்டும். இவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் ஆயுதம் தாங்கிய சிப்பாய்கள் சென்று கொண்டிருப்பார்கள். இது போதாதென்று தண்ணீர் எடுத்து வரும் கைதிகளின் கால்களுக்கு இடைவெளி விட்டுக் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டதுண்டு.

நவம்பர் 23ஆம் தேதி காங்கேசன் துறை முகாமுக்கு சர்வேந்திரா விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்டார். இவரை அழைத்துச் செல்வதற்கு வந்திருந்த ராணுவ சிப்பாய்கள் அவரது பருத்த உயரமான

தோற்றத்தைக் கண்டோ என்னமோ இவரின் இரண்டு கால்களையும் கயிற்றினால் இறுகப் பிணைத்துக் கட்டி விசாரணைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். தெத்தித் தெத்தி விசாரணை அறையை அடைவதற்குள் சர்வேந்திராவின் இரண்டு கால்களிலும் சிராய்ப்புக் காயங்கள் ஏற்பட்டு ரத்தம் வழிந்தது.

தன்னை இவ்வாறு நடத்தியதை விசாரணை அதிகாரியான மேஜர்நாயரிடம் முறையிட்டுக் காயங்களைகாட்டியபோது 'இடியட்' என்று திட்டிவிட்டு அந்தச் சிப்பாய்களைக் கொண்டே கால் கட்டுகளை அவிழ்க்கச் செய்தார் மேஜர். இதன் பின்னரே விசாரணையை ஆரம்பித்தார். விசாரண முடிவடைந்த பின் புகாம் பொறுப்பதிகாரி லலித்நாத்திடம் இப்படித்தானா ஒரு பத்திரிகைக் காரரை நடத்துவது? என்று மேஜர் நாயர்கடுமையான வார்த்தைகளில் பேசியிருக்கிறார். இருவருக்குமிடையில் வாக்குவாதம் முற்றியது. சிறிது நேரத்திற்குப் பின் மேஜர் நாயரின் அலுவலகத்துக்குச் சென்று நடந்த சம்பவத்தை பற்றிப் பொறுமையாக ஆராய்ந்தார் மேஜர் லலித்நாத். இதைத் தொடர்ந்து கால்கள் கட்டப்படும் பழக்கம் நிறுத்தப்பட்டது.

நான் இந்த முகாமுக்குச் சென்ற சமயத்திலும் தண்ணீர் எடுப்பது முதல் மற்றும் சகல வேலைகளுக்கும் ஈழமுரசு ஊழியர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டனர். பின்னர் படிப்படியாக இவர்களிடம் வேலை வாங்குவது நிறுத்தப்பட்டது. நாங்கள் சும்மா இருக்கிறோம் உடற் பயிற்சிக்கும் வழியில்லை. எங்களையும் மலகூட குழி தோண்ட அனுமதியுங்கள் என்று சர்வேந்திராவும் மற்றவர்களும் கேட்டுக் கொண்டதற்கு "நீங்கள் பத்திரிகைக்காரர்கள் நீங்கள் நாளைக்கு வெளியே போனால் எங்களிடம் இப்படியெல்லாம் வேலை வாங்கினார்கள் என எழுதிவிடுவீர்கள்" என்று மேஜர் லலித்நாத் வேலை கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். இது நான் வந்த பின்னர்.

16

சிறையில் உடற்பயிற்சிக்கு நான் வழி செய்தேன். யோகாசனம் நல்லது என்பதை எடுத்துரைத்த பிறகு சர்வேந்திராவும் தவசீலனும் நானும்தான் யோகாசனம் செய்ய முன்வந்தவர்கள். நாங்கள் ஒழுங்காக ஆசனம் செய்ய முடியாதபடி வியாதியும் இடவசதிக்குறைவும் ஏற்பட்டன. இந்த முகாமில் தொற்று நோய்கள் வராமல் தடுப்பதிலும் சுத்தம்- சுகாதாரம் ஆகியவற்றைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலும் அதிகாரிகள் அதிக ஆர்வம் காட்டினார்கள். தினமும் ஒரு சிப்பாய் வாளியுடனும் ஒரு சாக்குடனும் ஒவ்வொரு புளொக்குக்கும் வருவார். வாளியில் தண்ணீர் எடுத்து டெட்டால் கலந்து சாக்கில் நனைத்து ஒவ்வொரு அறையாகத் துடைத்துச் செல்வார். உணவு உட்கொண்ட பின்னரும் சரி, தேநீர் உட்கொண்ட பின்னரும் சரி... பாத்திரங்கள் யாவும் உடனுக்குடன் கழுவிக்க கவிழ்த்து வைக்க வேண்டும். உடுப்புகளை தோய்த்துக் குளிக்க வேண்டும் (குளிப்பதற்கு அதிகம் தண்ணீர் எடுக்கவிடமாட்டார்கள்) குளிப்பதற்குச் சோம்பல் படுபவர்களை இழுத்துக் கொண்டு போய் நீருற்றி விடுவார்கள். முடி வளர்த்திருப்பவர்களை இழுத்துக் கொண்டு போய் ஒட்ட முடி வெட்டி விடுவார்கள். தினமும் டாக்டர்கள் வந்து விசாரித்து மருந்து கொடுத்துச் செல்வார்கள். இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை சிப்பாய் ஒருவர் வந்து கிருமிநாசினி தெளித்துவிட்டுப் போவார். இத்தனை சுகாதாரப் பாதுகாப்புகள் இருந்தும் மலக்கூடம் முற்றிலும் சுத்தமாக இல்லை. பலருக்கு அடிக்கடி வயிற்றோட்ட நோய் ஏற்படும். சிலருக்கு ரத்தபேதியாகி பெரும் கஷ்டத்தை ஏற்படுத்தியதும் உண்டு. சொறியும் பலருக்கு வேகமாகப் பரவியது. சின்னம்மையும் பலருக்குப் பிடித்தது. இவர்களைத் தனிப்பட்ட கூடாரத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்தும் பயனில்லாமல் போக... இராணுவ ஆஸ்பத்திரிக்கு மாற்றிவிட்டனர். ரத்தம் கண்டவர்களும்

கடைசியில் இராணுவ ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு குணப்படுத்தப்பட்டனர். நாங்கள் இருந்த புளொக்கில் மந்திகை ஆஸ்பத்திரி வைத்திய அதிகாரி டாக்டர் லலித்குமார் என்பவரும் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார். அவருக்கு ஒரு கட்டில் போட்டுக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. பின்னர் இங்கு கொண்டு வரப்பட்ட வைரமானிகையின் முருகமூர்த்தியும் இந்த அறையிலே வைக்கப்பட்டார். டாக்டர் லலித்குமாருக்கும் எஸ்.ரீ.ஈ.ஈ.க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறதென்று கருதி அவரை அந்த முகாமுக்குக் கொண்டு வந்தனர். சில தினங்கள் மட்டும் விசாரணையின்றி வைத்திருந்தனர். டாக்டர் லலித்குமார் உண்மையில் செய்த தவறு பருத்தித்துறை பொது மருத்துவமனையில் இந்தியப்படை இராணுவ முகாம் அமைக்கக் கூடாது என்று எதிர்த்ததே!

“என்னை ஏன் கொண்டு வந்தீர்கள் என்மீதுள்ள குற்றச்சாட்டு என்ன? என்னை இப்படித் தடுத்து வைத்திராமல் உங்கள் இராணுவ நீதிமன்றத்துக்கு விசாரணைக்குக் கொண்டு செல்லுங்கள்” என்று முகாம் மேலதிகாரிகளுக்கு எழுத்து மூலம் கேட்டார் இளைஞரான லலித்குமார். இதற்குச் சாதகமான பதில் கிடைக்கவில்லை. தம்மை விரைவில் விசாரணை செய்ய வேண்டும் என்றும் டிசம்பர் 14ஆம் திகதியளவில் தமது சகோதரிக்கு முதல் பிரசவம் என்றும், தானே அதை முன்னின்று கவனிப்பதாக சகோதரியிடம் உறுதி செய்து கொடுத்ததாகவும் தம்மைச் சந்திக்க வரும் பொறுப்பதிகாரியிடம் உதவி அதிகாரியிடமும் நேரில் தெரிவித்தார்.

ஆனாலும் அவர்கள் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கக் காணோம். திடீரென்று டாக்டர் லலித்குமார் உணவு உண்பதை நிறுத்திக் கொண்டார். முகாம் பொறுப்பதிகாரி மேஜர் லலித்நாத் வந்து விசாரித்தார். பின்னர் முகாம் அதிகாரிகளுக்கும் டாக்டருக்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிடும் படியும் நாற்பத்தெட்டு மணி நேர அவகாசம் தரும்படியும் டாக்டரைக் கேட்டனர். டாக்டரும் சம்மதித்தார். உண்ணாவிரதப் போராட்டமும் பேச்சுவார்த்தையும் மிக அந்தரங்கமாகவே நடைபெற்றது. எங்கள் சிலருக்கு மட்டும் இது தெரியும். நாற்பத்தெட்டு மணிநேரம் கடந்து விட்டது. எந்த முடிவும் ஏற்படவில்லை. நிபந்தனைகளுடன் விடுதலை செய்வதாக ஒரு அதிகாரி தெரிவித்து அந்த நிபந்தனைகளையும் தெரிவித்திருந்தார். பருத்தித்துறையை விட்டு எங்கும் செல்லக்கூடாது...அப்படி வெளியே செல்வதானால் பருத்தித்துறை முகாம் பொறுப்பதிகாரியிடம் அனுமதி பெற்றே செல்லவேண்டும்.

மந்திகை ஆஸ்பத்திரியில் எல்.ரீ.ரீ.ஈ.யினருக்குச் சிகிச்சையளிக்கக் கூடாது. சிகிச்சைக்கு அவர்கள் வந்தால் அமைதிப்படைக்கு தகவல் கொடுக்க வேண்டும். இந்திய அமைதிப்படைக்கு விரோதமான எந்தப் பிரச்சாரத்திலும் ஈடுபடக் கூடாது.

இவையே டாக்டர் லலித்குமாருக்கு விதிக்கப்பட்ட நிபந்தனைகள். இந்த நிபந்தனைகளை அவர் ஏற்றுக் கொண்டாரே இல்லையோ தெரியவில்லை. டிசம்பர் 12ஆம் திகதி இந்த முகாமிருந்து சிலர் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இவர்கள் விடுதலை செய்யப்படுவதற்கு முன்னர் பெரும் சம்பிரதாய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அன்று முற்பகலில் இந்தியாவிலிருந்து வீடியோ படப்பிடிப்பாளர்கள் குழுவொன்று வந்து அவர்களைப் படம் பிடித்தது. பத்திரிகை வானொலி நிருபர்களும் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் அனைவரும் வெளிவாசல் 'சென்றி'யிலேயே வரவேற்கப் பட்டு, விடுதலை செய்யப்பட்ட சிலரும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுப் பேட்டியும் காணப்பட்டனர்.

இந்தக் காட்சிகளை எங்கள் அறை ஜன்னலில் இருந்தே நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். எமது மண்ணின் பத்திரிகைகள் இரண்டை தகர்த்து, பத்திரிகையாளர்களைச் சிறைக்குள் பூட்டி வைத்துவிட்டு உங்கள் பத்திரிகையாளர்களை அழைத்து வந்திருக்கிறீர்களா என்று சர்வேந்திரா பொருமிக் கொண்டிருந்தார். இதே சமயம் இதே காட்சியை ஜனனலில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த டாக்டர் லலித்குமார் பின்னர் தம்மைச் சந்திக்க வந்த முகாம் பொறுப்பதிகாரி மேஜர் லலிதநாத்திடம் இப்படி வீடியோ படமும் வானொலிப்பிரச்சாரமும் எங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டவை. இதே உத்திகளையெல்லாம் சிறிலங்கா அரசின் பாதுகாப்பு அமைச்சர் லலித் அத்துலத் முதலி கையாண்டு பார்த்துத் தோல்வி கண்டுவிட்டார் என்று கிண்டல் செய்தார். மேஜர் லலிதநாத் எதுவும் சொல்லவில்லை. பின்னர் பதினான்காம் தேதியும், பதினாறாம் தேதியும் மற்றும் சிலர் விடுதலை செய்யப்பட்ட போது நிருபர்களோ, பத்திரிகையாளர்களோ அழைக்கப்படவில்லை. நாற்பத்தெட்டு மணிநேர அவகாசம் பயன்தராமல் போகவே, அடுத்த நடவடிக்கைக்கு டாக்டர் லலித்குமார் தயாரானார். நான் யாருடனும் அநாவசியமாகப் பேச விரும்பவில்லை. தயவு செய்து என்னை யாரும் குழப்ப வேண்டாம் என்று ஒரு கடதாசியில் எழுதி ஜன்னல் கண்ணாடியில் ஒட்டிவிட்டு டாக்டர் அமைதியாகப் படுத்துக் கொண்டார்.

டாக்டரின் சகோதரிக்குப் பன்னிரெண்டாம் தேதியன்றே சுகமாகப் பிரசவம் நிகழ்ந்ததென்ற செய்தியை அமைதிப்படையினர் ஆராய்ந்து அறிந்து அன்றிரவே தெரிவித்தனர். கட்டிலில் படுத்திருந்த டாக்டர் அன்றிரவே கீழே இறங்கிப் படுத்துக் கொண்டார். மூன்று நாளுக்கு தினங்கள் டாக்டர் நீர்கூட அருந்தாது உண்ணாவிருந்திருந்தார். ராணுவ அதிகாரி வந்து பார்த்துச் சென்றார். திடீரென்று ஒருநாள் நண்பகல் ஸ்ட்ரெச்சர் கொண்டு வந்து டாக்டரைக் கொண்டு சென்றனர். பின்னால் ராணுவ அதிகாரி ஒருவர்... நான்கு நாட்கள் கழித்து டாக்டர் எங்கள் பகுதிக்கு வந்து இன்று தமக்கு விடுதலை என்றார். சொன்னவாறே டாக்டர் விடுதலையாகிப் போய்விட்டார்.

17

டாக்டர் லலித்குமாரின் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் போல் நாங்களும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் . அப்போதுதான் எங்கள் பிரச்சினையும் எடுபடும் என்று வைரமாளிகை முருகமூர்த்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சில விவரங்களை தான் தனியாகவும் ரகசியமாகவும் செய்யும் முருகமூர்த்தி உண்ணாவிரதத்துக்கு மற்றவர்களின்துணையைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். இதற்கிடையில் வைகுண்ட ஏகாதசி தினத்தில் நான் வருடா வருடம் இருப்பது போன்று டிசம்பர் 30ஆம் தேதியன்று பகல் முழுக்க உபவாசம் இருந்தேன். மாலையில் பாலும் பழமும் தந்தால் நல்லதென்று சொல்லியிருந்தேன். லெப்டினன்ட் மேனனின் ஏற்பாட்டின்படி மாலையில் பாலும் ஏழு பெரிய கதலிப்பழமும் தந்தார்கள். சில பழங்களை நண்பர்களுக்குப் பகிர்ந்தேன். நான் இப்படி உபவாசம் இருந்தது எங்கள் சிலருக்கு உண்ணாவிரமிருக்க முடியுமென்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது.

பிரஜைகள் குழுக்களின் இணைப்புச் செயலாளர் சிவானந்த ராஜாவும் கைது செய்யப்பட்டு எங்கள் முகாமுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார். சிவானந்த ராஜாவுக்கு இந்தியத் தூதரகத்தில் செல்வாக்கு அதிகம் இருப்பதாக முருகமூர்த்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். கோட்டையிலிருந்து குளிப்பதற்காக வைரமாளிகைக்குச் சென்ற சமயங்களில் சிவானந்தராஜா உட்பட பேராசிரியர் சிவத்தம்பி மற்றும் சிலருக்குக் கடிதங்கள் எழுதி தன்னை விடுதலை செய்ய உதவுமாறு கேட்டிருந்தார் முருகமூர்த்தி. சிவானந்த ராஜா முகாமுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு வாசல் சென்றியில் நின்றதைப் பார்த்த வைரமாளிகை முருகமூர்த்தி, தனது விடுதலைக்காவே அவர் வந்திருப்பதாக மகிழ்ச்சியடைந்தார். ஆனால் அவரும் தம் பொருட்களை ஒப்படைத்துச் சட்டையைக் கழற்றியதும்

அவர் முதுகிலும் ராணுவம் இலக்கம் இடுவதைப் பார்த்த பிறகு முருகமூர்த்தியின் நம்பிக்கை தவிடுபொடியாயிற்று.

சிவானந்தராஜா அடிக்கடி விசாரணைப் பகுதிக்கு அழைக்கப் பட்டு விசாரணை செய்யப்பட்டார். முருகமூர்த்தியும் விசாரணை செய்யப்பட்டார். தம்மைப் பெரும் தொல்லைப் படுத்துவதாகவும் தம்மை அடித்ததாகவும் முருகமூர்த்தி சொன்னார்.

விடுதலைப்புலிகளிடம் மூன்று கப்பல்கள் இருப்பதாகவும் இதில் எந்தக் கப்பல் நான் வாங்கிக் கொடுத்தது என்றும் கேட்கிறார்கள். கப்பல் வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை. அந்த அளவுக்கு என்னிடம் பணம் இல்லை எனச் சொன்னால் நம்புகிறார்களில்லை... என்று முருகமூர்த்தி சொன்னார். பாவம்!

டிசம்பர் 27ஆம் திகதி மாலை எங்கள் பகுதிக்கு வந்த மேஜர் லலித்நாத் இரண்டு கைதிகள் ஆபத்தான நிலையில் கொண்டு வரப் பட்டிருப்பதாகவும் அவர்களின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்கு ரத்தம் தேவையென்றும் யாராவது ரத்தம் கொடுக்க முன்வருகிறார்களா என்றும் என்னைக் கேட்டார். நான் இரத்தம் கொடுக்க சம்மதம் என்றேன். உங்கள் இரத்தம் தேவைப்படாது என்று புன்னகையுடன் சொல்லிவிட்டார். சர்வேந்திராவையும் மற்றவர் களையும் நான் கேட்டேன். உடனடியாக சர்வேந்திரா, சுதா, யோகராசா, குணம் ஆகியோர் முன்வந்து வைத்தியசாலைக்குக் கூட்டிச் செல்லப்பட்டு ரத்தம் எடுக்கப்பட்டது. ஆபத்தான நிலையிலிருந்தவர்களின் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டது. எங்கள் முகாமின் உயர் அதிகாரி கேணல் (கர்ணல்) குர்ப்த்சிங் பபர் இதனால் பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தார். இதன்பின் எங்கள் அறைக்கு யாரைக் கூட்டிவந்தாலும் ரத்தம் கொடுத்தவர்களை அறிமுகம் செய்து வைப்பார்.

இருபத்து நான்காம் திகதி இரவு பத்துமணிக்கு மேலிருக்கும்... என்னைக் கூட்டியவருமாறு இராணுவ 'சென்றி' யை லெப்டினன்ட் மேனன் அனுப்பியிருந்தார். இவரது கூடாரம் எங்களது புளொக்குக்கு அருகில்தான் இருந்தது. மறுநாள் கிறிஸ்மஸ் தினத்தையொட்டி எல்லா பிளாக்குகளிலும் உள்ளவர்களுக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்து கேணல் பபர் விடுத்துள்ள செய்தியைத் தமிழ்ப்படுத்தித் தருமாறு சொன்னார். எழுதிக் கொடுத்தேன்.

கிறிஸ்மஸ் தினத்தன்று விசேட உணவு. அருகே பாழடைந்து போயிருந்த தேவாலயத்துக்கும் எங்கள் விருப்பத்துக்கிணங்க காலையில் சிலரை அழைத்துச் சென்றார்கள். ஒவ்வொரு

புளொக்கிலும் ஆடலும் பாடலுமாக கிறிஸ்மஸ் விசேடமாக கொண்டாடப்பட்டது. எங்கள் பகுதியில் மட்டும் அமைதி நிலவியது!

டிசம்பர் 27ஆம் திகதி காலையில் கமாண்டர் கமிங் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. நண்பகலில் பரிவாரங்கள் புடைசூழ இலங்கையின் அமைதிப்படையின் தளபதியான மேஜர் ஜெனரல் ஹர்கிரத்சிங் வந்தார். எங்கள் புளொக்கின் ஹாலுக்குள் கால் வைத்ததுமே கேணல் பபர் எங்களைக் கைகாட்டி அழைத்தபடி இவர்கள்தான் (பிரஸ்காரர்) பத்திரிகையாளர்கள்... என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

“ஏன் நீங்கள் திரும்பிச் சென்று பத்திரிகையை வெளியிட்டால் என்ன?” என்று ஜெனரல் கேட்டார்.

“நாங்கள் பத்திரிகையை வெளியிடுவதற்கு இப்போது யோசிக்கவில்லை. எங்கள் விடுதலையைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்...” என்று பதில் சொன்னோம்.

“உங்களை விடுதலை செய்தால் பத்திரிகையை வெளியிடுவீர்களா?” என்று ஹர்கிரத்சிங் கேட்டார்.

“இப்போது எங்கள் நிர்வாகம் சட்ட விரோதமானது என்று தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் போய் அந்த நிர்வாகத்தின் கீழ் எப்படிப் பத்திரிகையை வெளியிட முடியும்?” என்று சர்வேந்திரா கேட்டார்.

“எங்கள் படை வீரர்கள் உங்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குவார்கள். நீங்கள் பத்திரிகையை வெளியிடுங்கள்..” என்றார் மேஜர் ஜெனரல் ஹர்கிரத்சிங்.

அவர்களின் நோக்கம் எமக்குப் புரிந்தது. எம்மைப் பயன்படுத்தித் தங்களுக்குச் சாதகமாக பிரசாரங்களை மேற்கொள்ள முயல்கிறார்கள். அல்லது சம்பளத்துக்கு வேலை செய்தவர்கள் என்று நாங்கள் கூறியது உண்மையானால் புதிய நிர்வாகத்தின் கீழ் வேலை செய்யத் தயாராக இருக்க வேண்டும்... இதற்கு நாம் முன் வருகிறோமா என்பதை அறிந்து கொள்ளும் நோக்கமும் இருக்கலாம். எது எவ்வாறாக இருந்த போதிலும் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கும் விடயத்தை எமது விடுதலைக்குப் பயன்படுத்துவது என்று முன்பு நாங்கள் தீர்மானித்திருந்தமையால் மிகவும் சமார்த்தியமாக நடந்து கொண்டோம். அமைதிப்படையின் பிரசாரத்துக்குப் பயன்படுத்தக் கூடிய வகையில் பத்திரிகை நடத்துவதில்லை எனவும் தீர்மானித்திருந்தோம்.

“எப்போது எங்களை விடுதலை செய்வீர்கள்?” என்று கேட்டோம்.

“அதுபற்றி யோசிப்போம்” என்று கூறிய மேஜர் ஜெனரல் ஹர்கிரத் சிங்கிடம் சிவானந்தராஜாவை கேணல் பபர் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். சிவானந்தராஜாவை “ஏ பாட் மேன்” (சிவானந்தராஜா ஒரு கெட்ட மனிதர்) என்று ஹர்கிரட்சிங் சொன்னார். “ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று சிவானந்தராஜா கேட்கவும் “உம்மைப்பற்றி பல தகவல்கள் கிடைக்கின்றன...” என்று ஹர்கிரட்சிங் பதில் சொன்னார்.

“இருபக்கத்திலும் மோதல்களை நிறுத்திச் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தவே பாடுபட்டேன்..” என்று சிவானந்தராஜா சொல்லவும் “இதன் மூலம் நீர் எவ்வளவு பணம் தேடிக் கொண்டீர்?” என்று இடைமறித்துக் கேட்டார் ஹர்கிரத் சிங். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவமானம் அடைந்து ஆத்திரம் கொண்ட சிவானந்தராஜா, “ஒரு சதமாவது நான் பெற்றிருப்பதாக நீங்கள் நிரூபித்தால் நான் இந்தியாவுக்கே வந்து இந்தியச் சிறையில் தண்டனை அனுபவிக்கத் தயார்...” என்று நா தழுதழுக்கக் கூறினார். “என்னைப் பற்றி நீங்கள் இந்திய ஹைகமிஷனில் விசாரித்துப் பார்க்கலாம்...” என்று சிவானந்தராஜா மேலும் சொன்னபோது, “நான் தூதுவர்தீட்சித்துடன் தொடர்பு கொண்டேன். உம்மைப்பற்றியும் விசாரித்தேன். தமக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று அவர் சொல்லிவிட்டார்” என்று ஹர்கிரட்சிங் பதில் சொன்னார்.

இதற்கிடையில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இந்தியத் தூதரக அதிகாரி பூரியும் காப்டன் குப்தாவும் வந்திருந்தபோது அவர்களுக்கு அளிக்கப் பட்ட வரவேற்பில் சிவானந்தராஜா முக்கிய இடம் பெற்றிருப்பதை Frontline சஞ்சிகையில் வெளிவந்த ஒரு படம் எடுத்துக்காட்டியது. இந்த Frontline இதழை வைரமாளிகை முருகமூர்த்தி கையில் வைத்து ஹர்கிரட்சிங்கிடம் காட்டினார். அந்த இதழின் திகதியைக் குறித்து கொண்ட மேஜர் ஜெனரல் ஹர்கிரட்சிங் இத்துடன் எங்கள் புளொக்கில் இருந்து போய்விட்டார். அவருடன் வந்த அதிகாரிகளில் ஒருவர் எங்களிடம் வந்து எங்கள் பெயர்களையும் இலக்கங்களையும் எழுதித் தருமாறு வாங்கிச் சென்றார். எங்கள் விபரங்கள் பல இடங்களிலும் இருக்கும் போது எங்களிடம்தானா கேட்டுப் பெற வேண்டும். இதெல்லாம் வேறும் பம்மாத்து என்று எங்கள் நண்பர்கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள். ராணுவ உயர் அதிகாரிகள் இந்த முகாமுக்கு வருவதும் அவர்கள் பரிவாரங்கள் புடைசூழ ஒவ்வொரு

புளொக்குக்கு வருவதும், நாங்கள் எங்கள் விடுதலை பற்றிக் கேட்பதும் “உங்களை விடுதலை செய்தால் நீங்கள் மீண்டும் போய் துப்பாக்கி எடுத்துச் சுடுவீர்கள்” என்று சொல்வதும் நாங்கள் எங்கள் நிலை பற்றிவிளக்கிக் கூறினாலும் “இப்படித்தான் எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள்..” என்று கூறிச் செல்வதும் வழக்கமாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு புளொக்கிலும் பத்து நிமிடங்கள் கூடத் தாமதித்து நிற்க முடியாத இந்த அதிகாரிகள் ஏதோ சம்பிரதாயத்துக்கு வந்து போகிறவர்கள். இவர்கள் இனி வந்தால் எதுவும் பேசாது சும்மா நிற்போம் என்று நாங்கள் தீர்மானித்தாலும், இந்த அதிகாரிகளுடன் வரும் கேணல் பபர் என்றாலும் மேஜர் லலித்நாத் என்றாலும் எங்களைத் தான் முதலில் அழைத்து அறிமுகம் செய்து வைத்தனர்.

18

கிறிஸ்மஸ்ஸுக்குச் சில தினங்களுக்கு முன்னரே எங்கள் முகாமில் சில புளொக்குகளில் இருந்தவர்களைப் பார்ப்பதற்கு நெருங்கிய உறவினர்கள் வந்து சென்றனர். எங்கள் குழுவினரைச் சேர்ந்த விமலனைப் பார்க்கவும், கேதீஸ்வரநாதனைப் பார்க்கவும் அவர்களின் உறவினர்கள் வந்து சென்றனர். அவர்களிருவரும் வந்தவர்களைச் சந்தித்துவிட்டு வந்து விவரங்களைத் தெரிவித்தனர். எனது மனைவிக்குக் கச்சேரிக்குப்போய் அனுமதி பெறுவது பற்றியும் நான் இருக்கும் இடம் பற்றியும் வருவதற்கு வழிகள் பற்றியும் தெரியுமா... தெரிந்தாலும் உதவிக்கு யாருமின்றி வருவாளா என்றெல்லாம் யோசித்தேன். கைதிகளைப் பார்ப்பதற்கு அனுமதி வழங்கப்படுகிறதென்ற விவரமாவது தெரிய வேண்டுமே என்றும் நினைத்தேன்.

ஒரு புதன் கிழமை நண்பகல் தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். பார்க்க வந்த உறவினர்களைச் சந்திப்பதற்குக் கைதிகளின் இலக்கங்கள் அழைக்கப்பட்டன. எங்கள் புளொக் பெரியவர் இலக்கங்களை கூப்பிட்டக் கொண்டிருந்தார். எமது அறையில் இல்லாத இலக்கங்களை இல்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். 269 இலக்கமும் கூப்பிடப்பட்டது. இல்லை என்று பதிலளித்தேன். அருகே இருந்த சர்வேந்திரா, என்னய்யா அது உங்களுடைய நம்பர்தானே என்று சொல்லவும் யெஸ், யெஸ் என்று சொல்லிக் கொண்டு விரைந்தேன்.

இந்திய அமைதிப்படையின் புனர்வாழ்வு முகாமின் வாசல் பகுதியில் ஏ-புளொக்குக்கு நேராக ஒருசிறு கூடாரம் அடிக்கப் பட்டிருந்தது. இந்தக் கூடாரத்தின் ஒருபுறத்தில் ஒரு மேஜையும் இரண்டு நாற்காலிகளும் போடப்பட்டிருந்தன. மற்றொரு புறத்தில்

ஒரு பெஞ்சம் டீப்பாயும் போடப்பட்டிருந்தன. இன்னொரு பக்கத்தில் ஒரு நாற்காலி... இந்த முகாமில் கைதிகளாக உள்ளவர்களைப் பார்ப்பதற்கு யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் அமைதிப் படை இணைப்பதிகாரியிடம் பர்மிட் பெறவேண்டும். குறிப்பிட்ட கைதி இந்தப் புனர்வாழ்வு முகாமில் இருந்தால் அவருடைய பெயர் விலாசம் தெரிவிக்கப்பட்டதும் அங்குள்ள பட்டியலில் பெயர், விவரம் சரிபார்க்கப்படும். அப்போது அவருக்குப் புனர்வாழ்வு முகாமில் கொடுக்கப்பட்ட இலக்கமும் சரிபார்க்கப்படும். இந்த பர்மிட்டுகளின் பெயர் இலக்கம் பார்க்கச் செல்பவர்களின் பெயர்களும் குறிப்பிடப்படும். இப்படி பர்மிட் எடுப்பது சுலபமான வேலையல்ல. பல தடவை அலைய வேண்டியிருக்கும். சில வேளையில் கைதிகளாக உள்ளவர்களின் புகைப்படும் கொடுக்க வேண்டியுமிருக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் கடந்து பர்மிட் எடுத்துவிட்டால் புனர்வாழ்வு முகாமில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கைதிகளைப் பார்வையிடலாம். ஆனால் அதுவும் உடனடியாக சுலபமாக நடைபெறக்கூடிய விடயமல்ல. காங்கேசன் துறையிலுள்ள புனர்வாழ்வு முகாமிற்குச் சிறிது தூரத்துக்கு அப்பால் ஒரு அலுவலகம் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் இந்திய செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் பிரதிநிதிகள் இருக்கின்றனர். இவர்கள் முதலில் பர்மிட்டைப் பரிசீலனை செய்வார்கள். பின்னர் கைதிகளைப் பார்க்கச் செல்வோர் கொண்டு வரும் பொருட்களை சோதனை செய்வர். சிலருக்கு பிஸ்கட் பெட்டிகூட கொண்டு செல்வதற்கு அனுமதி கிடையாது. பர்மிட் இருந்தால் கூட உடனடியாகப் பார்ப்பதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட மாட்டாது. இப்படிப் பலகெடுபிடிகளின் பின்னர் இராணுவத்தினர் ஆயுதம் தாங்கியபடி முன்னும் பின்னும் வரபுனர்வாழ்வு முகாமுக்கு அனுப்பப்படுவர்.

உறவினர்கள் வந்திருப்பதாக இலக்கம் கூப்பிடப்பட்டவர்கள் ஏ-புளொக்கின் தாழ்வாரத்தில் உட்கார வைக்கப்பட்டிருந்தனர். நானும் அங்கு வந்து சேர்ந்தேன். அவர்களுடன் நானும் இருந்தேன். வெளியிலிருந்து எங்களைப் பார்க்க வருபவர்கள் சென்றி தடையைத் தாண்டி வந்து கொண்டிருக்கையில் எங்களை இலக்கம் சொல்லி அழைப்பார்கள்.

என் மனைவி வந்துகொண்டிருந்தாள். சிறிது தூரத்தில் வந்தபோதே அவள் என்னைப் பார்த்திருக்க வேண்டும். நான் கூடாரத்திற்குள் சென்றதும் என் பின்னாலேயே வந்த என் மனைவி

“உங்களை இந்தக் கோலத்திலா பார்க்க வந்தேன்?” என்று வாய்விட்டு அழுதாள். இந்தச் சந்திப்பின்போது ஒரு அதிகாரி எங்களுடன் நிற்பார். அன்று எங்களுடன் கூடாரத்தில் நின்றவர் மேஜர் சந்திரநாத். மனைவி அழ, நானும் அழுதேன். “என்ன கோலம் உங்கள் கோலம்” என்று என்னை உடல் முழுவதும் தடவினாள். “உங்களை விடமாட்டாங்களா?” என்று கேட்டாள். கழுத்தில்லாத பனியனும் லுங்கியும் அணிந்திருந்தேன். வயிற்றோட்டம் போன்ற நோய்களுக்கு அஞ்சி அந்தச் சமயம் பதினைந்து நாட்கள் சோறு சாப்பிடாமல் பகலில் நான்கு சப்பாத்தியும் மாலையில் மூன்று சப்பாத்தியும் மட்டுமே சாப்பிட்டு வந்தேன். இரவு அவஸ்தைக்குப் பயந்து தண்ணீர் அருந்துவது மிகக் குறைவு. இதனால் உடல் மிக மெலிந்திருந்தது. எனக்கு சேர்ட்டும் மற்றும் உடுப்புகளும் கொண்டு வந்திருந்தாள். ஒரு சேர்ட்டை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மற்றவற்றைத் திருப்பி அனுப்பினேன். ஒரு கிறிம் கிறக்கர் பிஸ்கட் பாக்கெட், எனக்குப் பிரியமான பேரீச்சம்பழம், ஒரு டபிள் பாக்கட் சிகரெட், தீப்பெட்டி, தலைவலி மருந்து, குப்பியில் தலைக்கு வைப்பதற்கு எண்ணெய், பற்பொடி பாக்கட் ஆகியவற்றை அவள் கொண்டு வந்திருந்தாள். இவற்றைப் பரிசீலனை செய்த மேஜர் சந்திரநாத் அவற்றை நான் எடுத்துச் செல்ல அனுமதித்தார். விபூதி பிரசாதம் மட்டும் நெற்றியில் பூசிவிட்டுச் செல்லும் படி மனைவியிடம் கூறினார். காமினி நவரத்தினா டிசம்பர் 27 திகதி வெளிநாட்டிலிருந்து வருவார் என்று நண்பர் குகமூர்த்தி சொன்னார். கொழும்பில் தன்னால் ஆகவேண்டிய வேலைகளைக் கவனிப்பதாகவும் குகமூர்த்தி சொன்னார். அருமைரத்தினமும் எனக்கு நல்ல உதவி என்று மனைவி சொன்னார்.

டாக்டர் சண்முகலிங்கத்தின் மனைவி திருமதி சோமா சண்முகலிங்கம் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்துடன் அதிக ஈடுபாடுள்ளவர். என்னைப் பற்றிய தகவல் தெரியவில்லை என்று சொன்னதும், இந்திய செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திடம் சென்று ஒரு படிவத்தில் எனது விபரங்களைப் பதிந்து கொடுத்து அடுத்து எடுக்க வேண்டிய முயற்சியையும் எனது மனைவியிடம் தெரிவித்தார். இதன் பின் யாழ்ப்பாணம் செயலகத்தில் இயங்கும் இந்திய அமைதிப்படை அதிகாரியிடம் சென்று என் மனைவி என்னைப் பற்றி விசாரித்த போது, அங்குள்ள பட்டியல்களைப் பார்த்து விட்டு என் பெயரைக் காணவில்லை என்று அறிவித்திருக்கிறார். இதைக் கேட்டதும் மனைவி முதலில் அதிர்ச்சியடைந்தாள். பின்னர் அடுத்த வாரம் வந்து பார்க்கும்படி சொல்லியிருக்கிறார். அடுத்த வாரமும் என் மனைவி

கச்சேரிக்குச் சென்றபோது பட்டியலில் என் பெயரும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இலக்கமும் இடம் பெற்றிருந்தன. என்னைச் சென்று பார்ப்பதற்கு அனுமதிச் சீட்டும் கொடுத்தனர்.

இந்திய அனுமதிச் சீட்டுடன் டிசம்பர் 22ஆம் திகதி என்னைப் பார்ப்பதற்காக மோட்டர் வானில் வந்து கொண்டிருந்த போது கோண்டாவிலில் ஏதோ ஒரு சம்பவம் நடந்தது. வாகனங்கள் யாவற்றையும் வந்த வழியே திருப்பி அனுப்பிவிட்டனர். மீண்டும் மறுநாள் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தாள். எங்கள் முகாமுக்கு இவர்களை அனுப்புவதற்கு முன் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் அலுவலகத்தில் அனுமதிச் சீட்டு கொடுத்து அவர்கள் பதிவு செய்து அனுப்பும் வரை காத்திருக்க வேண்டும். அன்று பார்வையிடுவதற்கு அனுப்பப்படா விட்டால் அங்கேயே ஒருநாள் தங்கியிருந்து மறுநாள் சந்திக்க முடியும். சில சமயங்களில் திருப்பி அனுப்பி மறுநாள் வருமாறு சொல்லி விடுவார்கள். எனது மனைவி முதல்நாள் வந்தபோது செஞ்சிலுவைச் சங்க அலுவலகத்தில் நின்று பையன் எனக்குத் தெரிந்தவனாக இருந்ததால் மனைவிக்கு உதவியாக இருந்தது. நண்பன் தனபாலசிங்கமும் அங்கிருந்ததால் உடனடியாகவே அவளை அனுப்பி வைத்தனர். பொதுவாக இந்த அலுவலகத்தில் உள்ள செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த அம்மையார் இராணுவத்தின் கெடுபிடிகளை விட அதிக கெடுபிடி கொண்டுள்ளார். பெரும் சிரமப்பட்டு இரண்டு மூன்று பஸ்கள் பிடித்துத் தமது அன்புக்குரிய வர்களைப் பார்க்க வருகிறவர்களை அதிகாரத் தோரணையுடன் “இன்று பார்க்க முடியாது, வேறொரு நாளைக்கு வா” என்று அந்த அம்மையார் திருப்பி அனுப்பிவிடுவார். இதுபற்றி என் மனைவி எனக்குத் தெரிவித்ததைத் தொடர்ந்து நான் மேஜர் லலிதநாத்திடமும் லெப்டினன்ட் மேனனிடமும் எடுத்துச் சொன்னேன். பெண்களும் வயது முதிந்தவர்களும் பெரும் சிரமப்பட்டு வரும்போது அவர்களை திருப்பி அனுப்புவது பெரும் அநியாயம் என்றேன். பின்னர் செஞ்சிலுவைச் சங்க அம்மையாரின் கெடுபிடி கொஞ்சம் குறைந்தது. கூடாரத்தில் உறவினர்களைக் கைதிகள் சந்தித்துப் பேசுவதற்குப் பத்து நிமிடங்களே அனுமதிக்கப்படும். முதலில் இருவரும் அழுது தீர்ப்பதில் ஐந்து நிமிடங்கள் கழிந்துவிடும். பல விஷயங்கள் பேச முடியாது, போய்விட்டதென்று பின்னர் பலரும் குறைபட்டுக் கொள்வார்கள்.

நவம்பர் 25ஆம் திகதி காலை நான் கைது செய்யப்பட்ட போது இவ்வளவு நீண்ட நாட்கள் என்னைச் சிறையில் வைத்திருப்பார்கள்

என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சுமார் ஒரு வாரத்திற்குப்பின் என்னைக் கைது செய்த காப்டன் சிங்கை எனது மனைவி சந்தித்து என்னைப் பற்றி தகவல் எதுவும் இல்லையா என்று விசாரித்தபோது இன்னும் அவரை விடவில்லையா? என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார். பின்னர் விசாரித்து நான் சுகமாக இருப்பதாகவும் விரைவில் விடுதலை செய்துவிடுவர் என்றும் கூறியிருக்கிறார். மழைக்காலமும் பனிக்காலமும் ஆனதால் குளிரில் நான் அவஸ்தைப்படுவேன் என்றும் அஞ்சிய மனைவி, சில உடுப்புக்களை எனக்கு அனுப்பி வைக்க முடியுமா என்று காப்டன் சிங்கிடமே கேட்டிருக்கிறார். இதற்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கவே மறுநாள் நான்கு முழுவேட்டிகள் இரண்டு, இரண்டு சேர்ட்டுகள், ஒரு ஸ்வெட்டர், ஒரு மஃப்ளர், ஒரு டவல் ஆகியவற்றுடன் ஒரு பிஸ்கட் பாக்கெட், இரண்டு டபுள் பாக்கெட் சிகரெட் ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு சென்றபோது காப்டன் சிங் இருக்கவில்லை. அவர் டெல்லிக்குப் போய்விட்டதாக அவருக்குப் பதிலாக இருந்த மற்றொரு சிங் தெரிவித்திருக்கிறார். இருந்தாலும் அந்தப் பொருட்களை எனக்கு செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் மூலம் அனுப்பி வைப்பதாகவும் அவர் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் இந்தப் பொருட்கள் எனக்கு வந்து சேரவில்லை. இன்று வரை அவை வீட்டுக்கு கூட வந்து சேரவில்லை, என்றுமே வந்து சேரவில்லை, இனியும் வராது!

காங்கேசன் துறையிலுள்ள செஞ்சிலுவைச் சங்க முகாமில் பணியாற்றும் செல்வம் என்ற பையன் பேருதவியாக இருந்தான் என்று என் மனைவி சொன்னாள். ஒரு நாள் என்னைப் பார்ப்பதற்காக அனுமதி மறுக்கப்பட்டு திரும்பிச் செல்லுமாறு செஞ்சிலுவைச் சங்க அம்மையார் கூறிவிட்டார். செல்வம் என் மனைவியைக் கூட்டிச் சென்று தனது வீட்டில் உணவு கொடுத்துத் தங்க வைத்து மறுநாள் முதல் ஆளாக என்னைப் பார்ப்பதற்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறான். காங்கேசன் துறையில் வசித்த பிரபல எழுத்தாளர் திருமதி வள்ளிநாயகி (குறமகள்) எனக்கு வேண்டிய உணவு மற்றும் சகல உதவிகளையும் செய்வதற்குத் தயாராக இருந்தார். ஆனால் ராணுவ முகாம் அதிகாரிகள் இதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. எனது நண்பர் அட்வகேட் குமரகுருவும் எனக்கு எந்தவி உதவியும் செய்ய முடியாத நிலையில் தாம் இருப்பது குறித்துத் கவலையைத் தெரிவித்துக் கொண்டார் என்றாலும் கேணல் பபருடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு என்னைப் பற்றியும் எனது நிலை பற்றியும் விசாரித்து வந்து இருக்கிறார். இதனால் கேணல் பபருக்கு என் மீது மதிப்பு மரியாதையும் அதிகரித்தது.

19

டிசம்பர் 24ஆம் தேதி அதிகாயில் தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ராமச்சந்திரன் காலமானார் என்ற செய்தி நண்பகல் பதினொரு மணியளவில் எங்களுக்குக் கிடைத்தது. எங்கள் பிளாக்கில் வைக்கப்பட்டிருந்த முருகமூர்த்தியும் சிவானந்தராஜாவும் ஒரு பரீட்சார்த்த முயற்சியாக முன்ஹாலில் இருந்தவர்களும் மற்றைய அறையில் இருந்தவர்களும் எம்.ஜி.ஆருக்கு அனுதாபம் தெரிவிக்கும் முகமாக அன்றைய நண்பகல் உணவைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்களும் இதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்து எங்களுடைய ஒத்துழைப்பையும் கேட்டனர். நாங்களும் ஒப்புக் கொண்டோம். நண்பகலுக்குப் பின்னர் நேராக எங்கள் அறைக்குள் நுழைந்த மேஜர் லலித்நாத் நாங்கள் நண்பகல் உணவை மறுத்ததற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். எம்.ஜி.ஆர். மறைவுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் முகமாக... என்று சர்வேந்திரா சொன்னதும் முன்னரே அறிவித்திருந்தால் ஒரு நேர உணவு வீணாகி இராதே என்றார் அவர். மாலையில் சாப்பாடு கொண்டு வந்தவர்கள் பகல் ஏன் சாப்பிடவில்லை என்று கேட்டனர். எம்.ஜி.ஆருக்காக என்றோம். 'அந்தப் ...னாலே' தான் இந்தப் பிரச்சினை என்று தமிழ் சிப்பாய் சட்டென்று சொன்னார்.

நாட்கள் ஓடின... இடையே வேறு சில அதிகாரிகள் வந்து போயினர். எங்கள் விடுதலை பற்றிக் கேட்டோம். விடுதலை பெற்றுச் சென்றதும் மீண்டும் இந்திய அமைதிப்படையினரை எதிர்த்துத் துப்பாக்கித் தூக்குவீர்கள் என்று வழமையான பதிலையே சொல்லிச் சென்றார்கள். கிறிஸ்மஸுக்கு விடுவார்கள், புதுவருடத்துக்கு விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்துக் காலம் போய்க் கொண்டிருந்தது. இதற்கிடையில் எனது மனைவி இரண்டாவது தடவையாகவும் என்னை வந்து பார்த்தாள்.

எனது நீண்டகால நெருங்கிய நண்பர் பிரபல பத்திரிகை யாளரான காமினி நவரத்தின செப்டம்பர் மாதத்திலேயே ஜெர்மனி, லண்டன், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுக்குச் சுற்றுப்பயணம் சென்று இருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களை அறிந்து நவரத்தினா 87ஆம் ஒக்டோபர் 22 திகதி பொன் (PONN) நகரிலிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் வன்செயலிலிருந்து எங்கள் குடும்பம் முருகன் அருளால் தப்பிப் பிழைதிருக்கும் என்று அவர் நம்பிக்கை தெரிவித்திருந்தார். இரண்டாவது தடவை என்னைச் சந்திக்க வந்த மனைவி, நவ! த்தினா ஜெர்மனியிலிருந்தும் சேரன் நெதர்லாந்திருந்தும் கடிதங்கள் போட்டிருந்தார்கள் என்று தெரிவித்திருந்தார். அக்கடிதங்களை இங்கு கொண்டு வரவில்லை என்றும் சொன்னார். நவரத்தினா டிசம்பர் 27ஆம் தேதி கொழும்பு திரும்புவார் என்று குகமூர்த்தி சொன்னதாகவும் வேறு பல வழிகளிலும் குகமூர்த்தி எனது விடுதலைக்கு முயற்சி செய்தும் பயனில்லை என்றும் சொன்னார்.

நவரத்தினா வந்ததும் குகமூர்த்தி விஷயத்தை விளங்கப் படுத்துவார் என்று மனைவி சொன்னார். காமினி நவரத்தினா ஒருவர் தான் துணிச்சலுடன் எனது விடுதலைக்கு நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடியவர் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. என்போலவே என்மனைவிக்கும் இருந்தது. கொழும்பில் ஒருபத்திரிகை கூட நான் கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் செய்தியை வெளியிடவில்லை என்றும் மனைவி சொன்னார். யாழ்ப்பாணத்தில் ஈழநாடும், உதயனும் கூட செய்தி வெளியிடப் பயந்தன.

என்னை விடவே மாட்டார்களோ என்ற சந்தேகம் மனைவிக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. எனது உடல் மெலிந்து வந்தது. எனது உடல் நிலைபற்றி அமைதிப்படை உயர் அதிகாரிக்கு எழுதி, தான் உணவு கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்கு அனுமதி கோரியிருந்தார். ஆனால், அனுமதி கிடைக்கவேயில்லை. இதற்கிடையில் நவரத்தினா வெளிநாட்டில் இருந்து கொழும்புக்கு திரும்பி விட்டார். முதலில் அவருக்குக் கிடைத்த செய்தி நான் கைது செய்யப்பட்டு இந்தியப் படையின் சிறையில் ஒரு மாதகாலத்திற்கும் மேலாக இருக்கிறேன் என்பதுதான். குகமூர்த்திதான் இந்தத் தகவலைச் சொல்லியிருக்கிறார். குகமூர்த்தி இதைச் சொன்னதும் நவரத்தினா சில நிமிட நேரம் எதுவுமே பேசவில்லையாம். உடனடியாக நவரத்தினா நடவடிக்கையில் இறங்கினார். கொழும்பில் உள்ள இந்தியத் தூதவர் தீட்சித்துடன் தொடர்பு கொண்டார். தாம் உடனடியாக

அமைதிப்படையுடன் தொடர்பு கொண்டு என்னை விடுதலை செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பதாக தீட்சித் அவருக்குக் கூறியிருக்கிறார். இதன்படி விடுதலை செய்யப்பட்டிருப்பேன் என்று நவரத்தினா நினைத்திருக்கிறார். கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் நேரடித் தொடர்பு இல்லாததால் எனது விஷயம் பற்றி நவரத்தினாவுக்கு உடனுக்குடன் தகவல் கிடைக்க வழி இல்லாமல் போய்விட்டது. குகமூர்த்தியும் கொழும்பில் தங்கியிருந்ததால் என்னைப் பற்றி மனைவியும் தகவல் தெரிவிக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் எனது உடல் மெலிவு பற்றியும் எனக்கு உணவு கொடுப்பதற்கு அனுமதி வேண்டும் என்றும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் மூலம் என் மனைவி அமைதிப்படை தளபதிக்கு மனு அனுப்பினாள். அந்த மனுவின் பிரதி ஒன்றை நவரத்தினாவுக்கும் அனுப்பி வைத்தாள். இந்தக் கடிதம் கிடைத்ததும் நவரத்தினா எழுதிய கடிதத்தை அப்படியே இங்கு தருகிறேன்.

அன்பார்ந்த குயின்சி

சுமார் மூன்றுமாத காலம் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளில் தங்கியிருந்த பின் கடந்த டிசம்பர் 14ஆம் திகதி இலங்கைக்குத் திரும்பினேன். நான் வெளிநாட்டில் இருந்த சமயம் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த கவலைக்குரிய சம்பவங்களைக் கேள்வியுற்று மிகவும் கலக்கம் அடைந்தேன். நான் இங்கு திரும்பி வந்ததும் கோபு தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். நான் உடனடியாகவே தீட்சித்தைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு இச்செயலுக்குக் கண்டனம் தெரிவித்தேன். டிசம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி நான் அவரை நேரில் சந்தித்து இதுபற்றி மேலும் எடுத்துக் கூறினேன். அந்தக் கட்டத்தில் அவர் அனுதாபம் உடையவராகவும் தெரிந்தார். தன்னாலான சகல உதவிகளையும் இவ்விஷயத்தில் தாம் மேற்கொள்வதாக உறுதியளித்தார். கோபு சில தினங்களுக்குள் விடுதலை செய்யப்பட்டு விடுவார் என்றும் நான் நம்பினேன். இது நிறைவேறாததையிட்டு நான் மிகவும் ஆத்திரமடைந்தேன்.

உங்களுடைய கடிதம் நேற்று கிடைத்ததும் நான் மீண்டும் தீட்சித்துடன் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு பேசினேன். அவர் வேறுவிதமாக ராகம் பாடினார். இந்தியஅமைதி காக்கும் படைக்குத் தாம் கட்டளை பிறப்பிக்க முடியாதென்றும் பிரதம மந்திரி ராஜீவ் காந்திதான் இவ்விதம் கட்டளை பிறப்பிக்க முடியும் என்றும் சொன்னார். நான் இராணுவ தளபதி ஜெனரல் நளின் செனிரத்தினாவுடன் தொலைபேசியில்

தொடர்பு கொண்டு இவ்விஷயம் பற்றிப் பேசினேன். தனது கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயம் இதுவென்று சொல்லி விட்டார்.

டிசம்பர் 18ஆம் திகதி ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவை யாழ்ப்பாணம் சம்பந்தப்பட்ட மற்றொரு சம்பவம் பற்றி நான் சந்தித்த போது கோபுவின் விஷயத்தையும் பிரஸ்தாபித்தேன். ஆனால் அவர் கூட இதில் உதவக் கூடிய நிலையில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நான் இப்போது கோபுவை விடுதலை செய்வதற்கு இந்திய அமைதிப்படையை நிர்ப்பந்தப் படுத்துவதற்காக வேறு வழிவகைகளை மேற்கொண்டு வருகிறேன். யாழ்ப்பாணத்தின் பழம்பெரும் நண்பரையும் சிறந்த நண்பரையும் நான் மறந்து விடவில்லை என்பதையும் கோபுவிடம் சொல்லுங்கள்

அன்புடன்

காமினி

இந்தக் கடிதத்தை எழுதியவுடன் நவரத்தினா பேசாமல் இருந்து விடவில்லை. சந்தேச என்ற செய்தி நிறுவனத்தை நடத்தி வரும் காமினி நவரத்தினா, சட்டர்டே ரிவ்யூ பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியரும் ஆவார். இந்தியாவின் பிரபல ஆங்கில தினசரியான டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா பத்திரிகைக்குக் கொழும்பு நிருபராகவும் இவர்கடமையாற்றுகிறார். இந்தப் பத்திரிகைக்கும் என்னைப் பற்றிய செய்தியை நவரத்தினா அனுப்பி வைத்தார். தம்மால் எதுவும் செய்ய முடியாது. விடுதலை பற்றி இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திதான் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று தூதுவர் தீட்சித் கூறியதை டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தார். 1988 சனவரி மாதம் முதல் திகதி பத்திரிகையின் முதல் பக்கத் தலைப்புச் செய்தியில் இது இடம் பெற்றிருந்தது.

இதே சமயம் கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் சண்டே டைம்ஸ் பத்திரிகையிலும் தடுப்புக் காவலில் ஈழமுரசு ஆசிரியர் என்ற தலைப்பில் செய்தி வெளிவந்தது. இதை நவரத்தினாவே ஏற்பாடு செய்தார். பின்னர் என் மனைவி என்னைப் பார்க்க வந்தபோது இப்பத்திரிகைச் செய்திகளின் போட்டோஸ்டேட் பிரதிகளை கொண்டு வந்து காண்பித்தாள். இவற்றை லெப்டினன்ட் மேனனும் மேஸர் லலித்நாத்தும் பார்த்தனர்.

எங்களை எதற்காகச் சிறையில் வைத்திருக்கிறார்கள்? என்று நாங்கள் எங்களையே கேட்டுக் கொண்டிருந்த அதேசமயம் இதே கேள்வியை அங்குள்ள அமைதிப்படை அதிகாரிகள் சிலரும் தங்களுக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டார்கள்...

20

இந்தியாவிலிருந்து இந்தியன் பிரஸ்டிரஸ்ட் (பி.டி.ஐ.) மற்றும் தொலைக்காட்சிக் குழுவினர் எங்கள் முகாமுக்கு வந்தனர். இந்தக் குழுவினர் எங்களையும் பேட்டி காண வருவார்கள் என்றும் நாங்கள் தயக்கமின்றி பேட்டி கொடுக்கலாம் என்றும் லெப்டினன்ட் மேனன் முதல்நாள் இரவே எங்களிடம் தெரிவித்திருந்தார். மேஜர் லலித்நாத் பத்து நாட்கள் லீவில் இந்தியா சென்றிருந்தார். வழக்கமான பணிப்புரையின் பின் நண்பகலில் பி.டி.ஐ. தொலைக்காட்சித் குழுவினர் வந்தனர். மற்றைய புளொக்குகளில் உள்ளவர்கள் சிலரையும் சந்தித்துப் பேட்டி எடுத்தனர். இந்தக் குழுவினர் எங்கள் அறைக்கு வந்தபோது எங்களில் சிலர் மும்முரமாகக் கடுதாசி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். எங்களை ஆங்கிலத்தில் பேட்டி கண்டனர்.

எங்களைப் பேட்டி கண்டவர்கள் அடுத்த அறையில் நின்றவர்கள் பலரையும் பேட்டி கண்டனர். அப்போது அங்குள்ள ஓர் இளைஞரிடம் அவர்கள் கேள்வி கேட்டபோது “நான் முன்னரும் விடுதலைப்புலிகளுடன் இருந்தேன். இனி விடுதலைப் பெற்றுப்போனாலும் அவர்களுடன்தான் சேர்ந்து விடுதலைக்குப் போராடுவேன்...” என்று சொன்னார். அசோக் என்ற அந்த இளைஞரையடி.வி.குழுவைச் சேர்ந்த ஒருவர் கொள்கை மாறாத வீரன் என்று தட்டிக் கொடுத்துச் சென்றாராம். எங்களைப் பேட்டி காண வந்த குழுவில் ஆல் இந்தியா ரேடியோவின் சென்னை நிருபர் பெருமானும் நின்றிருந்தார். பேட்டி முடிந்ததும் என்னிடம் வந்து உங்களைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை... என்று கூறினார். “உங்களைச் சந்திக்க நினைத்திருக்கிறேன். இந்த இடத்தில் உங்களைச் சந்திப்பேன் என்று நினைக்கவில்லை” என்று நான் சொன்னேன். பிறகு பெருமானுடன்

எல்லோருமாகச் சேர்ந்து இந்தியாவைப் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டறிந்தோம். பெருமாள் என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

என்னைப் பார்ப்பதற்கு என் மனைவி மீண்டும் வந்தாள். கொழும்புக்குச் சென்று நவரத்தினாவைச் சந்தித்ததாகவும் கொழும்பு சுப்ரீம் கோர்ட்டில் எனது விடுதலைக்காக வழக்குத் தொக்கல் செய்யப்பட இருப்பதாகவும் அதற்கு எனது சம்மதத்தைக் கேட்டு வருமாறும் நவரத்தினா கூறியதாக மனைவி சொன்னாள். பல தாள்களில் தனது கையொப்பத்தை காமினி வாங்கியதாகவும் கூறினாள். கைக்குட்டையால் வாயை மறைத்துக் கொண்டு மிக ரகசியமாகவே சொன்னாள். லெப்டினன்ட் மேனன் எங்களுக்கு முன்னால் நாற்காலியில் அமர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா, சண்டே டைம்ஸ் பத்திரிகைகளில் என்னைப் பற்றி வந்த செய்திகளின் போட்டோ ஸ்டட் பிரதிகளை அவள் மறைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தாள். அவற்றை நான் வாங்கிப் பார்த்தபோது, லெப்டினன்ட் மேனன் அவை என்ன? என்று கேட்டார் இரு பிரதிகளையும் நான் அவரிடம் கொடுத்தேன். அவற்றை வாசித்துப்பார்த்த மேனன், “இவற்றை நான் எடுத்துக் கொள்ளவா?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம் மேஜர் லலித்நாத் வந்தார். அவரிடம் இரு பிரதிகளையும் மேனன் கொடுத்தார். அவற்றை வாங்கி பார்த்த மேஜர் லலித்நாத், என் மனைவியிடமே அவற்றைத் திருப்பி கொடுத்தார். நான் அவற்றைக் அறைக்குக் கொண்டு வந்து சர்வேந்திராவுக்கு காட்ட விரும்பினேன். மேஜர் லலித்நாத் அதை விரும்பவில்லை “இவற்றை லெப்டினன்ட் மேனன் கேட்கிறார். அவரிடம் கொடுக்கலாம்..?” என்று சொன்னேன். அதையும் மேஜர் லலித்நாத் விரும்பவில்லை. என் மனைவி அவற்றைத் திரும்ப எடுத்துச் செல்லட்டும் என்று அவர் கூறிவிட்டார்.

இந்தப் பத்திரிகைகளின் போட்டோஸ்டட் பிரதிகளைக் கொண்டு வந்தால் இனியும் தான் வருவதற்கு அனுமதி கிடைக்கமாட்டாதென்ற சந்தேகம் மனைவிக்கு ஏற்பட்டது. இதை அவள் என்னிடம் கேட்டாள். மேஜர் லலித்நாத்திடம் இந்தச் சந்தேகத்தை வெளியிட்டேன். “அப்படியொன்றும் இல்லை... உங்களை அடிக்கடி வந்து பார்த்துச் செல்லலாம்...” என்று மேஜர் லலித்நாத் சொன்னார்.

இரண்டு மூன்று தினங்கள் கழித்து எனது பேர்த்தியை கூட்டிக் கொண்டு மனைவி மீண்டும் வந்தாள். பொங்கலுக்கு முன்பாக

எங்களை விடுதலை செய்யுமாறு கோரி நாங்கள் மனு ஒன்றை அமைதிப்படையின் புதிய தளபதிக்கு அனுப்பி இருப்பது பற்றி அவரிடம் சொன்னேன். அநேகமாக விடுதலை செய்து விடுவார்கள் என்ற எனது நம்பிக்கையையும் தெரிவித்தேன். இந்திய அமைதிப்படையைச் சேர்ந்த மற்றொரு ராணுவ அதிகாரி எங்கள் முகாமுக்கு வந்தார். அவர் என்ன பதவி வகிக்கிறார் என்று எனக்குத் தெரியாது. வழமைபோல் பரிவாரங்கள் சூழவே அவரும் வந்தார். அந்த உயர் அதிகாரியின் பெயர் சேகல். அவருக்கு நாங்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டோம். எங்களை விடுதலை செய்யுமாறு கோரி அனுப்பியுள்ள மனு பற்றி நாங்கள் அவரிடம் தெரிவித்தோம். அவர் அதை பார்த்தாரோ அல்லது அது பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பாரோ தெரியாது. வழமைபோல அவரும் நீங்கள் விடுதலையாகிப் போனதும் மீண்டும் துப்பாக்கி எடுத்து எங்களுடன் சண்டை போடுவீர்கள் என்று சொன்னார். பத்திரிகையாளர்கள் என்று எங்களை அறிமுகம் செய்து வைத்த பின்னரும், நாங்கள் துப்பாக்கி ஏந்திச் சண்டையிடுவோம் என்று சொல்பவருடன் பேசி என்ன பயன்..?

“எங்களுடன் ஏன் சண்டையிடுகின்றீர்கள்...? நாங்கள் உங்களுக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்தோம்..? என்று அவர் ஏதோவெல்லாம் சொன்னார். அவர் புறப்பட்டுச் செல்லும் போது உடன் வந்த அதிகாரி ஒருவர் இந்தியில் ஏதோ சொன்னதும் மீண்டும் எங்கள் பக்கம் திரும்பி “மனு பரிசீலனையில் இருக்கிறது...” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

மீண்டும் என்னைப் பார்ப்பதற்கு மனைவி வந்தாள். பொங்கலுக்கு முன்னால் உங்களை விட்டுவிடுவார்களா...? என்று கேட்டாள். எங்கள் மனுவுக்கு இன்னமும் ஒரு பதிலையும் காணவில்லை...? என்று சொன்னேன். இதே சமயம் எங்களுக்கு எதிரே நாற்காலியில் அமர்ந்து எங்களைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த மேஜர் சந்திரநாத் பொங்கலை இங்கேயே கொண்டாடலாம்...? என்று சொன்னார். இதற்கு அவள் பதிலேதும் பேசவில்லை.

தைப்பொங்கலுக்கு இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னால் அதாவது ஜனவரி பதின்மூன்றாம் திகதி எங்கள் முகாமில் ராணுவ அதிகாரிகள் முதல் சிப்பாய்கள் வரை ஒரே பரபரப்பு! ஒவ்வொரு பிளாக்கைச் சேர்ந்தவர்களும் அந்த புளோக்குகளில் உள்ள கைதிகளைக் கொண்டு தமது பகுதிகளைத் துப்புரவு செய்து அலங்காரம் பண்ணினார்கள். எங்கள் புளோக்கின் முன்பகுதியில் வெல்கம் என்று ஆங்கிலத்திலும்

‘நல்வரவு’ என்று தமிழிலும் சிறு கற்களை அடுக்கி, அலங்காரம் செய்தார்கள். இதில் எங்கள் சகாக்கள் பாலசுப்பிரமணியமும் சுகாகரும் பங்கு கொண்டனர்.

நண்பகல் அளவில் அமைதிப்படையின் புதிய தளபதி சர்தேஷ் பாண்டே எங்கள் புளொக்டுக்கு வந்தார். பரிவாரங்கள் புடைசூழ வந்த அவருக்கு கேணல் பபர் எங்களை பத்திரிகையாளர்கள் என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தார். எனது மகனும் பத்திரிகையாளனாக வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறான்... என்று மேஜர் ஜெனரல் சர்தேஷ் பாண்டே எங்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். அதிர்ஷ்டவசமாக அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை என்று பதில் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனாலும் வாயை அடக்கிக் கொண்டேன். பொங்கலுக்கு முன்னர் எங்களை விடுதலை செய்யுமாறு கோரி நாங்கள் அவருக்கு அனுப்பியிருந்த மகஜர் பற்றியும் கேட்டோம். “நான் சிறிய மனிதன். என்னால் என்ன செய்யமுடியும்...?” என்று அவர் எங்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

நீங்கள்தான் இலங்கையிலுள்ள இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் புதிய தளபதியாகப் பொறுப்பேற்றிருக்கிறீர்கள் என்று பத்திரிகைச் செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. நீங்கள்தானே எங்கள் விடுதலையையும் தீர்மானிக்க வேண்டும்..?” என்று சர்வேந்திரா கேட்டார்.

இதைத் தொடர்ந்து “நீங்கள் பொங்கல் என்று சொல்லு கிறீர்கள்... நாங்கள் கர்நாடகத்தில் சங்கராந்தி என்று அழைக்கிறோம். ஒவ்வொரு பண்டிகையும் வெவ்வேறு பெயரில் வெவ்வேறு இடங்களில் அழைக்கப்படுகின்றன. வடஇந்தியாவில் உள்ளவர்கள் ஒருமுறையிலும் தென்னிந்தியாவில் உள்ள நாங்கள் வேறு முறையிலும், நீங்கள் மற்றொரு முறையிலும் கொண்டாடு கிறீர்கள். ஆனால் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் ஊற்றெடுத்து ஒரே இடத்திலேயே சங்கமம் ஆகின்றன...” என்று சின்ன பிரசங்கமே நடத்தினார் மேஜர் ஜெனரல் சர்தேஷ் பாண்டே. கூடவே எங்கள் மனு பற்றி பரிசீலனை செய்வதாகக் கூறிய அவர் எங்கள் புளொக்டில் வயதில் குறைந்த ஒரு பையனுக்கு பிஸ்கட், இனிப்பு முதலியவற்றை அன்பளிப்பாக வழங்கி விட்டுச் சென்றார். தென்னிந்தியாவில் கர்நாடக மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர் மேஜர் சர்தேஷ் பாண்டே. எங்கள் உணர்வுகளை ஓரளவு புரிந்து கொள்பவராகத் தெரிந்தார்.

மறுநாள் பேஜர் ஜெனரல் சர்தேஷ் பாண்டேக்கு மகர சங்கராந்திக்கு வாழ்த்து அனுப்ப தீர்மானித்தோம். அந்த வாழ்த்துச் செய்தியில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தோம். “நீங்கள் எங்களைச்

சந்தித்த போது உங்கள் மகனும் ஒரு பத்திரிகையாளராக விரும்புவதாகத் தெரிவித்தீர்கள். உங்கள் மகனுக்கு ஒளிமயமான எதிர்காலம் அமைய வேண்டும் என இந்த மகரசங்கராந்தி தினத்தில் வாழ்த்துகிறோம். அதேசமயம் நீங்கள் உங்கள் மகனைப் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் இப்போது உங்கள் பாதுகாப்பில் இருக்கும் பத்திரிகையாளர்களாகிய எங்களையும், எங்கள் சக ஊழியர்களையும் நினைவு கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.”

இப்படி ஒரு வாழ்த்துச் செய்தியை எழுதி கேணல் பபர் மூலம் மேஜர் ஜெனரலுக்கு அனுப்பி வைத்தோம்.

21

நவம்பர் 25ஆம் தேதி நான் கோட்டைச் சிறைக்குச் சென்றபோது, பாக்கட்டில் ஒரே ஒரு சிகரெட் மட்டும் எஞ்சியிருந்ததையும் அதை நானும் மற்ற இருவரும் பங்கு போட்டுக் கொண்டதையும் முன்னரே குறிப்பிட்டிருந்தேன். எங்கள் பக்கத்தில் போகும் சிப்பாய்களிடமும் சில கைதிகள் பீட கேட்பார்கள். சில சமயம் இரண்டொரு பீடி கிடைக்கும். அதையும் மூன்று நான்கு பேர் பங்கு போட்டு ஒற்றுமையை நிலைநாட்டிக் கொள்வோம். புகையிலைத் தூளைச் சுண்ணம்புடன் சேர்த்து கலந்து வைத்துக் கொள்வார்கள் சில சிப்பாய்கள். இவர்களிடம் கைதிகள் சில புகையிலை கேட்பார்கள். சில சமயம் முழுப் புகையிலையும் கொண்டு வந்து தருவார்கள். இந்தப் புகையிலையைத் தூளாக்கிக் கடுதாசியில் வைத்துச் சுருட்டி பீடிபோல் இழுத்து புகை விடுவோம்.

கோட்டையில் சேகர் என்ற ஒரு பையன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் நெல்லியடியில் லாரிகளில் வேலை செய்பவனாம். சொந்த இடம் பரந்தன் என்று சொன்னான். அவன் வாய் ஓய்ந்திருப்பது அவன் தூங்கும் சமயத்தில் மட்டும் தான். வாயைத் திறந்தால் படு துர்நாற்றம்தான். மலசலகூடங்களில் சென்று பீடித்துண்டுகளை எடுத்து வருவான். அந்த துண்டுகளில் உள்ள புகையிலைத் தூளை வைத்துச் சுருட்டிப் புகை விடுவான். அதில் நாங்கள் பங்கு பற்றுவதில்லை. எந்த ஊத்தையிலும் கூசாமல் கைவைப்பான். சுத்தம் செய்வதற்கு அவனையே சிப்பாய்கள் கூட்டிச் செல்வார்கள். அவனது பேச்சும் செயலும் அவனுக்கு “ஊத்தை” என்று பெயர் வைத்தது.

நான் காங்கேசன்துறைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட இரண்டொரு நாளில் சேகரும் அங்கு கொண்டு வரப்பட்டான். எங்கள் ‘ஸி பிளாக்கில்’ தான் அவனுக்கும் இடம் கிடைத்தது. அங்கும் அவனது பேச்சும் செயலும் ‘ஊத்தை’ என்ற பெயரையே நிலை

நிறுத்தியது. ஆனால் அவனதுசில செயல்கள் கைதிகள் மற்றும் சிப்பாய்கள் மத்தியில் மதிப்பைத் தேடிக்கொடுத்தன. எங்கள் குழுவில் ஈழமுரசு அச்சுக் கோப்பாளர்களில் ஒருவரான குணரத்தின சிங்கம் நெஞ்சடைத்து மூச்சு விடமுடியாமல் வெளியே நிலத்தில் கிடந்து சுருண்டார். மாலைச்சாப்பாடு முடிந்து சிறிது நேரத்தில் இது நடந்தது. அறைகளிலும் ஹாலிலும் இருந்த கைதிகள் அனைவரும் அதிர்ச்சியடைந்து கிடந்தனர். நாங்கள் டாக்டருக்கு அறிவிக்கும்படி சொன்னோம். எங்கள் பிளாக் பெரியவர் மீசை சிப்பாய். மேஜர் லலித்நாத்துக்கும், டாக்டருக்கும் முன்னரே தகவல் அனுப்பியிருந்தார்.

மேஜர் லலித்நாத் அவரசமாக நடந்து வந்தார். முன் ஹாலில் குணரத்தின சிங்கத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டிருந்தோம். மிகச் சிரமத்துடன் சிறிது வாந்தி எடுத்தார். சற்று முன்னர் உண்ட சோறு வெளிவந்தது. அவரை வெளியே காற்றோட்டமான முற்றத்துக்கு கொண்டுவரும்படி மேஜர் லலித்நாத் சொன்னார். எல்லோரும் வெளியே வரவேண்டாம், இரண்டு மூன்றுபேர் வந்தால் போதும் என்று சொன்னார். இச்சமயத்தில் ஊத்தை சேகர் முன்வந்து குணரத்தினசிங்கத்தை தூக்க உதவினான். பின்னர் குணரத்தினசிங்கம் எடுத்து வாந்தியையும் சேகர் அகற்றி சுத்தம் செய்தான். கைதிகளின் முகங்களில் ஏக்கமும் கலக்கமும் தெரிந்தன. டாக்டரைக் காணவில்லை. கலக்கமுடன் காணப்பட்ட லலித்நாத் முட்கம்பியை தாண்டி பாய்ந்து சென்றார். பாதையில் எதிரே வந்த இராணுவ ஜீப் வண்டியை நிறுத்தி தாமே அதைவிரைந்து ஓட்டிச் சென்று டாக்டரை அழைத்து வந்தார்.

டாக்டர் குணரத்தின சிங்கத்தைப் பரிசோதனை செய்தார். பின்னர் கன்னத்தை அப்படியும் இப்படியும் திருப்பி இரண்டு அறை கொடுத்தார். இனி பிளாக்கிற்கு கொண்டு செல்லுங்கள் என்று சொல்லிப் போய் விட்டார். சிறிதுநேரத்தில் குணரத்தின சிங்கம் குணமடைந்தார். இதுதான் இராணுவ சிகிச்சை என்று சுதாகர் பின்னர் வர்ணித்தார். அரிசி வேகவில்லை; இதனால்தான் கோளாறு ஏற்பட்டது. இது பற்றி மேனன் நடவடிக்கை எடுத்தது வேறு விஷயம்.

இதேபோல் எங்கள் பிளாக்கில் ஆனைக்கோட்டையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீஜெயக்குமார் என்பவருக்கும் ரத்தபேதி தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆள் மிகவும் மெலிந்து ஈனல்வரத்தில் குரல்வந்து கொண்டிருந்தது. கடைசியில் அவரை இராணுவ ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு செல்வதற்கு உத்தரவு கிடைத்தது. வாசல்கதவுக்கு வெளியே ஜீப் வண்டி வந்து நின்றது. ஆனால் அவரை தூக்கிக் கொண்டு போய் ஏற்றுவதற்கு ஏற்பாடு இல்லை. இச்சமயத்திலும் ஊத்தை சேகர்தான்

முன்வந்தான். அந்த தொற்று நோய்க்காரரைத் தோளில் சுமந்து சென்று ஜீப்வண்டியில் ஏற்றி அனுப்பினான்.

எங்கள் பிளாக்கில் ஒருநாள் வீடியோ திரைப்படம் காட்டினார்கள். சங்கராபரணம், ஊர்க்காவலன் ஆகிய இரண்டு திரைப்படங்களிலும் எதைப்பார்க்க விரும்புகின்றீர்கள்? என்று மேனன் கேட்டார். சங்கராபரணம் என்று எனது குரல் வெளியே கேட்காமல், ஊர்க்காவலன் என்ற குரலே மேலேங்கி நின்றது. அன்று இந்த ஊத்தை சேகர் மலசல கூடப்பகுதியில் இருந்து துண்டு பீடிகளை எடுத்துவந்து அதனுள் புகையிலையை சுருட்டி புகைத்ததை மறைவிலிருந்து கவனித்த லெப்டினன்ட் மேனன், சேகரை அடுத்த பிளாக்கிற்கு மாற்றிவிட்டார்.

காங்கேசன்துறை முகாமில் கைதிகள் துப்புரவு செய்தல், மலசல கூடக் குழியை வெட்டுதல், தண்ணீர் எடுத்தல், முற்றம் கூட்டுதல் போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுவதால் சிப்பாய்களுடன் பழகவும் அவர்களிடமிருந்து பீடியைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் அதிக வாய்ப்பு இருந்தது. இந்த வாய்ப்புகள் ஈழமுரசு ஊழியர்களுக்கு வெகுசூறையே. ஆரம்பத்தில் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் தங்களுக்கு கோட்டா முறையில் சிகரெட் வழங்கியதாக ஊழியர்கள் சொன்னார்கள். நான் போய்ச்சேர்ந்த சமயத்தில் கைதிகள் அறை சன்னலில் நின்று “ராம் ராம் சார்” என்று அப்பக்கம் செல்லும் சிப்பாய்கள் மற்றும் பிளாக் பொறுப்பாளர்களிடம் கூறுவார்கள். அவர்களும் பதிலுக்கு ராம் ராம் என்று கூறுவார்கள். உடனே இரண்டு விரல்களை வாயில் வைத்து “பீடி” என்று கேட்பார்கள். சிலர் கொடுப்பார்கள். சிலர் “இப்போ இல்லை பிறகு கொண்டு வருகிறேன்” என்று இந்தியில் கூறிச் செல்வார்கள்.

ஒரு சிப்பாய் சில பீடிகளை கையில் வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றாக ஹாலில் எறிவார். கைதிகள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு பொறுக்குவார்கள். இதைப் பார்த்து மகிழ்வதில் அவருக்கு ஒரு திருப்தி. பிரசாத் என்ற சிப்பாய் என்னை அப்பா என்றழைப்பார். ரகசியமாக ஒரு பீடி அல்லது சிகரெட்டைக் கொண்டுவந்து தருவார்.

எவருக்கும் தெரியாமல் எனக்கு மட்டும் கையை காட்டி சன்னலின் அருகே வைத்துவிட்டுப்போவார். பின்னர் எங்களுக்கு செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் சிகரெட் கோட்டா வந்து சேர்ந்தது. ஆளுக்கு ஒன்று வீதம் சிகரெட் வழங்கப்பட்டது. எங்கள் அறையில் அரசடி ஜீவனுடன் சேர்ந்து பதினாலுபேர். இவர்களில் புகை பிடிப்பவர்கள் ஐந்து பேரே! இந்தக் கோட்டாவுடன் என் மனைவி வரும்போதெல்லாம் கொண்டு வரும் டபிள்பாக்கெட் சிகரெட் இந்தப் பற்றாக்குறையை நீக்கிவிட்டது.

22

பொங்கல் முற்பகலில் கேணல் பபர் எங்களுக்குப் பொங்கல் வாழ்த்துக் கூறியபடி வந்தார். “பொங்கலைச் சிறப்பாக கொண்டாடுவதற்கு எங்களால் எதவும் செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது” என்று வருத்தம் தெரிவித்தார். அவர் எங்களுக்கு பிரசாதம் கொண்டு வந்திருப்பதாக தெரிவித்தார். ஒரு பெரிய ட்ரேயில் சிறிய பார்சல்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இதை ஒரு சிப்பாய் கையில் சுமந்து நின்றார். எனக்கு மீண்டும் பொங்கல் வாழ்த்து தெரிவித்து பொங்கல் பிரசாரத்தை எல்லோருக்கும் கொடுக்கும்படி, அந்தத் தட்டை முறைப்படி என்னிடம் அளித்துவிட்டு கேணல் போய்விட்டார். இதை நான் விநியோகித்திருந்தால் ஒருவரே பல பார்சல்களைப் பெற்றிருப்பார். பலருக்கு ஒன்றுமே கிடைத்திருக்காது. எங்கள் பிளாக் பொறுப்பதிகாரி மீசையிடம் அந்த ட்ரேயைக் கொடுத்தேன். அவர் வழக்கம் போல் எல்லோரையும் சிங்கிள் லைனில் வரச் சொல்லி பொங்கல் பிரசாதத்தை சமமாகப் பங்கிட்டார்.

வட்டமான தையல் இலைகளில் சுவையான பொங்கல் இருந்தது. திருச்சியில் இருந்து எங்களுக்காக விஷேடமாகத் தருவிக்கப்பட்டதாம். அது விஷேசமாகத்தான் இருந்தது. நண்பகலில் எங்கள் பிளாக்கின் முன்புறத்தில் ஒரு மேஜை போடப்பட்டது. அதன் மீது வெள்ளைத்துணி விரித்து சில பார்சல்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. முன்பக்க நிலத்தில் விரிப்பு போடப்பட்டிருந்தது. முதலாவது இலக்க அறையில் உள்ள நாங்கள் முதலில் அழைக்கப்பட்டோம். என்னையும் ஐவரையும் முன் வரிசையில் இருத்தி மற்றவர்கள் எங்களுக்குப் பின்னால் வரிசையாக இருத்தப்பட்டனர். இதன் பின் ஹாலில் உள்ளவர்களும் அறைகளில் உள்ளவர்களும் அங்கு வரிசையாக இருத்தப்பட்டனர். இந்திய செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தாரும் ஏதோ பொங்கல் பரிசு எங்களுக்கு கொடுக்கின்றார்களாம். அதை வீடியோபடம் பிடிப்பதற்காக இந்த ஏற்பாடு.

128 ஈழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச் சிறை

'D', 'E' வீடியோ படப்பிடிப்பாளர்களுடன் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தார் வரும்வரை எப்படி உட்காருவது, பாட்டுப் பாடுங்கள் என்று மீசை சொன்னார்.

ஒருசிலர் பாடினார்கள். முதல் பாட்டை வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த இளைஞர் ஒருவர் பாடினார். (ஒன்றே குலமென்று பாடுவோம் என்று பல்லாண்டு வாழ்க திரைப்பட மெட்டில் இப்பாடல் அமைந்திருந்தது) அப்பாடல் பின்வருமாறு,

தமிழீழமே தீர்வு என்று சொல்லுவோம்
 உயிர் போகும் வரை உறுதியுடன் கூறுவோம்
 தம்பி- தலைவனாக வழிகாட்டியாக நின்று
 வழிநடத்த வேண்டுமென்று போற்றுவோம்.
 உரும்பிராயல் சிவகுமாரன் தோன்றினான்
 அவன் நமக்கென்று ஆயுதத்தை ஏந்தினான்
 அந்த வழி ஒன்றுதான் தம்பி வழி என்று நாம்
 உறுதியுடன் இறுதிவரை களம் காணுவோம்
 மக்களோடு மக்களாக நாம் இங்கு
 பத்து ஆண்டு இரத்தம் சிந்தி வாழ்கின்றோம்.
 எம் உயிர் போயினும் பல உயிர் வாழ்ந்திட
 உறுதியுடன் இறுதிவரை களம் காணுவோம்.

இப்பாடல் முடிந்ததும் எல்லோரும் கைதட்டினார்கள். பொறுப்பதிகாரி மீசையும் மற்றைய சிப்பாய்களும் என்னவென்று புரியாமல் கைதட்டினார்கள். சிறிது நேரம் பாடல்களாகவே முடிந்தன. வம்புப் பாடலும் இடம் பெற்றது. நண்பகல் சாப்பாடு நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது.

அவசர அவசரமாக செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் வந்தனர். எங்கள் முகாமில் உள்ள பெண் கைதிகளுடன் விடுதியில் வேலை செய்யும் செஞ்சிலுவைச் சங்க அம்மையாரும் இக்குழுவில் வந்தார். முன்வரிசையில் இருந்த எங்களுக்குக் குளியல் சோப்பும், விகடன், குழுதம் போன்ற வாரப்பத்திரிகைகளும் வழங்கப்பட்டன. சீப்புகளும் தரப்பட்டன. சில வெற்றுத் தாள்களையும் பால்பாயிண்ட் பேனாக்களையும் விநியோகிக்க முற்பட்ட சமயம் அந்த அம்மையார் அவற்றில் சிலவற்றையும் சோப் போன்றவற்றையும் அவசரமாக எடுத்துப் பின் வரிசைக்குச் சென்றார். மற்றவர்களும் சென்றார்கள். பேனாவும் பேப்பரும் இல்லாத பத்திரிகைகாரர்கள் இங்கு

இருக்கின்றோம் என்று நாங்கள் சொல்லவும் அந்த குழுவுடன் வந்த ஒரு சிங் எங்களுக்கு பேனாவையும் பேப்பரையும் தந்தார்.

பின் வரிசையில் இருந்தவர்களுக்குப் பொருட்களை அன்பளிப்பு செய்யச் சென்றவர்கள் அவசர அவசரமாக முன் வரிசைக்கு வந்தனர். தொடர்ந்து செஞ்சிலுவைச் சங்கப் பிரதிநிதி (அவர் பெயர் செளந்தி) முன்பக்கத்திலுள்ள மேஜைக்கு அருகில் நின்று “நாங்கள் உங்களைச் சகோதர்களாகவும், நண்பர்களாகவும் கருதுகின்றோம்” என்று கூறினார். பின்னர் அவர்கள் அவசர அவசரமாக அங்கிருந்து போய்விட்டனர். நாங்கள் எங்கள் அறைக்குத் திரும்பினோம். உங்களுக்கு நடந்த விசயம் தெரியுமா? என்று விமலும் சுதாகரும் கேட்டார்கள். என்ன? என்று நானும் சர்வேந்திராவும் விசாரித்தோம்.

செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த காங்கேசன்துறை முகாம் அம்மையார் பின் வரிசையிலிருந்தவர்களுக்குச் சிறிது தூரத்தில் நின்றபடியே சோப்புக்களையும் மற்றும் பொருட்களையும் வீசினார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டு பின் வரிசையில் இருந்த ஈழமுரசு பத்திரிகையின் ஜெனரல் மேனேஜர் செல்வரத்தினத்திற்கு ஆத்திரம் வந்தது. “ஏறியும் பொருட்களை எவரும் எடுக்கக் கூடாது” என்று கூறிவிட்டு “நாங்கள் என்ன அடிமைகளா? நாய்களா” என்று பொருட்களை வீசியவர்களைப் பார்த்து கேட்டார். நாங்கள் அடிமைகளும்மில்லை, நாய்களும்மில்லை எங்களை அப்படி நினைக்க வேண்டாம். நீங்கள் பொருட்களை கொடுக்க விரும்பினால் எங்களிடம் வந்து கையில் தாருங்கள் என்று கோபத்துடன் கூறினார்.

அந்த அம்மையாருக்கு கண்கள் கலங்கிவிட்டன. பின்னர் ஒவ்வொருவருக்கும் பொருட்களை கொடுத்தார்கள். செல்வரத்தினம் எந்தப் பொருளையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். அதனால் அவர்கள் அவசர அவசரமாக சென்றார்கள். விமலும், சுதாகரும் இந்த விவரத்தை எங்களுக்குச் சொன்னபோது செளந்தி “நண்பர்களாகவும் சகோதர்களாகவும்” கருதுவதாகக் கூறியதன் அர்த்தம் புரிந்தது.

விசேட தினங்களில் எங்களுக்கு மஞ்சள் சோறும், ரசகுல்லா அல்லது பாயாசம், பெரிய கடலை, பூரி ஆகியவை நண்பகல் உணவாக கிடைக்கும். பொங்கலன்று விசேச உணவு நண்பகல் உணவு பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில்தான் முடிந்தது. பின்னர் நாங்கள் தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். 269ஆம் இலக்கம் கூப்பிடப் பட்டது. நான் எழுந்து சென்றேன். கைதிகளைப் பார்ப்பதற்கு எவரும் அனுமதிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் என்னை எதற்காகக் கூப்பிடுகின்றார்கள்? என்று நினைத்தபடி வெளியே சென்றேன்.

மேஜர் லலித்நாத்தின் கூடாரத்திற்குள் சிப்பாய் கூட்டிச் சென்றார். அங்கு மேஜரும் லெப்டினன்ட் மேனனும் இருந்தனர். என்னைக் கூடாரத்திற்குள் கூட்டிச் சென்று அமரும்படி சொன்னார்கள்.

பொங்கல் கொண்டாட்டம் பற்றிக் கேட்டார்கள். பொங்கல் எங்கள் வீடுகளில் குடும்பத்துடன் கொண்டாடும் ஒரு விழா.. இது புனிதமாகக் கொண்டாடப்படும் என்று சொன்னேன். இங்கு நீங்கள் எப்படி உபசரித்தாலும் எங்களுக்கு திருப்தியிராது. கைதிகளுக்கு என்ன கொண்டாட்டம்” என்று கேட்டேன்.

“மற்றைய பிளாக்குகளில் ஆடலும் படலுமாக இருக்கும் போது உங்கள் பிளாக் மட்டும் ஏன் அமைதியாக இருக்கின்றது?” என்று மேஜர் லலித்நாத் கேட்டார்.

“நாங்கள் காலையில் பிரார்த்தனை செய்தோம். இறைவன் பிரார்த்தனையுடன் இன்றைய தினத்தை கழிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறோம்” என்றேன். பிரார்த்தனை நல்லதுதான் என்று பதிலளித்தார். அவரிடம் உற்சாகம் இல்லை.

பின்னர் அருகே இருந்த இரண்டு பார்சல்களை எடுக்கச் சொன்னார். “இவற்றை உங்கள் மனைவி கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்று பார்ப்பதற்கு எவரையும் விடவில்லை. ஆனாலும் உங்களுக்கு வந்தவற்றை செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் அம்மையார் பெற்று இங்கு அனுப்பிவைத்திருக்கின்றார், எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று மேஜர் கூறினார். அவற்றைச் சோதிக்கவில்லையா என்று கேட்டேன். அதில் அப்படி ஒன்றும் இருக்காது நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறினார்.

அறைக்கு அவற்றைக் கொண்டு வந்தேன். இரண்டு லுங்கி, சேட், பிஸ்கட், கேக், பெட்டி, பேரிச்சம்பழம், பொங்கல் பிரசாதம், டபிள் பாக்கெட் சிகரெட் ஆகியன அவற்றுக்குள் இருந்தன. பொங்கல் பிரசாதத்தை உடனடியாக எல்லோரும் பங்கிட்டு உண்டோம். பொங்கல் தினத்தில் அமைதிப்படை முகாமுக்கு எனக்கு மட்டுமே பொங்கல் பிரசாதம் வீட்டிலிருந்து வந்தது. அதைக் கண்டு எங்கள் குழுவினர் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். இந்த பொங்கல் கூட காங்கேசன்துறை நகர சபைத் தலைவர் ஜெயபாலசிங்கத்தின் தம்பி தனபாலசிங்கம் (இ.போ.ச. மக்கள் தொடர்பு அதிகாரி) தங்கள் வீட்டு பொங்கல் என்று கொடுத்தார். வீட்டில் இருந்து கொண்டு வந்த பொங்கலை மகள் வீட்டில் வைத்து விட்டு மனைவி மறந்து வந்திருக்கின்றாள்.

23

கிறிஸ்துமஸ், புதுவருடம், பொங்கல் என்று எல்லாப் பண்டிகை நாட்களும் போய்விட்டன. நாங்கள் இன்னும் சிறையில் தான் இருக்கின்றோம். பொங்கலுக்கு முன்னர் எங்களை விடுதலை செய்யச் சொன்ன கோரிக்கை பயன்தரவில்லை. இப்படி ஒரு கோரிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும் படி ஆலோசனை கூறிய விசாரணை அதிகாரியையும் காணவில்லை. விடுதலைப்புலிகளுடன் நேரடிப் பேச்சு நடத்தி ஒரு உடன்பாடு செய்து கொள்ளும் முயற்சியில் மேஜர் நாயர் ஈடுபட்டுள்ளதாக எங்கள் பிளாக்கில் உள்ளவர்கள் பேசிக் கொண்டனர். இதற்கு ஏற்றாற் போல் கடந்த சில தினங்களா டி-பிளாக்கில் உள்ள 'சக்லா' என்பவரை காலையில் ஜீப்பில ஏற்றிச் செல்வதும் பின்னர் கொண்டு வந்துவிடுவதுமாக மேஜர் நாயர் காணப்பட்டார். சக்லா என்பவர் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் நெல்லியடிப் பொறுப்பாளர் என்று சொன்னார்கள். சக்லா முதலில் எங்கள் சி-பிளாக்கிற்குத்தான் கொண்டு வரப்பட்டார். அவரை மேஜர் நாயர் அடிக்கடி கூப்பிட்டு விசாரணை செய்து வந்தார். பின்னர் இவர் டி-பிளாக்குக்கு மாற்றப்பட்டார். இக்காலத்தில் விடுதலைப் புலிகள் நிதிக்கு பொறுப்பாளராக இருந்தார் என்றும் ஈழமுரசு பத்திரிகையின் வங்கிக் கணக்கு பொறுப்பாளர் என்றும் கூறப்படும் ஈழமுரசு சபாரெத்தினம் என்பவரும் கைது செய்யப்பட்டுக் கொண்டு வரப்பட்டார். விடுதலைப்புலிகளுக்கு வர்த்தகர்களிடம் வரி விதித்து வசூலிப்பவராகவும் ஈழமுரசு நிர்வாகத்திற்கு பொறுப்பாளராகவும் இருந்த செல்வரெத்தினம் எங்கள் பிளாக்குக்கு கொண்டு வரப்பட்ட போது ரஞ்சித் சபாரெத்தினம் டி-பிளாக்கிற்கு மாற்றப்பட்டார். செல்வரெத்தினம் டி-பிளாக்குக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டதும், சபாரெத்தினம் மீண்டும் எங்கள் பிளாக்கிற்கு கொண்டு வரப்பட்டார்.

டி-பிளாக்கில் இருந்த சக்லா ஒரு நாள் வெளியே கூட்டிச் செல்லப்பட்டார். வெளியே சென்று திரும்பும்போதும் மறுநாள் காலையில் குளிக்கும்போதும் எங்கள் பிளாக்கில் இருந்த சிலர் சைகை மூலம் அவரை ஏதோ கேட்பார்கள். சக்லா ஏதோ சைகை மூலம் பதில் சொல்லுவார். அதற்கு வியாக்கியானம் தரப்படும். இவர்கள் தந்த வியாக்கியானத்தின்படி 'எல்லாம்சரி இம்மாத முடிவிற்குள் (ஜனவரி) உடன்பாடு ஏற்பட்டு விடும் சென்னையில் இருந்துகிட்டுவும் முயற்சி செய்கின்றார்' என்பதாகும். சில தினங்கள் சக்லா வெளியே கொண்டு செல்லப்பட்டது உண்மை. எதற்காக கொண்டு செல்லப்பட்டார் என்பதுமட்டும் சரியாகத் தெரியாது.

வைரமானிகை முருகமூர்த்தி சி-பிளாக்கிற்கு மாற்றப்பட்டார். அவர் மெலிந்து, சம்பந்தமற்ற பேச்சுக்களை பேசிக்கொண்டு இருந்தார். தமது தாயரின் இரண்டாவது திதி வருகின்றதென்றும் தாம் தமது மாதாவின் கடமையைச் செய்வதற்கு தம்மை விடுதலை செய்யுமாறு மனுச் செய்திருந்தார்.

ஒருநாள்தமது தமையனார் இறந்ததாகச் செய்தி கிடைத்து, தான் தமது தமையனாருக்கு இறுதிக்கடன் செலுத்துவதற்கு இரண்டுநாள் விடுதலை செய்யுமாறு கோரியிருந்தார். இதுபற்றி இந்திய இராணுவம் கண்டுபிடித்து விசாரணை செய்து தமையனார் இறக்கவில்லை, சுகமாக இருக்கின்றார் என்று தெரிவித்திருந்தது. தாயரின் திதி நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று கூறிய முருகமூர்த்தி தம் தாயார் அடிக்கடி கனவில் தோன்றி ஏன் இப்படிக் கஷ்டப் படுகிறாய்? என்னுடன் வந்துவிடு என்று கூறியதாக அழுதார். பொங்கலுக்கு முன் எங்களை விடுதலை செய்யுமாறு விடுத்த வேண்டுகோள் பயனளிக்கவில்லை. அதனால் அந்த மனுவை நினைவூட்டி இந்திய குடியரசு தினமான ஜனவரி 26ஆம் தேதிக்கு முன் எங்களை விடுதலை செய்யுமாறு கோரி மற்றொரு மனுவை 21.8.88 அன்று அமைதிப்படையினருக்கு மேஜர் லலித்நாத் மூலம் அனுப்பி வைத்தோம்.

மனுவைப் பெற்றுக்கொண்ட பின் அன்று மாலையில் எங்கள் அறைக்கு வந்த மேஜர் லலித்நாத் எங்கள் மனு கிடைத்தது என்று சொன்னார். ஆனால் நினைவூட்டல் என்றும் தலைப்பு போடப்பட்டிருப்பது சில வேளை பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடும் என்றும் மனு செய்பவர்கள் நினைவூட்டல் என்று எழுதக் கூடாது என்று யோசனை தெரிவித்தார். என்றாலும் அதை உடனடியாக அனுப்பி விட்டதாகவும் மேஜர் தெரிவித்தார். நாங்கள் பத்திரிகைக்கு

எழுதிப்பழக்கப்பட்டவர்கள். இதுவரை மகஜரோ, மனுவோ எழுதி அனுப்பியதில்லை என்றும் அவரிடம் சொன்னோம்.

அடுத்தநாளும் மேஜர் லலித்நாத் வந்தபோது எங்கள் மனுவுக்குச் சாதகமான பதில் கிடைக்குமா? என்று கேட்டோம். நல்ல பதிலையே தாம் எதிர்பார்ப்பதாகக் கூறிய மேஜர் “டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா” பத்திரிகையில் என்னைப் பற்றிய செய்தி வெளிவந்தது தவறு என்று கூறி, விடுதலையைப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி தீர்மானிக்க வேண்டியதில்லை என்று குறிப்பிட்டார். பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று இந்திய ஹைமிஷனர் தீட்சித்துதானே கூறியிருக்கின்றார் என்றேன். அது சரியா இருக்காது என்று மேஜர் கூறினார். டி-பிளாக்கில் நான் வைக்கப்பட்டிருப்பதாக ஒரு பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்தி தவறு என்று கூறிய மேஜர் தகவல் எவையும் வெளியே செல்லாமல் இருக்க பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் மேலும் பலப்படுத்த வேண்டியிருக்கும் என்றார்.

ஜனவரி 23ஆம் திகதி எனது மூத்தமகள் வாசுகியையும் பேத்தி ஜனனியையும் கூட்டிக் கொண்டு என் மனைவி வந்தாள். பொங்கலுக்கும் விடவில்லை. விடுவார்களா? விடமாட்டார்களா? என்று கேட்டாள். சந்திப்பு கூடாரத்தில் இருந்த மேனன் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தார். எனது மகள் வரும்போதே என்னைப் பார்த்து அழுததையும் நான் பேத்தியை எடுத்துக் கொஞ்சியதையும் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கடந்த சில தினங்களாக அவரது முகதில் சோகம் நிறைந்திருந்தது. எங்கள் ஜன்னல் பக்கம் வருவதும் குறைந்திருந்தது. இது பற்றி எங்கள் சகாக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். இந்தியக் குடியரசு தினமான ஜனவரி 26ஆம் தேதி எங்களை விடுதலை செய்யுமாறு மீண்டும் மேலிடத்திற்கு மனுச் செய்திருப்பதையும் ‘இதற்கு செவிசாய்க்காவிட்டால் ஜனவரி 30ஆம் தேதி மகாத்மா காந்தி மறைவு தினத்தன்று ஒரு நாள் அடையாள உண்ணாவிரதம் இருக்கப்போவதாகவும்’ அதற்கும் பலன் கிடைக்கா விட்டால் பிப்ரவரி 10ஆம் தேதி சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கப்போவதாகவும் தெரிவித்தேன்.

நான் உண்ணாவிரதம் இருக்கும்போது தானும் உண்ணாவிரதம் இருக்கப்போவதாக எனது மனைவி சொன்னாள். கொழும்புக்குச் சென்று காமினி நவரத்தினாவிடம் இதைத் தெரிவித்து அவர் அடுத்து என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்போகின்றார் என அறிந்து வருவதாகத் தெரிவித்தாள். நான் சம்மதம் தெரிவித்தேன்.

மனைவியும் மகளும் வந்த போது ஒரு பாட்டில் ஹார்லிக்ஸ் சீனி, பிஸ்கட், சிகரெட் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்தனர். இவற்றைச் செஞ்சிலுவைச் சங்க அம்மையார் என்னிடம் சேர்ப்பதாகத் தெரிவித்து அலுவலகத்தில் முதலிலேயே எடுத்து வைத்துக் கொண்டார். மனைவியும், மகளும் வந்து திரும்பிய பின் மாலையிலேயே இந்தப் பொருட்களை மேஜர் லலித்நாத்தும் லெப்டினன்ட் மேனனும் கொண்டு வந்தனர். அதை வாங்கி வழமைபோல் எங்களுக்குள் பங்குபோடுவதற்கு பொருட்களை எடுத்து வெளியே வைத்தேன். அந்தப் பையினுள் எங்கள் வீட்டு அறைச்சாவியும் வெளிவாசல் கதவுச் சாவியும் இருந்தன. இவற்றை பையினுள் வைத்து மனைவி அதை செஞ்சிலுவைச் சங்க அம்மையாரிடம் கொடுத்தபோது சாவிகளை எடுக்க மறந்து விட்டாள். அவளது கைக்குட்டையில் முடிந்தபடி சாவிகள் பைக்குள்ளிருந்து என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தன. வீட்டுச் சாவிகள் மறந்து பையினுள் வைத்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறாள் அவற்றை செஞ்சிலுவைச் சங்க அம்மையாரிடம் ஒப்படைத்தால் நாளை மனைவி வந்து பெற்றுக் கொள்வாள் என்று மேஜரிடம் சொன்னேன். நீங்கள் இவற்றை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நாளை மனைவி வந்தால் மீண்டும் அவரைச் சந்தித்துக்கொள்ளலாம் என்று மேஜர் பதில் சொன்னார்.

நாங்கள் 24ஆம் திகதி தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். மற்றும் இருவர் சில தினங்களுக்கு முன்னர் லெப்டினன்ட் மேனன் கொண்டு வந்து கொடுத்த செஸ் போர்டு வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மேஜர் லலித்நாத் வந்தார். உங்களில் சிலருக்கு நாளை விடுதலை கிடைக்கலாம் என்று சொன்னார். சிலருக்கு என்றால் யாருக்கு? என்று சர்வேந்திரா கேட்டார். யாருக்கு விடுதலை கிடைக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? என்று மேஜர் கேட்டார்.

“நான் வீட்டுக்குப் போவதற்காகத்தான் எனது மனைவி ஏற்கெனவே வீட்டுச் சாவிகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்திருக்கிறாள்...” என்று நான் சொன்னேன்.

நீங்கள் பத்திரிக்கைக்குப் பொறுப்பாளர். நீங்கள் போவது அவ்வளவு சுலபமல்ல.. என்று மேஜர் சொன்னார். எதற்கும் பொறுத்திருங்கள்... பார்ப்போம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். இதன்பின் எங்கள் சகாக்கள் அனைவரும் யார் யாருக்கு விடுதலை கிடைக்கும்? என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார்கள். எனக்கும் சர்வேந்திராவுக்கும் விடுதலை இல்லை என்ற முடிவு செய்து விட்டோம். சரி, இனிமேல் மேஜர் வந்தால் பத்திரிக்கைக்காரர்களாகிய எங்கள் இருவரையும் வைத்துக் கொண்டு ஏனையவர்களை விடுதலை செய்யுமாறு கேட்பதென்று முடிவு செய்தோம். ஏற்கெனவே இத்தகைய கோரிக்கையை நாங்கள் சமர்ப்பித்திருந்தோம்.

கடந்த மூன்று தினங்களாக சர்வேந்திராவின் கை, கால்களில் வீக்கம் கண்டிருந்தது. வாதக்குணம் என்று கருதப்பட்டது. டாக்டர் மருந்து கொடுத்திருந்தார். நெடிய பெரிய உருவம் சில தினங்களுக்குள்ளேயே மிகவும் மெலிந்து விட்டது.

மாலைக்கடன்களையும், மாலை உணவையும் முடித்துக் கொண்டு அறைக்குள் முடங்கிக் கொண்டோம். விளையாட்டு எதிலும் ஈடுபடுவதற்கு எவருக்கும் மனோநிலை இடம் கொடுக்க வில்லை. எல்லோரும் படுக்கையை விரித்தபடி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தோம். சகாக்கள் எல்லோரும் என்னையும் சர்வேந்திராவையும் அனுதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் விடுதலை பெற்று விடுவார்கள். எங்களுக்கு விடுதலையில்லை என்று எல்லோரும் முடிவு கட்டிவிட்டார்கள். இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும். மேஜர் லலித்நாத்தும் லெப்டினன்ட் மேனனும் எங்கள் ஜன்னலுக்கு வந்தனர். “துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த பதின்மூன்று பேருக்கும் அதிர்ஷ்டம் அடித்திருக்கிறது...” என்றனர்.

பல நாட்களுக்குப் பின் லெப்டினன்ட் மேனனின் முகத்திலும் அன்று மகிழ்ச்சிப் புன்னகையைக் கண்டோம். உங்கள் எல்லோருக்கும் நாளை விடுதலை... இப்போதுதான் நான் தொடர்பு கொண்டு இந்த உத்தரவைப் பெற்றேன். உங்களுக்கு உடனே இதைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று மேனனும் சொன்னார், நானும் விரும்பினேன் என்று மேஜர் லலித்நாத் சொன்னார்.

மேஜர் லலித்நாத்தும் லெப்டினன்ட் மேனனும் சென்று விட்டனர். ஜன்னலிருந்து திரும்பி மணியம் ஐயா.. என்று என்னை இறுகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்சி, இப்பதானப்பா நிம்மதி... என்றார். மறுநாள் விடுதலை கிடைத்ததும் எப்படிப் போவது என்ன செய்வது என்று பலரும் திட்டம் போட்டனர். ஆனால் சர்வேந்திராவோ வீடு போய்ச் சேரும் வரை மனக்கோட்டை கட்டாதீர்கள் என்று எச்சரித்தார். எவரும் நித்திரை கொள்ளவில்லை.

இதற்கிடையில் யோகராசா எடுத்து வைத்த தகரக் குவளையில் மூன்று நான்கு பேர் சலம் நிரப்பி விட்டனர். அதை ஜன்னலுக்கு மேல் வைக்காமல் ஜன்னலருகே வைத்திருந்தனர். நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஜன்னலருகே வந்த லெப்டினன்ட் மேனன், இன்னும் யாரும் தூங்கவில்லையா? என்று கேட்டார். எல்லோரும் எழுந்து ஜன்னலருகில் சென்றோம். மேனன் மூக்கை ஒரு விரலால் அழுத்திச் சுளிக்கவும் அருகேயிருந்த சலம் நிறைந்த தகரக் குவளையை சுதாகர் மெதுவாக எடுத்துப்பின்பக்கம் மறைக்க எத்தனித்த போது மற்றொருவர் கையை உயர்த்தவும் அது தட்டுப்பட்டு விமலன் முருகானந்தம், மணியம் ஆகியோரின் படுக்கையை அபிஷேகம் செய்தது.

“நான் ஒரு வார லீவில் நாளை மெட்ராஸ் செல்கிறேன். நாளை உங்களை வழியனுப்ப முடியாமலுக்கு வருந்துகிறேன். உங்களுக்கு வாழ்த்துக் கூறி விடைபெற்றுக் கொள்ளவே இந்த அகால நேரத்தில் வந்தேன்” என்று லெப்டினன்ட் மேனன் சொன்னார். அவர் எங்கள் மேல் செலுத்திய பரிவுக்கும் பாசத்துக்கும் நாங்கள் நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டோம். சில பேரிச்சம்பழங்களை நான் அவருக்குக் கொடுத்தேன். விடைபெற்றுச் சென்றார்.

ஐயா இவ்வளவு நாளும் காப்பாற்றி வந்த மானம் மரியாதை எல்லாம் கடைசி நேரத்தில் காற்றில் பறந்து விட்டது” என்று சுதாகர் அழாக்குறையாகச் சொன்னார். பின்னர் அந்த இடத்தை எப்படியோ சுத்தம் செய்து சமாளித்தார்கள். ஆனாலும் நாளை விடுதலை பெற்றபின் அந்தக் கம்பளி விரிப்புகளை உபயோகிப்பவர்கள் என்ன நினைப்பாரோ? எப்படித் திட்டுவாரோ!

மறுநாள் 25ஆம் திகதி அதிகாலையிலேயே நாங்கள் காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டுப் புறப்படுவதற்குத் தயாரானோம். முன் ஹாலிலும் அறைக்கு முன்னுள்ள கைதிகளும் எங்களுக்கு பிரியா விடை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் உபயோகிக் காமல் வைத்திருந்த சோப்புகள், சீப்பு, தேநீர் வாங்குவதற்காக உபயோகித்து வந்த போத்தல், ஹார்லிக்ஸ், வெற்று போத்தல் ஆகியவற்றைச் சிலருக்குக் கொடுத்தோம். என்னிடமுள்ள சிகரெட்டுகள் சிலவற்றையும் கொடுத்தேன். ஹாலில் இருந்த கைதிகளில் சிலரை, சில வாரங்களுக்கு முன்னர் விசாரணை அதிகாரியுடன் வந்த மூன்று இளைஞர்கள் “எல்.ரீ.ரீ.ஈயினர் அல்லர்” என அடையாளம் காட்டினர். அவர்களில் ஒருவர் வேறு இயக்கத்தைச் சேர்ந்த கண்ணன் என்பவராகும். அடையாளம் காட்ட வந்தவர்கள் டெலோ இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று எங்களிடம் சிலர் சொன்னார்கள். மீண்டும் ஒருநாள் ஒரு இளைஞரை மற்றொரு விசாரணை அதிகாரியான ராஜன் என்பவர் முகமூடியணிந்து கூட்டி வந்ததையும் நான் பார்த்திருக்கின்றேன். அந்தக் கண்ணன் என்பவரும் அவருக்கு அடையாளம் காட்டிய மற்றவர்களும் நாங்கள் விடுதலை பெற்று வெளியேறிய போது எங்களுக்குப் பிரியாவிடை கூறி அனுப்பி வைத்தனர்.

காலை ஏழு மணிக்கு நாங்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக மேஜர் லலித்தின் கூடாரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். எங்களுக்கு முன்பாக அன்றுவிடுதலை பெறும் மற்ற பிளாக்கைச் சேர்ந்தவர்களும் இருந்தனர். அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறி அனுப்பி வைத்த மேஜர்

லலித்நாத்... அனைவரையும் கூடாரத்திற்குள் கூட்டிச் செல்ல இடம் போதாது என்றுகூறி என்னையும் சர்வேந்திராவையும் உள்ளே கூட்டிச் சென்றார். மற்றவர்கள் வெளியே வரிசையாக அமர்ந்தனர். எங்களுக்கு தேநீர் வழங்கப்பட்டது. பின்னர் ஒரு பெட்டியைத் திறந்து இலக்கத்தின் படி பெயர் கூப்பிட்டுப் பொருட்களை மேஜரிடம் கொடுத்தார் ஒரு சிப்பாய். முதலில் எனது இலக்கத்துக்குரிய உரை எடுக்கப்பட்டது. அதில் எனது அடையாள அட்டையும் கண்ணாடியும் இருந்தன. அதில் மூன்று பிரதிகளைக் கொண்ட பத்திரத்தைத் தந்து பொருட்களைப் பெற்றுக்கொண்டதற்குக் கையொப்பம் இருமாறு மேஜர் சொன்னார். எனது கைகடிகாரமும்...? என்று நான் இழுக்கவும் மேஜர் திடுக்குற்றார். ஒரு சிப்பாய் மற்ற எல்லா உறைகளையும் எடுத்து அடுக்கி வைத்துப் பார்த்தார். வேறொரு உறையில் எனது கைக்கடிகாரமும் நான் இங்கு வந்த போது எனது பாக்கெட்டில் இருந்த ஒன்பது ரூபாய் சில்லறையும் இருந்தன.

“நல்லவேளை... எனக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வரவில்லை...” என்று கூறியபடி மேஜர் அவற்றைத் தந்தார்.

சர்வேந்திரா தனது பொருட்களைப் பொறுப்பெடுப்பதற்காக குடித்துக் கொண்டிருந்த தேனீரைக் கீழே வைத்துவிட்டு மேஜர் முன் வந்து அமர்ந்தார். பாதி தேனீருடன் குவளையை சிப்பாய் எடுத்து போய்விட்டார். எங்கள் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்ட பின் அறைக்கு திரும்பினோம். காலை உணவாக அன்று பொங்கல் போன்ற சாதம் வழங்கப்பட்டது. உணவை முடித்துக் கொண்டு பிரார்த்தனை செய்வோமா என்று கேட்டேன். எல்லோரும் அவரவர் இடத்தில் அமர்ந்தபடியே பிரார்த்தனை செய்வதற்குத் தயாரானோம்.

25

இலக்கம் 269 என்று கூப்பிடப்பட்டது. மனைவிதான் என்னை பார்க்க வந்திருக்கின்றாளோ என்று நினைத்தபடி வெளியே வந்தேன். விசாரணைப் பகுதியில் ஒரு சிப்பாய் வெளியே நின்றார். அவர் என்னைக் கூட்டிச் சென்றார். விசாரணைப் பகுதிக்கு மேஜர் லலித்நாத்தின் பகுதியைத்தான் தாண்டிச் செல்ல வேண்டும். கூடாரத்தினுள் லலித்நாத்தும் இருந்தார். விசாரணைக்கு கூப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னேன் “விசாரணையாக இருக்காது உங்களுடன் பேசுவதற்காக இருக்கலாம். போய்ப் பாருங்கள்” என்று மேஜர் லலித்நாத் சொன்னார்.

விசாரணைப்பகுதிக்குச் சென்றேன். வெளியே உள்ள தகரக் கொட்டியில் மேலும் இருவர் விசாரணைக்காக தரையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அப்படி இருக்கும்படி அங்கு காவலுக்கு இருந்த சிப்பாய்கள் சொன்னார்கள். சிறிது நேரத்தில் ஒரு சிப்பாய் வந்து என்னை அழைத்துச் சென்றார்.

ஒரு சிறிய அறையினுள் இருந்த ராஜன் என்கின்ற விசாரணை அதிகாரியின் முன் என்னைக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். ஆசனத்தில் அமரச் சொன்ன அதிகாரி எனது இலக்கத்தையும் பெயரையும் சரிபார்த்தார். ஃபைலை எடுத்து முன்னே வைத்தார். அவர் கேள்வி எதுவும் கேட்பதற்கு முன்னரே நான் என்னைப்பற்றிச் சொன்னேன். “இன்று நாங்கள் விடுதலைபெற்று வீடு செல்வதற்கு ஆயத்தமாக விருக்கின்றோம். மேஜர் லலித்நாத்திடம் இருந்து எங்கள் பொருட்களையும் பெற்றுக் கொண்டோம்” என்றேன்.

ஃபைலை மூடி ஒருபுறம் வைத்து விட்டு நட்பு ரீதியில் இந்த எல்.டி.டி.ஈ. பொடியன்கள் என்ன செய்யப்போகின்றார்கள் என்று ஆரம்பித்தார். தொடர்ந்து “நாங்கள் இங்கே இருந்து

போகமாட்டோம். ஒரு எல்.டி.டி.ஈ.யும் இல்லாமல் ஒழித்துக்கட்டிய பிறகுதான் போவோம். நாங்கள் இந்தியாவில் இருக்கிறதற்கும் இங்க இருக்கிறதற்கும் ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை. அங்கேயும் எங்களுக்கு வாகனங்களும் பிளேன்களும் ஓடுகின்றன. அதேபோலதான் எங்களுக்கு இங்கேயும் அதிக செலவு இல்லை. எங்களை ஸ்ரீலங்கா ஆமி எதிர்த்து சண்டைபோட்டால் நாங்கள் அவர்களையும் எதிர்த்து சண்டைபோட்டு முடிப்போம்” என்று குட்டி லெக்சர் செய்தார். பிறகு “பஷீர் காக்கா எங்கே?” என்று கேட்டார். “அக்டோபர் 9ஆம் தேதிக்குப் பின் நான் அவரைப் பார்க்கவில்லை” என்று பதிலளித்தேன்.

“பஷீர் காக்காவும் எங்களுடன் தான் இருக்கிறார். சீக்கிரம் பிரபாகரனும் எங்களுடன் தான் வந்திருப்பார்” என்றார் இராஜன்.

மலையாளம் கலந்த தமிழ்தான் பேசினார். மேஜர் நாயரைப் போலவோ அல்லது லெப்டினன்ட் மேனனைப்போலவேட தமிழ் சரளமாகப் பேசத் தெரியாது.

“என்னை ஏன் விசாரணைக்கு கூப்பிடுகின்றீர்கள்... ? எங்களுக்கு இன்றுவிடுதலை என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று கேட்டேன்.

“உங்களில் ஆரம்பித்து உங்கள் பதின்மூன்று பேரையும் விசாரித்து இன்று முடித்து விடயோசித்தேன். சும்மா எதுக்கு...?” என்று சொன்ன அவர் சிப்பாயைக் கூப்பிட்டு ஏதோ ஒரு பையிலைக் கொடுத்து யாரிடமோ கையெழுத்து வாங்கி வருமாறு இந்தியில் சொல்லியனுப்பினார். சிறிது நேரத்தில் என்னைப் போகும்படி கூறினார். நான் அறைக்கு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். விடுதலை பெற்றுச் செல்பவர்களை டி-பிளாக்குக்கு வெளியே இருத்தி புகைப்படமும் எடுத்து அறிவுரை கூறி அனுப்புவது வழக்கம். அந்த இடத்தில் இருந்த எங்கள் சகாக்கள் ஐயா இங்கே வாங்க என்று குரல் கொடுத்தார்கள். நான் சென்று அவர்களுடன் அமர்ந்தேன். “இன்று உங்களை வீட்டுக்கு அனுப்ப முயற்சி செய்கின்றேன். இன்று போக வாய்ப்புக்கிடைக்காவிட்டால் நாளைக்குத்தான் போகமுடியும். எதற்கும் யோசிக்காதீர்கள்” என்றார் மேஜர் லலித்நாத்.

அதிகாரி ராஜன் என்னை விசாரணைக்கு கூப்பிட்டதை மேஜருக்கு எடுத்துக் கூறி, உங்களிடம் கையெழுத்து வாங்க ஒரு ஃபைலை அனுப்பினாரோ? என்று கேட்டேன்.

மேஜர் லலித்நாத்துக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. என்னிடம் யார் கையொப்பம் கேட்பது? என்று படாரெனக் கூறிவிட்டு ஒவ்வொருவரும் தாங்களே பெரிய மனிதர்கள் என்று காட்ட

முனைகின்றார்கள் என்றார். “உங்கள் விடுதலைக்கு நான் பெரிய இடத்திலிருந்து உத்தரவு பெற்றேன். வேறு யாரும் உத்தரவு பிறப்பிக்க முடியாது. ஆனால் நான் இன்னும் அந்த உத்தரவை எழுத்தில் பெறவில்லை. நாளை எழுத்தில் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன். அந்த பொறுப்பை நானே எடுத்துக் கொண்டு தொலை பேசியில் வாய்மூலம் பெற்ற உத்தரவை செயல்படுத்துகின்றேன். நீங்கள் எப்படியும் வீட்டுக்குப் போவீர்கள்” என்று உறுதியளித்தார்.

அமைதிப்படைக்குள் பலபிரிவுகள். அதற்குள் அமைதியில்லை எனப் புரிந்தது. எங்களுக்கு விடுதலை என்பது உறுதியாயிற்று. இதில் மேஜர் லலித்நாத் முக்கிய பங்கெடுத்திருக்கின்றார். நிம்மதியுடன் அவருக்கு நன்றி சொன்னேன். மீண்டும் மேஜர் லலித்நாத் வந்தார். எங்களைப் புகைப்படும் எடுக்கும் அதிகாரி வரவில்லை. “புகைப்படம் எடுக்காமல் உங்களை அனுப்பி வைக்க முடியாது. எதற்கும் உங்கள் அறைக்குப் போய்த் தங்கியிருங்கள்” என்று சொன்னார். நாங்கள் அறைக்குத் திரும்பினோம். இன்று வீடு போய்ச் சேருவோம் என்ற நம்பிக்கை குறைந்தது.

பத்து மணிக்குத் தேநீர் வந்தது. தாயம் விளையாடுவோமா என்ற குரல் ஒன்று ஒலிக்க, வேறு என்ன செய்வது? என்று நான் சொல்ல மற்றவர்களும் விளையாட வந்து அமர்ந்தனர்.

விளையாட ஆரம்பித்த சிறிது நேரத்தில் எங்கள் பிளாக்கில் சில அதிகாரிகள் வந்தனர். இரண்டாவது அறையில் இருந்த சிலரிடம் சென்று அவர்கள் ஏதோ கேட்டனர். அவர்கள் எங்கள் அறைக்கு வந்தனர். நாங்கள் எல்லோரும் எழுந்து அறையின் முன்பக்கம் வந்தோம். வந்த அதிகாரிகளில் ஒருவர் சர்மா என்பவர்.

மருதனாமடத்தில் இந்தியப்படை விசாரணைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவராம். முகாம் சித்திரவதைக்கு பெயர் பெற்றவர் என்று சொல்லுவார்கள். இந்த முகாம்களில் இருந்து விசாரணைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டவர்களில் காயமில்லாமல் வந்தவர்கள் மிகக்குறைவு என்பார்கள். இப்போது எங்கள் புணர்வாழ்வு முகாமில் மேஜர் சர்மாவும் ஒரு விசாரணை அதிகாரி. எங்கள் அறையில் எங்களுடன் பதினான்காவது ஆளாக இருக்கும் அரசடி வீதி ஜீவரெத்தினத்தை பார்த்து ஏண்டா எப்படி இருக்கே? என்று கேட்டார். அடுத்து என்னைப் பார்த்து என்ன பெயர்? என்று கேட்கவும் மேஜர் லலித்நாத் அவரசமாக இடைமறித்து “இவர்கள் எல்லோரும் பத்திரிக்கைகாரர்கள். இவர்களுக்கு இன்று விடுதலை. இன்னும் ஒரு சில ஒழுங்குகள் செய்யப்பட வேண்டியிருக்கின்றன. அதுவரை

நேரத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்” என்று சொல்லி தொடர்ந்து சர்மா எங்களை எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமல் தடுத்து அவரைக் கூட்டிச் சென்று விட்டார்.

சிறிது நேரம் கழித்து டி-பிளாக் மைதானத்திற்கு வருமாறு நாங்கள் அழைக்கப்பட்டோம். மீண்டும் ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சென்றோம். எங்கள் பிளாக்கில் உள்ளவர்கள் வாழ்த்தி வழியனுப்ப வந்தபோது நாங்கள் வெளியில் போவது நிச்சயமில்லை திரும்பி வந்தாலும் வருவோம் என்று கூறிவிட்டு நகர்ந்தோம். மைதானத்தில் போய் அமர்ந்ததும் புகைப்படம் எடுப்பதற்கு பிலிம்ரோல் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது. “நான் முயற்சி செய்து பிலிம்ரோல் எடுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றேன். புகைப்படம் எடுக்க வருவார்கள் என நினைக்கின்றேன்” என்றார் மேஜர் லலித்நாத். பின்னர் சில படிவங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு நிரப்பப்பட்டன. நான்கு பிரதிகளில் எங்கள் அனைவரதும் கையொப்பமும் பெறப்பட்டது.

மேஜர் லலித்நாத் அன்றே எங்களை அனுப்பி வைப்பதாக தீர்மானித்து மிகவும் சுறுசுறுப்பாகச் செயல்படத் தொடங்கினார். ஆனால் விசாரணைப்பகுதி அதிகாரிகள் அன்று எங்களை அனுப்ப விரும்பவில்லை என்பது தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. நேரம் பிற்பகல் மூன்று மணியைத் தாண்டிவிட்டது. புகைப்படம் எடுக்கும் பொறுப்பு விசாரணைப்பகுதியைச் சேர்ந்தது. விசாரணை அதிகாரி மேஜர் அன்று அங்கு வரவில்லை.

விசாரணைப் பகுதியில் இருந்த ஒரு உத்தியோகஸ்தர் புகைப்படம் எடுப்பதற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். மேஜர் லலித்நாத் “கமிராமேன் வருகின்றார்” என்று கூறிவிட்டு முன்வாசல் சென்றிக்குச் சென்று தொலைபேசியில் யாருடனோ தொடர்பு கொண்டுபேசினார்.

அன்று விடுதலை செய்யப்பட்டவர்களில் யாழ்ப்பாணம் செல்பவர்கள் ஒரு பகுதியாகவும் மற்ற பகுதிக்குச் செல்பவர்கள் வேறு பிரிவாகவும் அமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டது.

ஒரு பலகையில் எனது இலக்கம் 269 என்று சோக்கட்டியால் எழுதப்படும். அந்தப் பலகையை நான் எனது நெஞ்சுக்கு நேராக வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்க ... புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டது. முன்னர் போலிஸ் நிலையங்களில் தேடப்படுபவர்கள் என்று சில ஐ.ஆர்.சி.க்களின் புகைப்படம் வைக்கப்பட்டிருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. நாங்கள் ஒரு காலத்தில் தேடப்படுவதற்காகத்தான் இந்தப் புகைப்படங்களா? படம் பிடித்து முடிந்ததும் மேஜர் லலித்நாத் மற்றாரு சீக்கிய இராணுவ அதிகாரியுடன் வந்தார். நாங்கள்

கையொப்பமிட்ட பத்திரங்களின் சில பிரதிகளை அவரிடம் கொடுத்தார். சில கவர்களும் அவரிடம் கொடுக்கப்பட்டன. எல்லாம் தயாராகிவிட்டது. கேணல் பபர் இப்போது உங்களிடம் சில வார்த்தைகள் பேசுவார். அதன் பின்பு அவர் (சீக்கிய அதிகாரி) உங்களை பலாலிக்கு கூட்டிச் சென்று அங்கிருந்து ஹெலிகாப்டரில் யாழ்ப்பாணம் அழைத்துச் செல்வார். இன்றே வீடு செல்வதற்கு உங்களுக்கு நேரமில்லை யென்றால் பாதுகாப்பான ஓர் இடத்தில் உங்களை இரவு தங்கவைத்து நாளை வீடு செல்ல ஆவன செய்வார்கள் என்று மேஜர் லலித்நாத் கூறினார்.

சில நிமிடங்களுக்குள் கேணல் பபர் வந்தார். எங்களுடன் விடுதலை பெற்று வரவிருந்த இரண்டு பெண்களை அவர்களின் பெற்றோர் வந்து பொறுப்பேற்றுக் கொண்டனர். எங்கள் ஒருவொருவருக்கும் கைகொடுத்து பிரியாவிடை கூறிய கேணல் பபர் எனக்கு கைகொடுத்த போது “நீங்கள் விடுதலை பெற்று வீடு செல்வதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். அதே சமயம் நல்ல நண்பர்களை இழப்பதையிட்டுக் கவலையடைகின்றேன். மலையோடு மோதினால் மண்டைதான் உடையும் மலைக்குச் சேதம் ஏற்படாது என்பதை உங்கள் ஆட்களுக்குச் சொல்லி வையுங்கள். நீங்கள் எங்களுடன் அன்பாக நடந்தால் நாங்கள் அன்பாக நடப்போம். ஆயுத்தினால் பிரச்சினையை தீர்க்க முடியாது” என்று கேணல் பபர் சொன்னார்.

“உங்களுக்கு எந்த நிபந்தனையும் இல்லை. நாங்கள் நல்லது செய்து நல்லபடி நடந்திருந்தால் அதைப்பற்றி நீங்கள் எழுதுங்கள். நாங்கள் கெட்ட முறையில் நடந்திருந்து உங்களுக்கு கெடுதல் செய்திருந்தால் அதையும் நீங்கள் எழுதுங்கள்” என்று கேணல் பபர் கூறி மீண்டும் கைகுலுக்கி விடை கொடுத்தார்.

நான் எழுதி விட்டேன்!

26

யாழ்ப்பாணம் போக வேண்டியவர்களை முதலில் எழுந்து நிற்குமாறு சொன்னார். மீண்டும் பெயர்கள் சரிபார்க்கப்பட்டன. நாங்கள் முன்வாசலுக்குச் சென்றோம். வாசல் கதவருகில் மேஜர் லலித்நாத் நின்று எங்கள் ஒவ்வொருவரையும் கைகுலுக்கி வழியனுப்பினார். வெளியே நின்ற ட்ரக் வண்டியல் கண்கள் கட்டப்படாமலும் கைகள் பின்புறமாகக் கட்டப்படாமலும் எவர் உதவியுமின்றி நாங்களாகவே ஏறி உட்கார்ந்தோம். ஆயுதம் தரித்த இராணுவ சிப்பாய்கள் வாகனத்தின் முன்னேயும் பின்னேயும் காவலுக்கு நின்றனர். வாகனம் பலாலியை நோக்கிப் புறப்பட்டது. இப்போது நேரம் சரியாக மூன்று மணி முப்பது நிமிடம். இரண்டு மாதங்களுக்குப்பின் முதல் தடவையாக வெளியுலகைப் பார்க்கிறேன். சர்வேந்திராவும் மற்ற இரு சகாக்களும் நூத்தியெட்டு நாட்களுக்குப் பின் வெளியுலகைப் பார்க்கின்றனர். விடுதலை பெற்றுவிட்டாலும் இன்னும் இராணுவப் பாதுகாப்பில்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் எங்கள் வீடுகளில் சேர்க்க வேண்டும் அல்லது சிவில் அதிகாரிகள் யாரிடமாவது ஒப்படைக்க வேண்டும் அதுவரையிலும் நாங்கள் விடுதலை பெற்றுவிட்டதாகச் சொல்ல முடியாது.

பலாலிக்கு எங்கள் வாகனம் வந்து சேர்ந்தபோது நேரம் சரியாக நான்கு மணி. இரண்டு ஹெலிகாப்டர்கள் நிற்பதைப் பார்த்தோம். ஆகா, அவை எங்களுக்காகத் தயாராக இருக்கின்றன. இன்னும் சில நிமிடங்களில் நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம். இன்றிரவு வீட்டில் நிம்மதியாக உறங்கலாம்.. நாங்கள் இப்படிக்கனவு காணும்போதே ஒரு ஹெலிக்காப்டர் பறந்து சென்றது. இன்னொரு ஹெலிகாப்டரைச் சிலர் கயிறு கட்டி இழுத்தார்கள். எங்கள் நம்பிக்கை அறுந்தது! எங்களைப் பொறுப்பேற்று எங்களுடன் வாகனத்தில் வந்த அதிகாரி எங்கேயோ சென்றார்.

நாங்கள் டிரக் வண்டியில் காத்திருந்தோம். ஹெலிகாப்டர்கள் வந்த போய்க்கொண்டிருந்தன. நேரமும் போய்க் கொண்டிருந்தது. இன்றிரவு பலாலி முகாமில்தான் தங்க நேரிடுமோ? என சகாக்கள் கேள்விகள் எழுப்பினர். பலாலியில் தங்குவதானால் கண்களைக் கட்டுவார்கள் என்று சிலர் அச்சம் தெரிவித்தனர். முன்னர் ஒரு தடவை எங்கள் முகாமுக்குப் பரிவாரங்களோடு வந்திருந்த உயர் ராணுவ அதிகாரிகள் இருவர் அந்தப் பாதையில் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் பிரிகேடியர் கல்வன் சிங். எங்களைக் கண்டதும் எங்கள் வாகனத்துக்கு அருகே வந்து விடுதலை பெற்றுச் செல்கிறீர்கள், சுகமாகச் சென்று வாருங்கள் என்று வாழ்த்தினார்.

நேரம் மாலை ஆறுமணியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. எங்களைப் பொறுப்பேற்ற சீக்கிய அதிகாரி ஜீப்பில் வந்திறங்கினார். அதேசமயம் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு ஹெலிகாப்டரும் வந்திறங்கியது. எங்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அந்த அதிகாரி எங்கள் வாகனத்தை வருமாறு கையைக் காட்டிவிட்டு ஜீப்பில் கிளம்பினார். எங்கள் வாகனமும் பின்தொடர்ந்தது. ஹெலிகாப்டருக்கு அருகே வாகனம் நின்றதும் நாங்கள் ஒவ்வொருவராக இறங்கினோம். அச்சவேலி, ஆவரங்கால் செல்லவேண்டிய இளைஞர்கள் இருவர் வாகனத்திலேயே இருக்கும்படி பணிக்கப்பட்டனர். இப்போது எங்கள் எண்ணிக்கை பதினெட்டாகக் குறைந்துவிட்டது. இதில் ஈழமுரசு குழுவினர் பதின்மூன்று பேர். ஹெலிகாப்டரில் ஏறினோம். லாரி போன்ற பின்பகுதி திறந்து கிடந்தது. அதற்குக் கதவு ஏதுமில்லை. கயிற்றால் பின்னப்பட்ட வலையொன்று இருந்தது. நாங்கள் ஏறியதும் கீழே உட்காரச் சொன்னார்கள். எங்களுக்கு முன்பாக வாசலில் ராணுவத்தினர் சிலரும் அமர்ந்து கொண்டனர். ஓரமாக இருந்த ஆசனத்தில் இராணுவ அதிகாரிகள் இருவர் அமர்ந்து கொண்டனர். ஹெலிகாப்டர் 6.10க்குப் புறப்பட்டது.

உயரத்தில் சென்று கொண்டிருந்தோம். வீடுகள்- வீதிகள் சிறிய பொருட்களாகக் காட்சியளித்தன. ஹெலிகாப்டர் இப்போது கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. யாழ்நகர மண்டபம், பண்ணைக்கடல் தெளிவாகத் தெரிந்தன. ஹெலிகாப்டர் தரையிறங்கியது. நாங்கள் மண்டைத்தீவில் இறங்கினோம். நேரம் 6.21. இராணுவத்தினரைப் பின்தொடர்ந்தோம். மண்டைத்தீவு பண்ணைவீதிச் சந்தியில் இந்திய ராணுவத்தினர் கூடாரத்தை அமைத்த இடத்தில் ஒரு மரத்தின் கீழ் வந்தமர்ந்தோம்.

சீக்கிய அதிகாரி எங்களிடம் வந்து இருபத்தோரு நாட்களுக்கு மேல் எத்தனை பேர் அமைதிப்படையின் பாதுகாப்பில் இருந்தீர்கள்? என்று கேட்டார். நாங்கள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாட்களைக் கழித்தவர்கள் என்று சர்வேந்திரா சொன்னார். எங்களுடன் வந்தவர்களில் மண்டைத்தீவைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டும் இருபத்தோரு நாட்களுக்குக் குறைவாக இருந்தவர்கள். இருபத்தோரு நாட்களுக்கு மேல் சிறையிலிருந்த ஒவ்வொருவருக்கும் கைச்செலவுக்காக நூறு ரூபாய் கொடுத்தனுப்புவது வழக்கம். எங்களுக்கு கொடுப்பதற்காக எடுத்து வந்த பணத்தைச் சீக்கிய அதிகாரி பலாலியில் ஜீப் வண்டியிலேயே மறந்து வைத்து விட்டார். தம்மிடமுள்ள பணத்தைத் தருவதாகச் சொன்னார். ஏற்றுக்கொண்டோம். எங்கள் பதின்மூன்று பேருக்குமாக ஆயிரத்து முந்நூறு ரூபாயை என்னிடம் தந்தார்.

இருள் கவ்விவிட்டது. உங்களை பஸ் நிலையத்தில் கொண்டு போய் விட்டால் போவீர்களா? என்று ஒரு அதிகாரி கேட்டார். “பஸ் நிலையத்தில் என்ன இங்கிருந்தே நடந்து போகவும் தயார். ஆனால் ஊரடங்கு உத்தரவு அமலில் இருக்கும்போது வழியில் ராணுவத்துக்குத்தான் பயம்” என்றேன். மண்டைத்தீவைச் சேர்ந்த இருவரும் தாங்கள் அங்கிருந்து நடந்து போவதாகச் சொன்னார்கள்.

பின்னர் தொலைபேசியில் யார் யாருடனோ தொடர்புகொண்டு இந்தியில் பேசினார்கள். ஒரு சிறிய ட்ரக் வண்டி நின்றது. எல்லோரும் ஏறினோம். வாகனம் கோட்டையைத் தாண்டி காங்கேசன்துறை வீதிக்கு வந்துவிட்டது. பஸ்நிலையத்துக்குத்தான் செல்கிறதோ? காங்கேசன் துறை முகாமுக்குப் போகிறதா? பல்கலைக் கழகத்துக்குக்குக் கொண்டு போய் இரவு தங்க வைக்கப் போகிறார்களோ?

வாகனம் பல்கலைக்கழக கலாயோகி ஆனந்த குமாரசாமி பெண்கள் விடுதிக்குச் சென்றது. இது இப்போது இந்திய முகாம்களில் ஒன்று. நாங்கள் வண்டியில் இருக்கும்போது இருவரை இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் வண்டிக்கு அருகே கூட்டி வந்தார். அவர்களிருவரும் வேட்டியும் சட்டையும் அணிந்திருந்தனர். ஐம்பது வயதைத் தாண்டியவர்கள். இவர்களில் ஒருவரை நான் முன்பு எங்கோயோ பார்த்த ஞாபகம். அவர்களைப் பார்த்து இதிலிருப்பவர்களில் யாரையாவது தெரிவிக்க மா? பார்த்துச் சொல்லுங்கள் என்று அந்த அதிகாரி கேட்டார். எனக்கு அருகே அமர்ந்திருந்த யோகநாதன் “ரகசியமாக நம்மை அடையாளங்காட்டி மீண்டும் சிறையில்

வைக்கப்போகிறார்கள்” என்றார். யாரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. எங்களை இறங்கும்படி சொன்னார்கள்.

ஒவ்வொருவராகக் குதித்தார்கள். நானும் குதித்தேன். கால்மடங்கிக் கீழே விழுந்து விட்டேன். உடனே இராணுவ உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் என்னை ஏசியபடியே கைகொடுத்துத் தூக்கிவிட்டார். இப்போது பயம் நீங்கிவிட்டது. எங்களை வரிசையாக இருக்கச் சொன்னார்.

சிறையிலிருந்து விடுதலை பெறுபவர்கள் சிவில் அதிகாரிகளிடம் இந்திய இராணுவத்தினரால் ஒப்படைக்கப்பட்டு இருக்கிறார்கள். நாங்கள் வந்திருந்த நேரம் சிவில் அதிகாரிகளைச் சந்திக்கக் கூடிய நேரமல்ல.. எனவே பிரஜைகள் குழுக்களைச் சேர்ந்த ஒருவரிடமாவது எங்களை ஒப்படைத்து நாங்கள் உயிருடன் விடுவிக்கப்பட்டோம் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இந்திய இராணுவத்தினர் சில பிரமுகர்களிடம் சென்று சில எல்.டி.டி.யினர் விடுதலையாகி வருகிறார்கள். பொறுப்பேற்கிறீர்களா? என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். இப்படிக்கேட்டால் யார்தான் பொறுப்பேற்க வருவார்கள்.

கலட்டி முத்துமாரி அம்மன் கோயில் கருணாகரக் குருக்களும் அப்பகுதியைச் சேர்ந்த சண்முகலிங்கம் என்பவரும் எங்களைப் பொறுப்பேற்கத் துணிந்து முன்வந்தனர். இவர்களுக்கு உதவியாக அம்மன் கோயிலுக்கு முன்பாக இருக்கும் தட்டார் தெரு சந்தியைச் சேர்ந்த பிரபல வர்த்தகரான வைரமுத்து மாமாவின் மகன் ரவியும் ராணுவ முகாமுக்கு வந்திருந்தார்.

எங்கள் இலக்கம் பெயர் யாவும் சரிபார்க்கப்பட்டுப் பத்திரங்களில் குருக்களும் சண்முகலிங்கமும் கையொப்பமிட்டனர். எங்களை மீண்டும் வாகனத்தில் ஏறும்படி சொன்னார்கள். வாகனம் அம்மன் கோயில்முன் நின்றபோது இரவு ஒன்பது மணி. பொறுப்பேற்றபடி எங்களை அந்த அம்மன் கோயிலில் ஒப்படைத்த சீக்கிய அதிகாரிக்கு நன்றி கூறி விடை கொடுத்தோம்.

சாப்பாடும் தேவையில்லை. பேசாமல் படுத்துறங்கி விடிந்ததும் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தால் போதும் என்று யாரோ சொன்னபோது “இல்லையில்லை. உங்களுக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொண்டு வருவோம்” என்று கூறி குருக்களும் சண்முகலிங்கமும் சென்றார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் கமகம என்ற மணத்துடன் சாம்பார் எங்கள் முன்பு வந்தது. பிறகு தோசை வந்தது. பல நாட்களுக்குப்பின் உப்பு, புளி, உறைப்பைக் காண்பவர்கள் சாம்பாரையே சாப்பிட்டு முடித்துவிடுவார்கள் போல் தோன்றியது. எதிர்பாராத விருந்தினர்களுக்குக் கோதுமை மாவில் தோசை சுடச்சுடக் கொண்டு வந்தார். வீட்டிலிருந்த சோறு, குழம்பையும் குருக்கள் கொண்டு வந்தார். எல்லோரும் வயிறாரச் சுவைத்து உண்டபின் இரவு பதினொரு மணியளவில் கோயில் உள்மண்டபத்தில் உறங்கினோம். அதிகாலை மூன்று மணிக்கு விழித்துக் கொண்ட நாங்கள், ஆறு மணி வரை நேரத்தைக் கடத்தினோம்.

குருக்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு நாங்கள் ஒவ்வொருவராக வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டோம். சர்வேந்திரா சுவாமிமுற்றிருந்ததால் குருக்கள் தனது மோட்டார் சைக்கிளில் அவரை ஏற்றி அரியாலையிலுள்ள அவரது வீட்டில் சேர்ப்பதாகப் பொறுப்பேற்றார். நானும் தவசீலன் என்ற இளைஞனும் சீனியர் ஒழுங்கை வழியாக வந்தோம். தவசீலன் பிரிந்து சென்றதும் நான் கஸ்தூரியார் வீதிக்கு வந்தேன். வழியில் இந்தியப் படையின் சென்றி கண்ணில் படவில்லை. கஸ்தூரியார் வீதியில் ஒரு இராணுவ முகாம். அதையும் கடந்து நாவலர் வீதியில் திரும்பி வீடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தேன். வழியில் இந்திய சிப்பாய்கள் சிலர் வீதியின் இருமருங்கிலும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். ஜனநடமாட்டமும் காணப்பட்டது. நிலைமை பரவாயில்லை. வீடு போய்ச் சேர்ந்தேன். நான் கொண்டு சென்ற சாவி பயன்படவில்லை. புதிய பூட்டு போட்டுப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. எதிர்வீட்டு நண்பர் செல்வ ரெத்தினத்தின் மகள் “ரஞ்சி மாமா வந்திட்டீங்களா..” என்று ஆச்சரியம் கலந்த அன்புடன் விசாரித்தாள். மாமி கொழும்புக்குப் போயிருக்கிறா.. என்றும் தகவல் தந்தாள். அயலவர்கள் வந்து சுகம் விசாரித்தார்கள்.

28ஆம் திகதி மனைவி கொழும்பிலிருந்து திரும்பினாள். கொழும்பில் இலங்கை சுப்பிரிம் கோர்ட்டில் ஹெபியஸ் கார்ப்பஸ் மனு தாக்கல் செய்து வழக்குப் போடுவதற்கு நண்பர் காமினி நவரத்தினா சகல ஏற்பாடுகளும் செய்திருப்பதாகச் சொன்னாள். ஆறு வெள்ளைக் கடுதாசிகளில் தான் கையெழுத்திட்டிருப்பதாகவும் வழக்கறிஞர் பலருடன் நவரத்தினா ஆலோசனை நடத்தியதுடன் வழக்கில் ஆஜராகி வாதாடப்பல தமிழ்-சிங்கள வழக்கறிஞர்கள் முன் வந்திருப்பதாகவும் சொன்னாள். இந்தியக் குடியரசு தினமான ஜனவரி

26ஆம் திகதிக்கு முன்னர் நான் விடுதலை செய்யப்படக் கூடிய சாத்தியக்கூறு இருக்கலாம் என்று கருதிய மனைவி நிலைமையைப் பார்த்து வழக்குத் தாக்கல் செய்யலாம் என்றும் ஆலோசனை கூறியிருக்கிறாள். வழக்குத் தோல்வியடைந்தாலும் இந்திய அமைதிப் படையின் நடவடிக்கையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டுதற்கு நினைத்திருந்தாள். இந்திய-இலங்கை உயர்பீடத்தாரை நீதிமன்றத்துக்கு இழுக்கலாம் என்றும் நவரத்தினா கருதியிருக்கிறார். வழக்காடுவதற்கு எங்களிடம் சிறிதுகூடப் பணமில்லை என்று கூறியபோது உங்களிடம் யார் பணம் கேட்டது? எத்தனை செலவானாலும் கோபுக்காக வழக்காடுவேன்... என்று நவரத்தினா கூறியதைச் சொன்னபோதே மனைவியின் நா தழுதழுத்தது. எத்தனை நண்பர்கள் இப்படி இருக்கிறார்கள். எத்தனை தமிழ் நண்பர்கள் இப்படி முன்வருவார்கள்? அப்படி முன்வந்திருந்தால் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பத்திரிகையாளர்களின் கதி உலகுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்பதோடு, இந்தியாவின் முகமூடியும் கிழிபட்டிருக்கும். பத்திரிகையில் இருக்கும் பாசம், அதை அளித்த பத்திரிகையாளனுக்கு ஏனோ கிடைக்கவில்லை. நண்பன் என்பதைவிட பத்திரிக்கையாளன் என்ற பாசம் காமினியிடம் அதிகம் என் நான் நினைக்கிறேன்.

பேனா ஒரு வல்லமைமிக்க ஆயுதம் என்கிறார்கள். உண்மைதான்! அவளிடம் இருக்கும் ஒரே ஆயுதம் அது மட்டுமே! அதைப் பறித்துவிட்டு அவன் கைகளைப் பிணைத்துவிட்டால் அவனை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்ய முடியும். அதைப் புரிந்து கொண்டு, இக்கட்டில் சிக்கிக் கொள்ளும் பத்திரிகையாளனுக்கு உதவுவதற்கு இங்கு மிகச் சிலரே இருக்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டில் நடந்ததைப்போல நினைத்துப்பார்க்கிறேன். ஆனந்த விகடன் பத்திரிகையில் ஒரு கேலிச் சித்திரத்தை முதல் பக்கத்தில் வெளியிட்டதற்காக ஆத்திரமடைந்த அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த சட்டசபை உறுப்பினர்கள், சட்டசபையில் தீர்மானம் நிறைவேற்றி விகடன் ஆசிரியருக்கு மூன்று மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்தனர். இந்தச் செய்தி கேட்டுத் தமிழ்நாட்டிலும், இந்தியாவின் மற்றைய மாநிலங்களிலும் உள்ள பத்திரிகையாளர்கள் கூடக் கொதித்தெழுந்து கண்டனம் தெரிவித்தனர். செய்திகள் வெளியிட்டனர். காரசாரமாகத் தலையங்கங்கள் தீட்டினர். விகடன் ஆசிரியர் இரண்டு தினங்களுக்குள்ளேயே விடுதலை செய்யப்பட்டார். இந்தியாவில் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகப் போராடுகிறார்கள். வெற்றி

பெறுகிறார்கள். அங்கு மக்கள் பத்திரிகையின் மீது பாசம் வைப்பதன் மூலம் பத்திரிகையாளர் மீதும் அதைச் செலுத்துகிறார்கள்.

அந்த ஆதரவு ஒரு பெரும் அரணாக நின்று பத்திரிகையாளரைக் காக்கிறது.

இப்பொழுது அதாவது 1999ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில் இருந்து இலங்கையின் பத்திரிகையாளர்கள் மத்தியில் ஒற்றுமை ஏற்பட்டது மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது.

இந்த ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தியதில் கிழக்கிலங்கையின் பத்திரிகையாளர் சங்கம் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. தென்னிலங்கை பத்திரிகையாளர் சங்கமும், கிழக்கிலங்கை பத்திரிகையாளர் சங்கமும் தமது போராட்டங்களுக்காக இணைந்து கொண்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

மட்டக்களப்பில் வீரகேசரியின் நிருபர் ஜி.நடேசன் வீட்டின் மீது வீசப்பட்ட கைக்குண்டு பெரிய சேதம் விளைவிக்காமல் விட்டாலும் பத்திரிகையாளர் மத்தியில் பெரும் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தியது.

கிழக்கிலங்கை தென்னிலங்கை வட இலங்கை பத்திரிகையாளர்களுக்குள் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த ஒற்றுமை முன்னரே ஏற்பட்டிருந்தால் ஈழநாடு கந்தசாமி கைது செய்யப்பட்டு சில வருடங்கள் சித்திரவதை அனுபவித்திருக்க வேண்டியிருந்திருக்காது.

வீரகேசரி உதவி ஆசிரியர் ஸ்ரீகஜன் அலுவலகத்தில் வைத்து கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டிருக்க மாட்டார். பி.மாணிக்கவாசகம் கைது செய்யப்பட்டு கொழும்பில் மாதக் கணக்கில் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்க மாட்டார்.

இலங்கையில் அமைதிகாக்கவென வந்த இந்திய இராணுவத்தினர் என்னையும் துணை ஆசிரியர் சர்வேந்திராவையும் கைது செய்து மாதக்கணக்கில் ஈழ மண்ணில் அமைத்த இந்தியச் சிறையில் அச்சு ஊழியர்களுடன் வைத்திருந்த போது, பத்திரிகையாளர்கள் ஒற்றுமையாக குரல்

ல் எழுப்பியிருந்தால் இந்தியாவின் பத்திரிகைச் சுதந்திரமும் ஜனநாயக முகமடியும் கிழிந்திருக்கும். இந்தியப் படைகளும் விரைவாகவே ஈழமண்ணில் இருந்து சென்றிருக்கும்...!

என்றாலும் இந்தியப் படைகளின் நடவடிக்கைகள் இலங்கைக்குள் அந்நியப்படைகள் வரமுடியாதபடி உதவியிருக்கின்றது.

இந்தியாவிலிருந்து தமிழ் மன்னர்கள் காலத்திற்கு காலம் இலங்கை மீது படையெடுத்துள்ளனர். அந்த அடையாளங்கள் இன்னமும் சில இடங்களில் வரலாற்றுச் சான்றுகளாக காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்திய அமைதிப்படை என்ற பெயரில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஈழத்தமிழர் மீது இந்திய இராணுவம் எடுத்த படையெடுப்பு ஈழ மக்களின் மனதில் அழியாத நினைவுகளைப் பதித்து விட்டுச் சென்றிருக்கின்றது.

இந்தியாவை தாய்நாடு என்றும் இலங்கையை சேய் நாடு என்றும் அழைத்து வந்த காலங்கள் இந்தியப் படை எடுப்பினாலும் இந்திய அரசுகளின் சுயநல நோக்கினாலும் ஈழமக்கள் சிந்தனையிலிருந்து அழித்து விட்டன. இந்தியாவும் அந்நிய நாடுதான். அந்நியப்படையெடுப்பை ஈழ மக்கள் கடைசிவரை எதிர்த்தே நிற்பர் என்பதை ஈழமக்கள் உறுதியாக தெரிவித்துவிட்டனர்.

என்றாலும் நடந்து போன சம்பவங்கள் நடந்தவையாகவே இருக்கட்டும். இனி நடப்பவை ஈழத் தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட காயங்களை ஆற்றக் கூடியவையாக அமைய வேண்டும்.

இது ஒரு சுவாரசியமான சிறு நூல். 1987ஆம் வருட இறுதியிலும் 1988ஆம் வருடத் தொடக்கத்திலும் இலங்கையாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த, உணர்திறன் மிக்க ஒரு பத்திரிகையாளருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை எடுத்துரைக்கின்றது.

கோபுவை எனக்குக் கடந்த நாற்பது வருடங்களாகத் தெரியும். சிமிட்டும் கண்களும், சிரிக்கும் முகமும் சிந்தனையைக் கிளறும் கருத்தும் அவரது ஆளுமையின் இயல்புகள்.

இன்று அவர் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகின் மூத்த தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர்களுள் ஒருவராக, இன்றுள்ள மூத்தவர்களுக்கு மூத்தவராக இருப்பவர். தேசிய மட்டப் பத்திரிகைகளில் கடமையாற்றியவரெனினும், பிரதேசப் பத்திரிகை உருவாக்கத்திலே தான் இவர் பெருந்தடம் புதித்தவர். ஈழநாடு, ஈழமுரசு என யாழ்ப்பாணத்திலும், இன்று தினக்கதிரில் மட்டக்களப்பிலும் ஆசிரியப் பொறுப்பு உடையவர்.

வி.கே.பி.நாதன், கே.பி.ஹரன், கே.வி.எஸ். வாஸ், எஸ்.டி.சிவநாயகம், இராஜ அரியரத்தினம் என நீண்டு செல்லும் பட்டியலில் இவர்களுக்குப் பின் வரும் எஸ்.எம்.கோபாலரத்தினத்துக்கு ஓர் இடமுண்டு.

அப்படியான கோபுவின் எழுத்து இது. எனவே இது கட்டாயம் வாசிக்கப்படும். விரும்பி வாசிக்கப்படும்.

- கா.சிவத்தம்பி

தோடூமை
வெளியீடு